SANDRA LEWIS

Ochii vulturului

Traducerea si adaptarea în limba română de SÎNZIANA MIHALACHE

ALCRIS Romance

Capitolul 1

în sfârşit acasă după o călătorie lungă, dar pentru cât timp oare? Tessa condusese pe ultima sută de metri la întoarcerea din Grecia. Toată familia, aproape, îi ieşise în întâmpinare.

Tessa îşi îmbrăţişă pe rând mama şi cei doi fraţi. Tatăl ei, înalt, cărunt şi cu o figură mereu distrată, rămase la urmă.

- Pentru totdeauna? întrebă el.
- Poate.. .îmi pare atât de bine să vă revăd!
- Si nouă, răspunseră băieţii.

Intrară în casă; doamna Blane dispăru în bucătărie pentru a face ceai, iar băieţii, sus la teme, căci sosirea Tessei întrerupsese lucrul lor.

Ea rămase cu tatăl, să discute depre slujbă, despre prieteni, despre locurile pe care le văzuse în ultima perioadă. Apoi urmă o pauză, pe care ea o întrerupse:

- Lucinda.. .unde trăiesc ei?

însă domna Blane apăru cu ceaiul înainte ca el să poată răspunde.

- Staţi singuri, deocamdată, până mă duc să-ţi pregătesc patul. Nu m-am pregătit pentru că nu erai programată să vii azi, te aşteptam mâine.

- Nu m-am oprit atât de mult pe cât intenţionam.

Mama ei părea să nu se fi schimbat deloc; părul pe alocuri grizonant, frumos coafat, aceiaşi ochi căprui, şi nelipsitul ton al glasului, care nu scăpa neobservat. Doctorul, mai mult sau mai puţin serios, diagnosticase o problemă cu corzile vocale. Era o voce clară, gravă, precum o muzică saturnian'. Si ambele fiice îi moşteniseră vocea. însă doar Tessa moştenise privirea. Lucinda se luase după bunica lor - tânără nimfă cu păr de aur şi ochii precum doi bujori înfloriţi.

- O să stai tot în camera ta, cu Lucinda, explică doamna Blane.

- Cu Lucinda? se blocă fata. Nu s-au căsătorit încă ?

- Vă las la ceai... zise femeia, după ce schimbă câteva priviri grăitoare cu soţul ei.

- Mamă. încercă s-o oprească bărbatul.

- Eşti mai bun la explicaţii, şi plecă repede.

- Tată, ce s-a întâmplat? Mai este logodită cu Paul?

- E logodită, dar nu cu el. îmi.. .torni nişte ceai?

- Spune-mi ce este, insistă ea după ce-i turnă maşinal o ceaşcă.

- Draga mea, ai fost plecată doi ani.

Ne-ai spus. de fapt ne-ai interzis să-ţi mai menţionăm ceva despre ei.

- Ştii foarte bine de ce. Nu mai puteam suporta. Lucinda se mărită.Lucinda o să aibă un copil.Ce mândru e Paul. .Normal că nu mai voiam să aud de ei, sări ea.

- Iar noi te-am ascultat, şi n-am mai pomenit nimic. Problema a fost că mergeau la un moment dat împreună, şi au avut un accident de maşină teribil.

- Un accident! sări fata. A.murit?

- Nu, oftă el. încă-l mai iubeşti? Adică, sigur ai depăşit momentul, nu-i aşa, Tessa?

- Spune mai departe. Dacă n-a murit, de ce nu s-au căsătorit? Cum de e logodită cu altcineva?

- Paul a orbit, Tessa.

Fata rămase mască, fără cuvinte. Paul, cu trupul lui perfect, mândru şi sigur pe sine, cu acea notă de superioritate. Nu-i venea să creadă.

- Nu.imposibil.

- Şi nu se poate vindeca. Lucinda l-a părăsit.

Tessa aproape sări în sus de pe scaun, dar se lăsă înapoi. Lucinda fusese atât de grijulie; cum de-i făcuse una ca asta ?

- Erau îndrăgostiţi nebuneşte .

- Până la un punct, zise tatăl ei gânditor. Tuturor ni s-a părut un act inexplicabil la vremea respectivă, apoi

ne-am resemnat. Probabil că i-am fi cerut prea mult să se mărite cu un orb. Ea e aşa de frumoasă.

într-adevăr, era frumoasă, pe lângă faţa comună a Tessei. Tocmai de aceea, după ce o întâlnise pe sora ei, Paul nu mai avusese ochi pentru altcineva.

- Dar ce s-a întâmplat mai exact ?

- Totul a fost acum un an. Maşina s-a răsturnat. Paul conducea prea repede.

- Paul nu conducea niciodată repede; era foarte precaut.

- Nu şi de data asta, se pare. Lucinda nu ne-a spus prea multe, dar a insistat asupra acestui aspect.

Tessa medită puţin.

Lucinda n-ar fi minţit.Tessa îşi aminti seara în care-l cunoscuse pe el, în care toată viaţa i se schimbase într-un nesfârşit mister. Paul se oferise s-o conducă acasă, şi chiar observase atenţia cu care conducea, la viteză mică.

- Zici că maşina s-a răstunat? Iar Lucinda n-a fost rănită?

- A ieşit fără nicio zgârietură. Maşina a izbucnit în flăcări, iar el a fost grav rănit.

- La faţă?

- Nu; pare ciudat, dar i-au fost afectate mâinile.

- Şi vederea?

- Din cauza şocului, au spus doctorii.

- A şocului?

Tessa nu era convinsă în totalitate, dar oricât de mult mai insistă pe lângă tatăl ei, nu mai obţinu nimic de la el, în afară de faptul că Lucinda devenise reticentă de la acea întâmplare.

- Şi e permanent?

- Paul e un om bogat, după cum ştii, şi a chemat fiecare medic oculist. A făcut şi un tratament la spital, o perioadă, în zadar. Verdictul a fost unanim; nu se va vindeca.

- Aşa că Lucinda l-a părăsit.

Bărbatul se întunecă la faţă, iar Tessa nu mai îndrăzni să-l mai întrebe unde stă Paul.

- Mai are apartamentul din Londra ?

- Nu.A plecat, nu ştiu unde, dar cred că pe o insulă grecească, şi-şi mai turnă ceai.

- Pe care?

- N-aş putea spune cu certitudine. Uită-l, draga mea. Găseşte-ţi un băiat drăguţ cu care să te aşezi la casa ta. S-a dovedit că Paul nu era pentru niciuna din voi.

Tessa îşi plecă privirea în ceaşcă.

- Si spui că Lucinda s-a logodit?

- Cu un tânăr fermecător. E cu un an mai mare decât ea, are douăzeci şi şapte. O adoră.

Toată lumea o adora pe sora ei, pentru frumuseţea

ei marmoreană şi pentru naturaleţe.

- Si se căsătoresc curând?

- în iunie. Ar fi trebuit să mă laşi să-ţi mai spun câte ceva despre ei, fetiţo, îi reproşă el uşor.

-Aşa e. Dar am crezut că.. .s-au căsătorit de mult. Si chiar nu ştii pe ce insulă? întrebă ea după o scurtă pauză.

- Deloc. Poate nici măcar nu e o insulă grecească, ci doar o insulă.

- Şi nu poţi să afli?

- Tessa, uită-l. O să găseşti.

- Tată, n-o să găsesc niciodată.

- Nu e o atitudine prea îmbucurătoare, observă el şi chiar atunci intră Lucinda.

- A cui e maşina. ? Tessa, cât mă bucur să te văd. Ce bronzată eşti; te face să arăţi mult mai bine!

Atâtea zâmbete şi îmbrăţişări, atâtea întrebări, dar Lucinda nu se obosise să-i scrie nici măcar o scrisoare. La un moment dat Lucinda se opri, privindu-l pe tatăl ei. însă Paul nu mai intră în discuţie până când ele două nu se văzură singure în camera lor. Lucinda se pregătea să-l întâlnească pe Gerald, iar Tessa să facă o vizită unui prieten de-al lui Paul. Sunase înainte pentru a-l anunţa pe Joe că vine.

- Presupun că ţi s-a spus deja, zise Lucinda în timp ce se îmbrăca. Au tăcut tot timpul pentru că nu voiai să

mai afli de noi.

- M-ar fi durut foarte mult, recunoscu Tessa. Dar tata nu prea a ştiut să-mi spună ce s-a întâmplat.

- Pentru că nici eu n-am putut să le spun prea multe. Am fost inconştientă. Paul a orbit, adăugă după o pauză. Cred că ţi-a spus.

Pe Tessa o şoca oarecum felul degajat în care Lucinda vorbea despre nenorocirea lui Paul.

- Cum de-ai putut să-l părăseşti? şopti ea.

- Nu-mi ţine şi tu predici! Mi-a ajuns câte am auzit de la mama şi tata. Cu toţii aţi fi vrut să mă căsătoresc cu el, să sufăr.
Imaginează-ţi cum e să-ţi trăieşti viaţa alături de un bărbat care nu te poate vedea!

îşi aranja părul în oglindă.

- Ce rost are să arăţi bine dacă nu poţi fi văzută?

Era atât de frumoasă.. .Nici nu era de mirare că Paul nu se încurcase cu Tessa. Aceasta din urmă se alătură imaginii din oglindă a surorii ei, urmărindu-se fără tragere de inimă. Avea obrajii supli, însă natura nu o înzestrase cu forme prea atractive. Gura semăna cu a Lucindei, mai puţin la acel mic detaliu care le diferenţia. Privirea îi era limpede, sinceră, luminoasă, aşa cum Lucinda n-o avea. Iar părul, asemenea de culoarea mierii, cu nuanţe maronii, îi cădea în valuri pe umeri. Deci, până la urmă, nu era chiar de lepădat. Si totuşi, în

comparaţie cu Lucinda.

- Tot nu înţeleg cum de l-ai putut abandona, zise Tessa parcă pentru sine. E acelaşi, doar că nu mai vede.

- N-am de gând să mă leg de un orb toată viaţa, şi gata! zise sora ei, înfuriată. în plus, şi mâinile alea.

- I-au ars?

- îngrozitor.cred că sunt hidoase! nu i le-am văzut, pentru că erau bandajate, dar nu pot să mi le imaginez. Nu pot să-mi închipui atingerea lui!

Ochii Tessei se umeziră, dar se şterse pe furiş, înainte ca cealaltă să observe.

- Sunt aceleaşi mâini care te atingeau odată, îi aminti ea, iar Lucinda se cutremură. Cum se face că i-au ars mâinile, şi nimic altceva?

- Ti-am spus deja că nu mai ştiu nimic!

- Paul nu ţi-a povestit nimic? Presupun că l-ai văzut la spital.

- Da, dar n-a spus nimic.

- Ce ciudat, murmură Tessa, şi brusc,îi încolţi ideea că sora ei minte.

- De ce şi se pare ciudat? şi-ncepu să râdă. Dacă s-a ars e doar din vina lui, iar eu n-am altceva de adăugat! Tu te-ai fi căsătorit cu el, nu? Ai fi făcut-o pe eroina care se sacrifică.. .Eu n-am fost chiar aşa de proastă. De ce nu te duci să-i arăţi simpatia? Poate că ar fi interesat de tine acum, poate chiar de-un mariaj. Oricum, altcineva

nu-l mai ia.

Tessa îşi păstră calmul, deşi cuvintele surorii ei o dureau.

- Si când i-ai spus.. .Cum a reacţionat?

- Exact cum mă aşteptam, adică s-a prefăcut a nu fi afectat; era atât de mândru, de parcă suporta totul cu stoicism. Bineînţeles că doar se prefăcea.

- Nu cred că Paul s-ar fi prefăcut într-o asemenea situaţie.

- Nu-i găseşti niciun defect, nu? rânji Lucinda. Poate am să te conving dacă-ţi spun că era dispus să mă accepte din nou, dacă-mi cer iertare. Nu-i vezi înfumurarea?

- Te iubea atât de mult încât era dispus să-ţi ierte tot ce-i făcuseşi, răpunse Tessa, în timp ce sora ei se machia.

Să fii iubit cu atâta ardoare şi să te îndepărtezi atât de nepăsător de acea iubire.

- Si Gerald, cum e?

- E minunat! Suntem îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt.

Tessa se uită la ceas, simţind o uşoară greaţă. Voia să se îmbăieze. Voia să scape de Lucinda. Câteva minute mai târziu se cufunda în apa caldă, cu mintea zburându-i spre ziua în care hotărâse să părăsească oraşul acela, să plece undeva unde să nu mai audă de

Paul şi de Lucinda. Spre norocul ei, primise un post de profesoară în Germania. Apoi trecuse în Turcia, în Liban, şi-ntr-un final, în Grecia. Ultimul post fusese unul particular, şi durase doar trei luni. Apoi renăscuse în ea dorinţa de a se întoarce în Anglia, cu toate că era conştientă că prima reîntâlnire cu Paul o va determina să-şi schimbe planurile de a rămâne aici pentru totdeauna. Nici plecarea în Grecia nu fusese prea inspirată, pentru că era ţara lui natală, deşi, înainte de accident, el trăise în Anglia câţiva ani.

Când o auzi pe Lucinda coborând, Tessa ieşi din baie. La scurt timp, fata se întoarse şi ciocăni la uşă.

- Pot să intru? se auzi o voce de bărbat.

- Nu, cu siguranţă!

- A, nu începe cu figura asta de fată cuminte, draga mea Lucinda. Intru!

Era Gerald.

Tessa fugi în grabă spre dulapul cu haine, unde se ascunse, trântind şi încuind uşa pe dinăuntru. De ce acţionase astfel, nu înţelegea. Doar îl lăsase să înţeleagă că greşise.

în dormitor se auzi un uşor fluierat.

- Ce parfum! Haide afară, nu fi prostuţă!

- Mă îmbrac.

- Şi?

- Mama şi tata.

- Au ieşit, altfel n-aş fi urcat. A cui e maşina de-afară ?

- Nu contează. Pleacă.

- Ce s-a-ntâmplat cu tine? şi-ncepu să tragă de mâner.

Tessa aştepta din clipă în clipă ca uşa să cedeze. Strânse
prosopul şi mai mult în jurul ei, tremurând încontinuu.

- Scumpa mea Lucinda, mă uimeşti. De ce eşti atât de timidă după ce-am fost împreună.

- Nu sunt scumpa ta Lucinda.

- A, deci vrei să ne certăm? Apoi să ne împăcăm în stil mare, nu?

Tessa oftă adânc.

- Cred că eşti Gerald. Eu sunt Tessa, sora Lucindei, iar maşina de afară e a mea.

Joe veni s-o ia la ora şapte.

- Nu te-ai schimbat deloc, se entuziasm' el, spre marea ei dezamăgire.

Povesteşte-mi despre locurile pe unde ai călătorit. Ti-aş fi scris, dar nu mi-ai trimis nicio adresă.

O conducea spre localul unde aveau să ia masa.

Ea începu să vorbească, aşa cum o îndemnase el, fără a comenta ultima lui remarcă. Atunci, tot ce-şi dorise, fusese să se smulgă de toate cunoştinţele lui Paul.

înainte de a se aşeza la masă, cei doi băură câte un lichior în salonul hotelului. Abia după accea, Tessa găsi curajul de a atinge problema care o interesa pe ea.

-Joe, tu eşti prieten cu Paul Stii ce s-a întâmplat?

- Deci, de asta ai vrut să te întâlneşti cu mine, observă el, după o scurtă pauză. Mă gândeam că am devenit o companie plăcută pentru tine. încă-l mai iubeşti?

- Cine mai ştie?

- Când sora mai mică are o pasiune pentru alesul surorii mai mari, toată lumea află. Nu te-ai priceput să ascunzi prea bine ceea ce era evident, Tessa.

- Cred că ai dreptate. A fost mai mult decât o pasiune.

Dar nu se considera chiar aşa de mică, deşi, la cei douăzeci şi patru de ani, arăta mult mai tânără.

- Prostuţo; dar şi mai prost a fost Paul. I-am fost prieten, dar s-a rupt de toţi şi de toate.

- Stii unde este? Tata spune că e pe o insulă din Grecia.

- Nu, scutură celălalt din cap. în Cipru. Are o casă acolo, în munţi. Trăieşte ca un singuratic ; aşa am auzit de la nişte oameni care s-au întors după un an de stat acolo. îl consideră un ciudat.. .Ţi se răceşte peştele, remarcă Joe după un timp.

- Da.

Cipru. îl vizitase, însă nu mai mult de două zile.

Era atât de frumos, iar Paul nu-l putea vedea. Nici munţii, nici marea, nici plajele pe care nu călca picior de om, nici ruinele antice care acum zăceau neîngrijite şi părăsite, nici castelele sau bisericile, nici plantaţiile de portocali care împânzeau dealurile. Nu putea lua parte la acele apusuri minunate. Tot ce putea simţi era atingerea brizei, cântecul păsărilor în anotimpurile calde; iar dacă ar fi avut curajul vreodată să coboare din munţi, ar fi auzit şi vuietul valurilor şi spargerea lor la ţărm, sau foşnetul frunzişului la trecerea vreunui animal.

- Joe.ce anume s-a întâmplat la accident?
- Nu ţi-a povestit sora ta?
- A fost inconştientă şi nu-şi aminteşte prea multe.
- Ba ştie, dar.. .asta pentru că eu i-am spus.
- Tu? El începu să-i povestească faptul că în noaptea respectivă alergase la spital. Timp de două zile, nimeni n-a putut să-l vadă pe Paul, iar a treia zi lui i s-a dat voie, doar câteva minute, căci Paul începuse să aiureze.
- Dar l-ai auzit?
- Chiar vrei să ştii ce-am auzit?

Ea dădu din cap.

- Nu o pune pe sora ta într-o lumină prea bună. Se certaseră.din cauza unei ieşiri pe care ea o avusese în timp ce el era plecat de-acasă. Discutau asta pe drum,

el conducea. Ea devenise irascibilă, ordonându-i lui Paul să oprească, dar, după cum îl ştii, el nu se supune ordinelor. într-un acces de furie, ea s-a repezit la volan.

- Nu!

Socul fu atât de mare pentru Tessa, încât răsturnă paharul cu vin pe faţa de masă. Joe îl ridică şi continuă cu glas răguşit.

- Maşina s-a lovit de un parapet, s-a rostogolit şi a izbucnit în flăcări. Lucinda a fost aruncată peste parapet, dar a scăpat vie, deşi cu câteva zgârieturi şi cu un moment de inconştienţă. Si Paul a scăpat, printr-un miracol; a fost aruncat în partea opusă, pe iarbă.

Joe se opri din povestire pentru că aici intervenise sora medicală, dar apoi se întâlnise cu un bărbat, martor la eveniment, cu care ieşise la masă.

- Se pare că Paul a crezut că Lucinda era blocată înăuntru; martorul spunea că el practic s-a aruncat spre maşina în flăcări ca un nebun, pentru a deschide uşa, strigând-o pe Lucinda la nesfârşit. Bărbatul încercase a-l trage de acolo, dar ştii ce puternic este Paul. Iar acum avea o forţă dublată şi de iubirea pentru o fată care, aparent, zăcea în flăcări. între timp, o altă maşină s-a oprit lângă ei, şi celălalt bărbat a ajutat să-l scoată pe Paul de-acolo. Tipul zicea că într-adevăr lui Paul îi luaseră mâinile foc, şi, cu toate acestea, insista să intre în maşină.

Tessa devenise livid㠄.

- Lucinda nici măcar nu era rănită. deci el s-a mutilat degeaba, şi-i dădură lacrimile. Si vederea? Cum s-a întâmplat? Tata crede că din cauza şocului.

- Da.şocul la ideea că Lucinda arde de vie; sigur nu orbise înainte de a se arunca spre maşină.

- Iar Lucinda l-a abandonat.

- Aşa e.

- Ştie toată lumea?

- Nu cred. Vezi tu, nimeni n-a pierit, deci nu s-a făcut mare anchetă. Iar Lucinda a scăpat foarte uşor, iar acum e bine-mersi, logodită, iar Paul.. .nici măcar nu avem adresa lui. M-am gândit să mă duc în Cipru să-l caut, într-o vacanţă, dar nu cred că şi-ar dori acest lucru. Dacă ar fi vrut să păstreze legătura, ar fi dat un semn de viaţă.

- S-a rănit grav la mâini, Joe?

- Nu pot să-ţi spun. Când l-am văzut ultima oară, îi erau bandajate, dar ştii cât de avansate sunt metodele chirurgicale în ziua de azi. Presupun că i le-au reparat destul de bine. Dacă ai bani, se pot face multe.

Paul se ocupa cu comerţul naval, iar Joe avea dreptate, orice se putea face cu bani.

- Crezi că Paul o mai iubeşte pe Lucinda? întrebă Tessa, amintindu-şi ce discutase cu sora ei.

- Nici pe tema asta n-aş vrea să mă pronunţ. Dar

ţine minte că Paul e grec, iar esticii iubesc fie cu pasiune, fie prea degajat, dar dacă ajung să se îndrăgostească în adevăratul sens al cuvântului, atunci e pentru totdeauna.

Pentru totdeauna.oare avea s-o iubească toată viaţa pe Lucinda? Buzele ei începură a fremăta, iar Joe se înnegură.

- Uită-l, o sfătui el.

- Şi dacă nu pot, Joe?

- O să cazi în plasă. îmi doresc din toată inima să nu te fi prezentat lui Paul.

- Si eu la fel, şopti ea.

îşi amintea acea seară cu atâta precizie! Joe dăduse o petrecere, iar Paul se afla acolo. în clipa în care-l zărise, toată viaţa ei se schimbase.

- Tessa, el e Pavlos Demetrius. E grec şi e foarte bogat. Din vapoare, ştii tu.

Aceasta fusese prezentarea, apoi Joe îi lăsase singuri. Tessa nu mai auzise nimic mai apoi, pierzându-şi mâna într-a lui. El o privea de sus, amuzat de figura ei mirată şi respectuoasă în acelaşi timp. Era oacheş, cu părul brunet, pieptănat pe spate, cu ochi căprui şi reci, însă ageri şi fără pic de interes faţă de prezentarea care i se făcuse.

- Ne aşezăm? propusese el. Ce îmbulzeală!

- Da.

Ea deja începea să simtă că ceva este în neregulă cu ritmul inimii ei şi nu înţelegea cum la vârsta de douăzeci şi patru de ani mai poate recţiona ca o fetiţă la vederea unui asemenea zeu! în seara aceea, dansase şi discutase cu el.

- Poate o să ne mai întâlnim vreodată, îi spusese el după ce o lăsă în faţa casei.

A doua întâlnire se petrecu la un concert. Paul era singur, la fel şi Tessa. Ea acceptă sugestia lui de a i se alătura.

- Cu mare plăcere, domnule Demetrius.

- Nu e nevoie de astfel de formalităţi. Prietenii îmi spun Paul.

Oare deja îi devenise prietenă?

Din nou o condusese. şi tocmai atunci când ajunseseră, Lucinda sosea şi ea acasă. Era o noapte cu lună plină. Lucinda îl privise larg, radiind, cu buzele întredeschise provocator.

Tessa pierdu orice speranţă în ce-l privea pe Paul. Iar când el începu să-i viziteze din ce în ce mai des, viaţa ei se transformă într-un calvar, căci nu reuşea întotdeauna să-şi ascundă trăirile; uneori se înroşea, alteori avea glasul tremurat. La început, Paul nu sesiză nimic, însă mai apoi, atitudinea lui începuse a deveni una ironică. Iar lovitura de graţie se întâmplă tot la o petrecere a lui Joe, când Tessa, apropiindu-se de grupul

lui Paul din spate, îl auzise pe acesta din urmă :

- Ce plictisitoare e sora Lucindei. Ce are? Se agaţă de fiecare bărbat pe care-l cunoaşte ?

- Adică?

- Mă irită la culme, cu felul în care-şi dă ochii peste cap.

- Nu are frumuseţea surorii ei, recunoscuse Joe. Dar e o fată extraordinară dacă ajungi s-o cunoşti. Frumuseţea e adesea foarte înşelătoare.

Tessa înlemnise în spatele lor.

- Aşa se zice, acceptă Paul căscând. Uite-o pe Lucinda. Scuză-mă, Joe.

- Stai puţin, Paul. Ai de gând să te însori cu Lucinda?

- Dacă mă acceptă. Dar închipuie-ţi cum ar fi s-o ai cumnată pe sora ei, mai ales când îţi face ochi dulci. Fata n-are pic de mândrie !

în săptămâna următoare, îşi anunţaseră logodna; apoi, Tessa simţi nevoia să plece. Nu dorea să-l forţeze pe Paul s-o aiba drept cumnată.

- Haide, mănâncă, o trezi Joe din visare. Unde te-ai pierdut?

- Departe, zâmbi ea.

- Pe o insulă din Mediterana, de exemplu? însă ea nu-i răspunse. Uită totul, Tessa, nu mai ai ce să faci. Ia-o de la capăt.

De la capăt. Oare nu aceasta intenţionase prin

acceptarea acelui post din străinătate? Era sigură că se putea vindeca. Dar nu.. .Le scrisese celor de acasă că luase un alt post liber, apoi altul, şi altul.

- Când a plecat.nu ţi-a dat nicio adresă?

- A dispărut dintr-o dată. A ieşit din spital într-o luni după-amiază, iar când m-am dus la el seara, totul era încuiat. Cred că-l instruise pe servitorul lui să scape de toate lucrurile sale cât timp stătuse în spital, altfel nu văd cum ar fi putut pleca atât de repede.

- Dar ştii sigur că e în Cipru?

- Sunt aproape sigur că tipul singuratic despre care vorbeau acei oameni este Paul.

Ce viaţă nedreaptă! Lucinda ar fi trebuit să se simtă atrasă de el, nu tu.

Dar Lucinda ştia cum să profite de tot, şi cum să scape apoi cu faţa curată. La şcoală, pe Tessa o învinuiau pentru greşelile ei, fiindcă încă de mic copil, Lucinda se învăţase a evita situaţiile complicate, plasând vina altcuiva, de obicei surorii ei.

- Eşti calul meu de bătaie, o ironizase o dată Lucinda, după o astfel de situaţie în care Tessa luase vina asupra ei.

După cină, Joe o plimbă până la o fermă, unde stătură ore în sir, discutând. Apoi, când ajunse acasă, Tessa îl găsi pe tatăl ei treaz, şi rămase şi cu el, la lumina focului din şemineu.

- Rămâi acasă? întrebă el.

Ii presimţise neliniştea şi nesiguranţa.

- Avem câteva posturi bune. Iar eu şi cu mama te-am vrea aici, cu noi.

Tessa îl privi, întunecată. Mai bine îi spunea, ca să aibă timp să se resemneze.

- Nu pot să rămân, tată. Credeam că o să reuşesc, dar.. .Paul e în Cipru, mă duc acolo, adăugă după o pauză.

- Mă gândeam eu că vrei să afli unde este. Cu ce-l poţi ajuta, fetiţa mea?

- Nu ştiu, oftă ea. Dar vreau să merg acolo, să văd unde este, să descopăr ceva ce are legătură cu el.

- Şi cu ce te ajută pe tine? O să înrăutăţească lucrurile. Imi doresc atât de mult să nu-l fi cunoscut niciodată, Tessa!

- Şi Joe spunea acelaşi lucru, murmură ea. Dar s-a întâmplat, iar acum trebuie să-l găsesc.

- Dar el nu te iubeşte, draga mea.

Nu, dar o iubise pe Lucinda, şi ar fi fost dispus s-o ierte. Poate se răzgândise, poate că n-o mai iubea.

- Trebuie să mă duc. Dar vreau ca acesta să rămână secretul nostru, nu vreau să ştie şi mama, pentru că are să se îngrijoreze.

O să-i spun că mă duc în Cipru tot ca profesoară.

Iniţial crezuse că n-are niciun plan, însă ideile

începeau să prindă din ce în ce mai mult contur, acaparându-i întreaga minte.

- O să vă scriu, dar o să-ţi scriu şi ţie, la birou, ca să ţi spun ce fac.

- Te cam prosteşti, fata mea. Dar noi doi ne-am înţeles reciproc întotdeauna, şi ştiu ce simţi. Si ştiu că trebuie să-l găseşti pe acest bărbat. Nu-ţi pot citi gândurile, dar e clar că speri ca el să se fi schimbat, şi să te dorească. Orice-ar fi, mă rog să nu-ţi faci şi mai mult rău.

Ar fi fost imposibil, gândi ea.

-Aşa am să fac, tată ; şi nu te îngrijora.

Capitolul 2

Insula începu să se întrevadă în lumina caldă a răsăritului de pe meleagurile estice; se reflecta în apele albastre ale Mediteranei. E insula Kypros, o anunţă un membru al echipajului care spăla puntea.

Tipul era un grec sadea, oacheş, brunet şi prietenos.

- Pare foarte aproape, dar n-o să ajungem acolo până la prânz.

- La amiază? şi-i arătă bărbatului ceasul, în semn de ora unu.

- Atunci, pe la trei. Sunteţi singură? veni întrebarea la care Tessa se aştepta.

- Da.

- Mergeţi la prieteni?

- Am un prieten acolo.

- Dacă vreţi să vedeţi insula.pot pleca să vă arăt, se oferi el, deşi cam posomorât după răspunsul ei.

- Mulţumesc, dar îl am pe prietenul meu.

- în Famagusta? Prietenul?

- Nu, nu acolo.

- Unde?

- într-un orăşel din munţi. Uite că ceaţa se ridică, se vede insula, încercă ea să schimbe subiectul.

- La sfârşit e Paphos, acolo a stat Afrodita. Ştiţi despre Afrodita? şi-i pronunţă numele în greceşte, iar Tessa încercă să-l imite.

- Da, ştiu. S-a născut din marea Paphos.

- Aşa e. E zeiţa iubirii. Prietenul stă la Paphos?

- Nu.

în scurt timp puntea se umplu de mateloţi, iar Tessa se mută de cealaltă parte, de unde zări un tip care se îmbarcase cu două zile în urmă, la Pireu. Intraseră în vorbă şi petrecuseră chiar mult timp împreună. Ea se recomandase drept Lucinda; deşi nu avea planuri bine definite, ştia că are să se dea drept Lucinda oricui ar fi întâlnit în Cipru.

- Nu credeam că te trezeşti atât de devreme, îi zâmbi ea. Ai văzut răsăritul?

- Am ajuns prea târziu. Si oricum, era plin de lucrători, n-am ocolit-o.Ar trebui să-ţi dau adresa mea din Limassol, şi Martin scoase un carneţel din care rupse o foaie pe care scrise ceva apoi i-o înmână. Ai şi numărul meu de telefon; sună-mă. Cunosc insula destul de bine, şi mi-ar face plăcere să ţi-o prezint.

- Mulţumesc. O să ţin minte.

în caz că nu avea să-l găsească pe Paul, sau dacă planurile ei dădeau greş, ar fi fost recunoscătoare pentru o companie; asta în caz că se decidea să rămână pe insulă.

Vaporul aruncă ancora abia spre seară, iar Tessa se cază la un mic hotel din Limassol. Locul era condus de un cuplu de englezi care nu-şi ascunseră mirarea, auzind

menţionându-se numele lui Paul.

- Paul Demetrius? o întrebă Marylyn.

- Ti-e prieten? se interesă imediat soţul ei.

- îl cunosc şi aş dori să-l vizitez. Ştiţi unde stă?

- Nu chiar, dar e undeva în munţi, după Bellapais. A orbit, adăugă Clive după un timp. A avut un accident, în Anglia.

- Da.. .Dar ştiţi ceva de el?

Amândoi scuturară din cap.

- E un mister pentru noi, răspunse Marylyn. Are un servitor care face totul pentru el, asta e tot ce am aflat. L-ai cunoscut în Anglia ?

- Da.

Limassol se afla în partea estică a insulei, iar Bellapais în cea de nord. Tessa nu era hotărâtă dacă să aştepte până a doua zi sau nu. Deja se cazase şi-şi despachetase parţial lucrurile. Nu, nu mai putea sta, aşa că împachetă la loc, plăti, şi luă un taxi până la Nicosia.

Acolo urcă într-o altă maşină, spre Kyrenia, apoi într-alta până la Bellapais. Se cază la un hotel condus de doi ciprioţi, Maroula şi Spiros.

- Din Anglia? se interesă femeia, urcându-i valiza. Băiatul meu e la facultate acolo.

- Unde?

- La Londra, bineînţeles.

- Bineînţeles.

Pentru toţi aceşti oameni, Londra echivala cu Anglia.

- Face bine, zâmbi Maroula. A scris azi să spună că s-a logodit.

- Cu o englezoaică?

- Da. Aici, camera - are soare mult, şi munţii acolo, se văd; dincolo e marea. Veniţi pe balcon.

- Casele acelea. zise Tessa şi-i arătă femeii creasta munţilor Kyrenia.

Undeva la distanţă se vedea şi o casă foarte mare. Nu credea să fie a lui, totuşi se informă.

- E a doamnei Sloane.

- Sunt mulţi englezi în Bellapais?

- Mulţi, foarte mulţi. Au case noi. Vreţi să cumpăraţi?

- Nu , nu vreau. Si aceea.? arătă ea spre o casă mai retrasă. E tot a unor englezi?

- Da, domnul Sheridan. Căutaţi englezi?

- De fapt îl caut pe domnul Pavlos Demetrius. îl ştiţi? Stă pe-aici?

Maroula se încruntă şi scutură din cap.

- Spiros ştie mai multe. Vine imediat, acum e la cumpărături.

- îl caut eu mai târziu. Mulţumesc, doamnă Melissas.

- Spune-mi Maroula. Mai bine.

- Am înţeles.

- Numele dumneavoastră?

- Blane, domnişoara Blane.

- Numele mic, domnişoară.

- Lucinda.

- Vă zic domnişoara Lucinda. Sunteţi binevenită în Bellapais.

- Mulţumesc, Maroula.

- Vă place engleza mea?

- E foarte bună, şi ambele femei intrară înapoi în cameră.

- Maroula n-a fost la şcoală.

- Niciodată?

- Puţin în Bellapais, nu e bună la nimic. Dar am învăţat încet din cărţi. Vă arăt cărţile?

- Când am să cobor, Maroula.

Tessa se întrebă dacă femeia era tipul perfect de cipriot - prietenos şi volubil.

La început, Spiros se arătă mai rezervat decât Maroula şi-i servi cina cu o figură rigidă, chiar înnegurat.

- Bun, domnişoară?

- Foarte bun, mulţumesc.

Ii aduse şi un pahar de vin, plin până la refuz, încât Tessa încerca să găsească o modalitate de a-l refuza fără să-l rănească pe Spiros.

Se uită în jur - văzu mai multe plante cu ghiveci; dar vinul putea să le omoare!

- Nu beţi vin? întrebă bărbatul. Beţi! Face bine!

- De obicei nu beau.. .şi oricum e cam mult pentru

mine; aţi putea să mai luaţi jumătate din el?

Spiros făcu ochii mari.

- Beţi, domnişoară, e foarte bun.

- Am să-l iau în cameră, se hotărî ea într-un final.

Când termină masa, sosi şi Maroula, care se aşeză alături de ceilalţi doi.

- Domnişoara Lucinda vrea să-şi găsească prietenul. Se numeşte. şi o privi pe Tessa care rosti numele lui Paul.

- Da.Pavlos Demetrius. Orb.E undeva în munţi - foarte sus. Nu-i plac oamenii - foarte ciudat. E prieten?

- Da, un fel de prieten.

- Mergem mâine, bine?

- Excelent. Mulţumesc foarte mult.

Tessa nu putu adormi; la cinci dimineaţa ieşi pe balcon, îmbrăcată doar într- un neglijeu şi cu halatul subţire de casă. Deşi era abia luna aprilie, vremea era deosebit de călduroasă. Ceea ce nu se întâmpla prea des, nici chiar în Cipru, după cum avea să afle mai târziu de la Maroula.

Spiros avea un fel de dubiţă rablagită pe care o folosea la orice; cu ea mergea la câmp, la Nicosia, la piaţă, căci era măcelar.

- Cum e? întrebă el, în timp ce conducea prin hurducăturile dealurilor. Tessa îl linişti spunând că e bine. Spiros nu acceptase bani pentru benzină sub nicio formă.

- Cred că pe-aici, dar nu sunt sigur, zise el, căci

drumul şerpuia de-a lungul munţilor.

Oriunde se uita, Tessa vedea doar munţi acoperiţi cu pâlcuri de măslini şi de lămâi, iar pe alocuri creşteau chiar şi maci amestecaţi cu lanuri vaste de crizanteme.

- Nu e aici casa, o informă el la un moment dat.

- înţeleg, încă n-am ajuns?

- Nu, e departe, în munţi.

Drumul se îngustă şi mai mult, până când nu rămase din el decât o cărăruie de pământ uscat, acoperită pe alocuri cu bolovani.

Apoi, se arătă şi casa - albă, joasă, cu vedere atât spre munte cât şi spre mare.

Tessa era atât de emoţionată, încât abia mai putea respira. Maşina se apropia din ce în ce mai mult, până când Spiros intră pe aleea principală, care, de fapt, semăna a drum de ţară, neterminat. Dar cum Paul nu ieşea niciodată, nu trecea pe-acolo vreo altă maşină.

- Mergeţi să vedeţi dacă acesta e prietenul; eu aştept.

Tessa rămase cu privirea pierdută spre casă. Niciun semn de
viaţă nu se întrevedea. Aruncă o privire spre poalele muntelui.

- Cât mi-ar lua să cobor? îl întrebă pe Spiros.

- Până la hotel? se miră el. Aştept, domnişoară Lucinda; ia cam o jumătate de oră.

- Doar atât? Atunci, prefer să merg pe jos, Spiros. Nu

mai sta; şi mulţumesc că m-ai adus.

- Pentru nimic. Sigur vreţi să mergeţi ?

- Da, foarte sigur.

- OK, încuviinţă el vesel, iar ea urmări cu privirea cum dubiţa se pierdea în zare într-un nor de praf.

Apoi se întoarse din nou către casă. Parcă strălucea în culoarea ei albă printre pădurile de conifere din acea parte muntoasă. Fiecare fereastră se termina cu un balcon, însă toate erau închise pe moment, la fel şi obloanele de culoare verde şi galben. în schimb, era plin de flori - trandafiri, garoafe, hibiscus

- şi toate răspândeau un parfum îmbietor. Si lămâii cu aroma lor! Ce alt parfum să fi fost mai plăcut decât acesta? Mai ales că lămâii se găseau pe toată perioada anului.

Tessa rămase nemişcată mult timp, şi nu de puţine ori îi veni ideea de a-şi abandona planul şi de a pleca. într-un final, reuşi să ajungă la uşa principală şi apăsă pe sonerie cu o mişcare hotărâtă.

Nimic, în afară de ecoul clopoţelului înăuntru. Si pe scări se aflau flori parfumate. Sună încă o dată; uşa se deschise brusc. îi părea că bărbatul o aşteptase în spatele uşii. Era un tip mic şi îndesat, foarte serios şi cu o căutătură ciudată. O luă prin surprindere cu mişcarea lui bruscă, încât Tessa începu să se bâlbâie:

- Domnul Pavlos Demetrius.. .stă aici?

- Da, doamnă, răspunse el cu un accent perfect englezesc. Ce doriţi? Domnul Pavlos nu primeşte vizitatori.

- Cred că pe mine.. .mă va primi.

- Numele dumneavoastră ?

- Numele meu e.e. Lucinda.

- Domnişoara Lucinda, am să-i comunic, şi deschise mai larg uşa. Poftiţi înăuntru.

Ea ascultă, deşi abia acum îşi dădea seama ce făcuse. Uşa se închise cu zgomot, iar ea tresări speriată. Bărbatul dispăru, iar ea rămase să se uite fascinată la uşă. Intr-un fel sau altul, acel sunet îi amintea de o soartă pecetluită.

Tessa încercă să-şi controleze simţurile, hotărâtă să nu-şi arate deschis sentimentele. Se uită împrejur. Era întunecos, dar prin obloanele trase răzbătea totuşi atâta lumină cât să poată vedea mobilierul din hol. Doar o masă, câteva scaune şi o vază plină cu trandafiri.

Paşi.Tessa începu din nou să tremure, căci nu erau paşii omului care o întâmpinase. Se întoarse în direcţia din care veneau.

Paul.

Era în prag - înalt, cu pielea închisă la culoare, îmbrăcat cu o pereche de pantaloni subţiri şi un tricou cu guler răsfrânt, cu mânecile suflecate. Tessa îi privi ochii ţinându-şi respiraţia. Neschimbaţi. Fără pic de expresivitate; ciudat era faptul că arătau la fel, cu acea

undă de lucire neagră, acum îngheţată. Apoi, îi privi mâinile. Cu una ţinea un baston. Cea mai mare parte a pielii îi fusese decolorată în locurile cu pricina, însă diferenţa cu restul tenului nu era foarte mare, deci nici vorbă de imaginea dezgustătoare de care se plânsese sora ei. Cu toate aceste, se vedea încă de la început că suferise foarte mult din cauza arsurilor, şi era clar că rezultatele erau permanente.

- Lucinda.

Vocea aceea minunată!

- Paul.am venit; ai spus că pot să. te rog.

Dumnezeule cât de greu îi veneau cuvintele! Situaţia o depăşea, iar instinctul îi dicta să fugă. Ceea ce ar fi însemnat un act de cruzime.

- Paul, îmi pare rău, dar nu.

- îţi pare rău. ? se auzi vocea lui, slabă şi neconvingătoare. După felul în care arăta, Tessa se simţi deodată în pericol. I se
părea, sau tonul lui fusese unul amarnic?

- Te-ai întors la mine? întrebă el, oftând parcă uşurat, din adâncul sufletului său. Te-ai întors să mă întrebi.ce, Lucinda? Nu ţi-ai terminat fraza.

Tessa nu mai găsea puterea de a face nicio mişcare; totul i se părea atât de ireal, încât aştepta din clipă în clipă să se trezească din acest vis fantastic şi să se pomenească în patul ei, cu perna udă, aşa cum i se

întâmplase în ultimii doi ani.

- De ce-ai venit, Lucinda?

- Să-ţi cer iertare. Ai spus ca-i să mă ierţi.

- Aşa e.

Si am vorbit serios.

- Mai poţi oare să mă ierţi? Să mă accepţi?

Si din nou situaţia în sine o şoca, mai ales acum, când cuvintele îi veneau fără ezitare. Ca şi cum altcineva ar fi vorbit, sau i-ar fi inspirat acele cuvinte.

- Vreau să te iert, Lucinda.

Vocea lui avea aceeaşi notă hotărâtă dintotdeauna, deşi chiar şi el părea bulversat de situaţie.

- Mi-am dorit să te întorci, cu disperare uneori, dar niciodată nu mi-am închipuit că o vei face cu adevărat. Draga mea, frumoasa mea Lucinda. Lasă-mă să te strâng la piept.

Si cu o mişcare sigură, îşi agăţă bastonul de un scaun, şi-şi deschise larg braţele.

Tessa îi întinse palmele, iar el o trase uşor. Pentru prima oară se găsea învăluită de acel trup, şi se abandonă săruturilor lui. Nu mai conta nimic, acum. Orice umbră de emoţie era depăşită de o senzaţie de exaltare, la fel şi toată durerea în care trăise în ultimii ani. Acum, avea să fie fericită, şi avea să-l facă şi pe el fericit! Deşi era mutilat pe viaţă, ea se afla acolo ca să-l ajute. Avea să fie doar a lui.

Pe amândoi îi podidiră lacrimile, căci niciodată, nici în cele mai frumoase vise, Tessa nu se gândise că ar putea găsi fericirea în acest mod. Atingând-o cu degetele sale, Paul îi descoperi ochii plânşi:

- Ai remuşcări Lucinda? şi ea se depărtă de el.

De ce trebuia să-i strice momentul de bucurie? Ca şi mai devreme, ceva straniu se simţea în glasul lui, în acele note ascunse, tânguitoare.

- M-ai iertat, Paul? Mă mai.. .iubeşti?

- Te-am iertat, draga mea, şi o sărută pentru a-i şterge orice urmă de îndoială.

O să trăim împreună, fericiţi. O să uităm totul.

- Eşti atât de îngăduitor.Ah, cum de poţi uita atât de repede?

Abia acum realiză cât de grabnic se lepădase el de toate necazurile pe care sora ei i le cauzase, şi cum, cu dragostea lui, renunţase la orice fel de învinuire sau de reproş. Cât de mare îi era dragostea!

- Cum oare am putea fi fericiţi, dacă nu te-aş ierta?

Cu degetele sale începu să-i mângâie obrajii, bărbia, buzele. Ea ştia că orbii au un foarte dezvoltat simţ tactil, ceea ce o neliniştea.Poate că avea să descopere trăsături diferite faţă de cea pe care o iubea şi o cunoştea atât de profund. însă, deocamdată, nu se întâmplă nimic; Paul continua să râdă pe măsură ce o redescoperea.

- Lacrimile tale.Care e rostul lor, draga mea?

- Sunt atât de fericită, murmură ea, cuibărindu-se la pieptul
lui.

- Ai fost nefericită?

- Nu mi-am mai găsit locul de când.m-am îndepărtat de tine.

- Puteai să te întorci şi mai curând. A trecut mai mult de un
an.

- Nu credeam că ai să mă ierţi.

- Te îndoiai de sinceritatea mea. însă eu te doream mai mult decât orice pe lume, voiam să devii soţia mea.

Tessa închise ochii la gândul că Lucinda îndepărtase de la ea o asemenea putere de iubire.

- Ţin atât de mult la tine, Paul, ezită ea. Şi-ţi jur, în ciuda celor întâmplate, că n-am încetat să te iubesc. Şi voi încerca de-acum încolo să mă revanşez faţă de durerea pe care ţi-am pricinuit-o.

- Te cred, Lucinda. Dar va trebui să ai grijă de un orb, murmură el. Cred că dragostea ta e imensă.

El o strânse în braţe şi toate grijile ei dispărură. O adora, o copleşea cu vorbe dragi şi cu sărutări. Iar Tessa ar fi putut prelungi acele clipe la nesfârşit, atât de sublimă îi era fericirea. Nu o mai interesa faptul că toate gesturile lui se adresau, de fapt, Lucindei. Ştia de la început că nu va fi proprietara de drept a acelor gesturi intime, dar nu-i

păsa. Acum îl avea doar penrtu ea, îl putea iubi şi-i putea fi de folos în voie. Era tot ce-şi dorea şi nimic mai mult.

Se hotărârâ, în grabă, să se cunune joia ce urma să vină, la mai puţin de o săptămână de la apariţia Tessei. Zilele dinaitea ceremoniei veniră cu o sumedenie de revelaţii pentru Tessa. Inainte de a-l întâlni pe Paul, ca orice tânără la vârsta ei, se imaginase îndrăgostită, încercase a-şi proiecta o imagine a schimbărilor pe care un iubit le-ar aduce în viaţa ei. Insă acum avea parte de mai mult decât simple speranţe şi vise; nici în rai n-ar fi fost mai fericită. Devenise pentru el un fel de far călăuzitor pe măsură ce plimbările lor se prelungeau.

- îmi place să ies la aer, zise el într-o zi de aprilie care mirosea a ploaie. N-am prea făcut plimbări de când sunt în Cipru. De fapt, nici Takis nu se prea pricepe la a mă călăuzi, aşa că m-am mulţumit să stau pe un scaun în grădină.

- Uite, aici lângă noi curge un râuleţ, iar malurile sunt pline de verdeaţă. Vrei să ne odihnim puţin?

Se aşezară pe pelerina ei de ploaie, pe care o luase din cauza norilor ameninţători.

- Ce susur plăcut; e mare?

- Nu foarte mare, şi-i luă mână într-a ei. Vine de sus din munţi, iar soarele se joacă vălurit în apele lui. Nici nu ştiam ce vegetaţie variată poţi afla aici.

- Insula e foarte bogată în tot felul de specii florale. Ce

vezi pe-aici?

- Nu le ştiu numele, dar culmile dealurilor sunt pline de nişte floricele rozalii cu galben; stai că-ţi aduc una, şi-i culese o floare pe care i-o puse în palmă pentru ca el s-o examineze.

- Ciclame; sunt cu miile pe dealurile de lângă castelul Kantara. Poate megem o dată, deşi cred că până atunci le trece sezonul.

- Atunci, megem la anul, zise ea entuziasmată. Aveam mulţi ani de-acum încolo să le vedem , la fel cum o să avem tot timpul din lume ca să descopeim insula.

- Si ce mai vezi?

O mulţime de maci, crizanteme minunate a căror culoare galben-aurie contrasta cu cea a măslinilor. Pe partea neumblată a pajiştii creşteau tot felul de plante căţărătoare şi mulţi toporaşi.

- E o paletă foarte armonioasă de culori, descrise ea privelişte a. La fel de armonioasă precum natura însăşi, nu?

- Da, Lucinda, precum natura însăşi.

Tessa îl privi atent, fără însă a descoperi vreo aluzie după expresia feţei, deşi timpul părea a fi adăugat o notă de cinism figurii sale. Era ca şi cum i-ar fi spus că omul singur e cauza degradării, iar prin asta s-ar fi referit la femeie...

- Paul, te iubesc foarte mult.

- Şi eu te iubesc, Lucinda.

El îşi apropie obrazul de al ei, şi întreaga lume se însenină, odată tensiunea alungată.

- Spune-mi, se vede şi marea ?

- Da, undeva departe. Are o culoare turcoaz spre plajă, apoi capătă nuanţe din ce în ce mai închise, poate din cauza norilor ce se reflectă în ea.

- Sunt nori deasupra mării ?

- Sunt doar câteva fâşii, dar albastrul cerului e mult mai pronunţat. Şi mai departe, în larg, albastrul devine violet, aproape indigo, apoi ajungi cu privirea la punctul în care cerul se uneşte cu marea. Nici n-ai zice că în faţa ta se deschide imensitatea mării, ci că ai putea arunca o piatră de aici până acolo.

- Deci, marea apare ca o fâşie foarte îngustă?

- Da, oarecum.. .A, mai este o barcă albă, foarte frumoasă, şi asta te face să-ţi dai seama cât de vastă este marea de fapt.

Brusc, Tessa sări de pe locul în care stătea.

- Uite, o şopârlă; ce frumoasă e, cu nuanţele ei verzui. Priveşte, îşi mijeşte capul printre ierburi, ca să ne urmărească; e chiar lângă piciorul tău, o vezi. ?

Mâna lui începu să tremure.

- Da, draga mea, o văd. S-a oprit acolo ca să stea la căldură. Tessa îl privi neîncrezătoare, însă el continua să zâmbească. După un timp, apăru o altă şopârlă, şi din nou

ea îi povesti
totul. Era diferită de cealaltă, nu chiar atât de frumoasă, ba chiar maronie. Paul o informă că e o şopârlă de copac.

- Se pare că numai eu vorbesc aici, remarcă ea după un timp. Nu te-ai săturat încă de pălăvrăgeala mea?

- Ai o voce foarte melodioasă, Lucinda. în plus, descrii totul atât de fermecător. Să ştii că nu mi-am dat seama de aspectul acesta înainte, şi făcu o pauză. Oare de ce?

- Pentru că nu aveam ce să-ţi descriu, răspunse ea temătoare, iar el o aprobă. Soarele începe să coboare, dragul meu.Vrei să plecăm?

- Doar dacă vrei şi tu. Nu ţi-e frig?

- Nu, cu siguranţă. Totuşi, hai să ne mişcăm uşor spre casă. Ne-ar prinde bine o cană de ceai.

Se ridicară, păşind încet pe cărarea pietruită ce ducea spre casă. Undeva, în dreapta, Tessa observă o stâncă ce se desprinsese din munte şi căzuse în gol. Nu era neapărat periculos să te plimbi pe-acolo, însă cu maşina nu aveai siguranţa drumului. Cu toate acestea, văzuse vreo două maşini, care se aventurau spre vila unui bătrân pensionar, un amănunt dezvăluit de Paul.

- îl mai vizitează prietenii, aşa că ai să mai vezi şi alte maşini.

- Şi el nu vine pe la tine?

- Eu n-am vizitatori.

Era prima oară când ridicase puţin tonul, iar Tessa n-

avea de gând să repete situaţia. Paul avea o fire puternică, şi o personalitate care se impunea cu uşurinţă prin aerul său de superioritate şi de stăpânire de sine, iar acestea erau amănunte ce-l plasau deasupra tuturor cunoştinţelor ei. Faptul că era orb, însă, îi diminua încrederea în sine, prin dependenţa de o altă persoană, prin ajutorul de care avea nevoie la fiecare mişcare.. .Tessa înţelegea dorinţa lui de a avea intimitate.

- Mai avem mult?

- încă puţin; ajungem înainte de înserare.

- Am putea să luăm ceaiul pe terasă, ca să-mi descrii apusul.

Făcură întocmai.

- începe să se cufunde în mare, îi povestea ea. E precum o minge uriaşă de foc, cu vâlvătăi ce se ridică la zeci de metri în aer. Iar cerul. e purpuriu, auriu şi uşor întunecat în acelaşi timp. Fâşiile de foc s-au aprins toate. Ce repede se cufundă!

- De fapt, noi suntem cei care ne mişcăm.

- Mi-e greu să-mi imaginez asta. mai e doar jumătate din soare.

După câteva minute, rămăsese doar o urmă roşiatică la orizont.

- Gata, cel puţin până mâine. Acum, cerul s-a făcut violet, portocaliu pe alocuri.

El o îmbrăţişă delicat. Ea se lăsă moale în braţele lui.

Rămaseră nemişcaţi mult timp, înconjuraţi de aerul plăcut şi înmiresmat al serii. Briza ce adia de pe muntele Kyrenia făcea frunzele să freamăte în apropierea capetelor lor, iar de undeva, din depărtare, răzbătea ţârâitul greierilor. Tessa îl simţi pe Paul atingându-i părul şi măsurându-i lungimea.

-Ţi-ai lăsat părul să crească. E mai lung ca înainte.

- S-a schimbat moda, Paul.

- Da, aşa e, surâse el trist.

Oricât de ciudat ar părea, pentru mine, moda are să rămână întotdeauna ca acum un an.

- Nu, haide să ţi-o descriu cum e acum.

- Altă dată, o linişti el, şi o sărută uşor, după care intrară. Citeşte-mi ceva, draga mea, zise el când auzi sunetul întrerupătorului. Puţin, apoi am să mă culc.

- Aşa de devreme? întrebă ea dezamăgită, căci fiecare moment fără el îi părea o pierdere de timp.

- Nu vrei?

- Dacă eşti obosit.

- Citeşte-mi, o îndemnă din nou, iar lectura îi acapară pe amândoi atât de mult încât Tessa nu se opri pâna la ora nouă.

- Paul, ştii cât e ceasul?

- Nu, draga mea, deşi avea un ceas inscripţionat cu alfabetul braille la mână, pe care începu să-l atingă. Dumnezeule, cum trece timpul!

- Vrei să mănânci ceva, de cină?

- Nu neapărat, dar roagă-l pe Takis să-mi aducă un vin şi nişte biscuiţi.

- E o noapte foarte plăcută, îl anunţă ea când se întoarse. Dacă tot am luat ceaiul pe terasă, nu vrei să luăm cina tot acolo?

- Ba da.

în spatele lor se înălţa silueta munţilor, iar înainte, forma indistinctă a mării. Palmierii fremătau în adierea brizei, părând nişte păianjeni uriaşi.

- Luna e altfel aici, observă Tessa, fără a aminti că văzuse de foarte multe ori lunile gigantice din est. în Anglia e mai mică.

- Mi s-a spus că şi aceea ar avea propriul ei atu.

- Da, pare mai de gheaţă. Şi cerul luminat astfel pare altul. Are nişte luciri de safir, care-ţi dau impresia de un imperiu al gheţii.

- Cât de bine te pricepi la descrieri, Lucinda. Şi.mă nelinişteşte, deşi e un lucru pozitiv.

Ea îl privi neîncrezătoare.

Nu înţelegea cum de reuşise să redea această impresie lui Paul doar prin cuvinte.

Rămaseră împreună până aproape de miezul nopţii, după care îl conduse până la uşa dormitorului său. Paul îi luă mâinile într-ale sale, şoptindu-i :

- Mai sunt câteva ore, iubito, şi eşti a mea.

Sărutul lui, deşi pasional, avea o notă de intensitate care-i dădea fiori.

-Asta şi vreau Paul, să fiu a ta.

Câteva minute mai târziu, îi scria tatălui ei.

Capitolul 3

După zece zile, primi răspunsul :

“Te-aş sfătui să te întorci acasă imediat - ea îi împărtăşise vestea cea mare- dar ştiu că până ajunge la tine scrisoarea asta, vei fi făcut deja pasul fatal; oricum, ştiu că nu m-ai fi ascultat, căci tu faci precum îţi dictează inima, fără a ţine seama de consecinţe. Asta ai vrut încă de când l-ai întâlnit pe Paul, iar acum, nu pot decât să sper şi să mă rog pentru împlinirea dorinţelor tale. De asemenea, faptul că te-a iertat şi că te-a acceptat atât de repede - mai degrabă pe Lucinda- mă nelinişteşte. Am stat un timp în Grecia în tinereţe, şi cred că mă pricep să citesc un grec după comportament. La Paul am văzut întotdeauna o urmă de sadism primitiv mascat printr-o educaţie occidentală, pe care a căpătat-o cât a stat aici. Mai degrabă mi-l închipuiam ca pe un răzbunator fără milă, care plănuia cine-ştie -ce pentru a se
răzbuna pe Lucinda. Totuşi, din câte îmi spui, m-am înşelat, iar viitorul tău pare asigurat. Să-mi scrii în continuare, draga mea, şi cu aceeaşi bucurie în suflet.”

Tessa nu putea decât să zâmbească la adresa impresiei pe care tatăl şi-o făcuse despre soţul ei. Erau căsătoriţi de mai bine de o săptămână, iar ea fusese cea mai fericită mireasă, iar el, cel mai tandru mire, iar acum aveau parte de o lună de miere perfectă.

Amândoi radiau de bucurie, abandonându-se unul altuia, oferind ceea ce partenerul avea nevoie. Suferinţa şi durerea prin care Tessa trecuse cu câteva luni în urmă, şi ideea că Paul o iubea pe sora ei, se evaporaseră precum un vis, şi acceptă cu încredere tot ceea ce el îi putea oferi, convinsă de dragostea pe care i-o împărtăşea. Paul oscila între gesturi tandre şi calde şi o atitudine mai rezervată, însă nu uita niciodată să-şi arate dragostea, s-o înalţe pe culmile extazului, să-i ofere o lume plină de plăceri.

în tot acest timp, Tessa avu revelaţia unei alte lumi, rod al unei vieţi împlinite şi al siguranţei că cel pe care-l iubea îi era alături. într-adevăr, în momentele de luciditate, îşi dădea seama că toate acestea îi erau destinate surorii ei, însă deja nu mai găsea nicio dificultate în a se preface în continuare.

- Unde mergem azi, draga mea? o întrebă Paul la micul dejun.

De obicei mâncau pe terasă, căci dimineţile era foarte plăcute. Era un moment al discuţiilor, şi al planurilor pentru ziua în curs. După ce se hotărau, Paul suna după un taxi, care ajungea la ei în mai puţin de o jumătate de oră.

în ziua în care primise scrisoarea de la tatăl ei, Tessa întârzie la masă. Paul veni s-o caute în sufragerie.

- Eşti aici, iubito ?

Glasul lui o făcu să tresară, ca întotdeauna. Ea se întoarse brusc, cu ochii plini de dragoste. Paul bătea cu bastonul în picioarele scaunelor.

- Da, sunt aici; tocmai mă pregăteam să vin şi eu. Doreşti ceva?

- Draga mea soţie, şi se aşeză pe scaun în faţa ei.

-Am primit o scrisoare de la tata. Takis mi-a adus-o ieri seară, dar noi deja ne culcaserăm. îţi transmite salutări.

- Ce drăguţ din partea lui. îmi citeşti şi mie scrisoarea ?

Exact de ce se temuse.

- Da.

Căuta din priviri ce-i putea citi; inventă destul de mult, dar îi reproduse întocmai finalul.

- Se pare că viitorul îţi este asigurat, zise el la urmă.

-Viitorul nostru, şi se trase mai aproape de el, iar Paul îi duse mâna la obrazul său. O să avem un viitor minunat, Paul. Ce-ai vrea să facem azi? continuă ea pe un ton cordial. Am putea înota puţin, sau poate vrei să mergem la cumpărături?

- Da. Mergem la Kypros şi luăm o maşină spre Nicosia.

O luară pe un drum necunoscut, printr-o trecătoare din munţii Kyrenia. Tessa continuă să vorbească tot timpul cât dură drumul, descriindu-i peisajul, exact aşa

cum îi apărea ei, cu toate nuanţele şi schimbările pe care le sesizau ochii ei.

Ajunseră în Nicosia şi făcură cumpărături pe strada Ledra, apoi prânziră la un mic hotel, după care îşi continuară plimbarea prin oraş, Tessa descriindu-i peisajul pitoresc. Pentru drumul de întoarcere, urmară aceeaşi cale pe care veniseră.

- Eşti obosită, draga mea? o trezi vocea lui din reverie.

Se înserase aproape, iar cei doi soţi stăteau în grădină; singurele sunete ce tulburau liniştea înserării erau cele de la clopoţeii oiţelor. Parfumul trandafirilor se răspândea peste tot în jur, amestecându-se cu cel al tufişurilor de leandru care înconjurau casa.

- Nu, sunt doar fericită şi foarte împlinită.

- Foarte fericită, repetă el. Spune-mi, Lucinda, crezi că ai atins punctul maxim al fericirii?

- Probabil, răspunse ea, puţin mirată de întrebarea căreia nu-i găsea justificare. Nu ştiu dacă există un nivel şi mai ridicat decât acesta.

- Deci, crezi că atins vârful? zise el, iar Tessei i se păru că Paul se gândea undeva foarte departe.

De altfel, şi privirea lui era pierdută în depărtare, către munţi. Tessa îl urmări, şi avu impresia că în direcţia respectivă observă o licărire, ca şi cum exista ceva acolo, în spatele munţilor. Pe deasupra vârfurilor,

vulturii dădeau târcoale ascunzişurilor golaşe, o imagine care-i aduse aminte de un poem pe care îl învăţase în şcoală şi din care mai ştia doar sfârşitul : "Şi totul e tăcere; dar dintr-o dată-un vultur se repede spre-a lui pradă cu ghearele-amândouă".

- E teribil de frig, Paul, se înfioră ea din senin, şi se ridică de lângă el.

- Ţi-e frig?

Tessa îl privea, nedumerită faţă de propriul ei dezechilibru.

- Mi-e puţin cam răcoare, mă duc să-mi iau ceva.

- Draga mea, s-a întâmplat ceva? Cum poate să-ţi fie frig? Eu eram pe punctul de a mă dezbrăca!

El purta pantaloni subţiri şi un tricou, pe când ea avea doar nişte pantaloni scurţi şi un top şi, până în acel moment, atmosfera fusese chiar plăcută.

- Acum s-a mai încălzit; mi-a trecut.

Paul se ridică din inerţie, iar ea se aruncă în braţele sale.

- Ce s-a întâmplat? îi sărută el buzele. Nu eşti chiar atât de rece, draga mea, şi-şi coborî mâinile spre talia ei. Ba chiar te simt caldă şi frumoasă.

- A trecut, gata, şi se cuibări mai bine la pieptul lui, pentru a se apăra de.nu ştia nici ea de ce. Mai sunt momente când mă ia cu fiori, aşa, din senin.

- Câteodată.

Acum, te simţi mai bine?

- Da.

La puţin timp după aceea, intrară în casă pentru a se schimba. El se ghida cu bastonul, încet, atingând obiectele familiare: aici un smochin, aici un palmier, apoi un perete, şi mirosul măslinilor, apoi scările de pe terasă, o coloană de susţinere, pe care stătea încolăcită viţa-de-vie.

Tessa închise ochii, încercând să-şi imagineze cum este să fii orb. întuneric etern. Ochii i se umeziră şi-i deschise cu rapiditate. Pretutindeni împrejurul ei era lumină, foarte multă lumină.

Se aşeză la loc, mai liniştită, aşteptându-l pe Paul să apară din cameră. Şi din nou îl urmări cum se ghida cu bastonul.

Dacă n-ar fi fost acel accident.Dacă Lucinda n-ar fi tras de volan. Dacă. Poate că ea, Tessa, nu s-ar fi aflat acolo, n-ar fi cunoscut fericirea ultimelor două săptămâni. Acum recunoştea că Paul era al ei doar pentru că nu putea să vadă.

Spre seară, ieşiră la plimbare de-a lungul pajiştii, profitând de încântătoarea oră a înserării. Paul putea să sesizeze aerul proaspăt, însă culorile cerului aveau nevoie de translator.

- E magic! exclamă ea, şi, din instinct, amândoi se opriră. Pe arcul cerului şi departe, la orizont, totul are o

nuanţă bronz- portocalie. Norişorii răzleţi sunt conturaţi cu dungi roşietice, iar fâşiile de nori par aurite, dar, uite - acum devin violete .îţi poţi imagina toate aceste lucruri, dragul meu?

- Le văd, răspunse el slab. Cum de am scăpat cu vederea talentul tău? Nici nu mi-am dat seama că-l ai.

- Talent? se emoţionă ea.

- Felul cum descrii totul. După cum spuneam, pot vedea apusul.

Paul ar fi vrut să continue, însă un sunet îl întrerupse, iar Tessa schimbă imediat subiectul.

- Ascultă, Paul, oile!

- Minunat, zis el, strângând-o mai aproape. Ştii că sunt sunete mult mai plăcute decât acesta ? Cele care vin de la mare depărtare, se aud foarte clar aici, sus, în munţi.

Mai ascultară pentru câteva clipe, după care se întoarseră acasă.

- Unde megem azi, Paul?

Se aflau la micul dejun.

- Nu prea departe. Sugerează tu ceva.

- Păi.dacă nu vrei să mergem prea departe, ce zici să înotăm?

- Splendid.

Ce zici de plaja de la vest de Kyrenia? Găsim un loc doar pentru noi.

Tessa acceptă, şi se oferi să sune după taxi.

- Ar trebui să ne luăm o maşină, Lucinda, zise el gânditor.

Ea şofase pe drumuri mai periculoase, dar să-l ştie pe Paul în
responsabilitatea ei pe acele drumuri de munte, nu s-ar fi simţit prea liniştită la volan.

- Drumurile nu sunt într-o stare prea bună, Paul.

- Dar maşinile pot circula. Te obişnuieşti.

Glasul lui sună oarecum imperativ, şi chiar se şi încruntă.

- Da, cred că ai dreptate. Ar fi mai avantajos să avem maşina noastră, mai ales că preţurile cresc enorm. Nici nu ştii cât datorăm deja lui Kypros.

- Nu te îngriji de treburile astea. Te îngrijorezi doar atunci când n-ai cu ce să plăteşti.

Soarele era sus pe cer când plecară. Undeva, deasupra stâncilor, un vultur se rotea fără încetare.

- Ce se vede?

- Ne apropiem de Bellapais.

-A, da, e o superbă ruină din perioada gotică. Povesteşte-mi.

-Totul e închis la culoare, marcat de vreme, dar ruinele încă se văd, şi sunt minunate în lumina zilei. Iar în grădinile ruinelor se află cel mai mare chiparos ce-a existat vreodată.

- Vrei să ne oprim?

- Poate câteva clipe.

Kypros parcă în faţa unei cafenele. La fiecare masă stăteau aşezaţi oameni care sorbeau cafelele turceşti şi jucau cărţi. Vizavi se întindeau domeniile abaţiei, pe care acum se ridicau zidurile faimosului cimitir "Tărâmul trândăvelii". Biserica de secol treisprezece era dată în folosul comunităţii, utilizând ritul grecesc; Paul spunea că aveau să vină la slujbă de Paşte.

- N-ai să înţelegi nimc, dar o să ţi se pară interesantă. O parte din slujbă se petrece afară, iar mulţimea umblă cu lumânări aprinse.

- Şi dacă plouă?

- Nu plouă! râse el.

Cât de atrăgător i se părea când râdea. Oare întotdeauna va avea aceeaşi părere?

- Tu trebuie doar să te procupi de lumânarea ta şi s-o ţii aprinsă.

Ea îi căută mâna, apoi îi simţi atingerea delicată şi inima i se umplu de mulţumire şi de bucurie.

Ajunseră pe plajă, unde petrecură mai bine de o oră sub soarele torid, pe nisipul fierbinte, înainte de a încerca apa. Paul nu se arăta prea doritor, iar Tessa ştia că va trebui să rămână lângă el. Era a doua lor ieşire la mare, iar Tessa se simţea oarecum împăcată cu sine că, alături de ea, Paul reuşise să-şi dea drumul în apă.

înainte, îi plăcea foarte mult înotul, petrecând ore întregi la piscină împreună cu Lucinda.

- Haide să ieşim, îi spuse el la un moment dat.

Tessa îi întinse un prosop, şi-l urmări în timp ce se ştergea pe tot corpul, şi, la urmă, pe păr. Avea un bărbogat şi negru, care acum îi cădea în valuri pe frunte, făcându-l să pară un tânăr atrăgător, total desprins de lumea înconjurătoare. Apoi, el se lăsă pe spate, cu palmele sub cap. Era slab, şi totuşi, dădea impresia unei forţe musculare ieşite din comun. Avea pielea tuciurie, mai degrabă un rezultat al expunerii la soare decât culoarea lui naturală. Tessa realiză cu surprindere că niciodată nu-l mai văzuse pe Paul atât de închis la culoare.

- Cred că în curând mă înnegresc şi eu, remarcă ea cu glas tare. Mă uitam la tine; eşti foarte negru.

- La ce te aştepţi? De când sunt aici am stat numai în grădină.

Dar n-o să te înnegreşti, cel puţin nu prea curând, având în vedere culoarea ta naturală. Va trebui să te îngrijeşti, altfel s-ar putea să ai dureri.

- Da, o să am grijă.

- Ce zici de o masă? sugeră el când Tessa îl anunţă că era ora unu.

- Cum vrei.

- Ce ascultătoare eşti întotdeauna, Lucinda, surâse

el, iar Tessei i se păru că vede o notă aluzivă în zâmbetul lui.

Se hotărâră să ia prânzul la un hotel, la câţiva kilometri de Kyrenia. Se afla pe o margine stâncoasă, exact deasupra golfului, iar terasele dădeau fie spre mare, fie spre munte.

Ei aleseseră marea. După-masă, Tessa sugeră să meargă din nou pe plajă.

Făcură o plimbare pe nisipul fierbinte ţinându-se de mână, până când Kypros, taximetristul, îi anunţă că era gata de plecare.

- Mergem acasă? întrebă Tessa când se apropiară de maşină.

- Vrei să mergem în altă parte?

- E destul de devreme .

- Poate ne sugerează Kypros ceva. Nu cunosc locurile mai mult decât tine, deci nu-ţi pot recomanda altceva.

- Vă duc la Cele Şapte Izvoare din Lapithos? întrebă bărbatul. O să vă placă. Au şi o cafenea, cu vedere la mare.

- Sună interesant. Du-ne, acceptă Paul. Sper că drumul o taie direct prin munţi.

- Aşa e.

într-adevăr, şoseaua şerpuia exact printre stânci, dezvăluind un peisaj ce-ţi tăia respiraţia. Imediat după

staţiunea de la malul mării, se urca printre nişte căsuţe răsfirate, iar altitudinea creştea din ce în ce mai mult. De-o parte şi de alta se vedeau căsuţe vechi, decolorate de vreme, cu obloanele trase din cauza soarelui puternic. în fiecare grădină creşteau lămâi, iar inflorescenţele lor înmiresmau aerul cu parfumul lor. Măsini, aluni, migdali.. .toate speciile de pomi exotici puteau fi admiraţi în floare.

Casele ciprioţilor şi ale englezilor bogaţi răsăreau albe pe stâncile abrupte, contrastând puternic cu nuanţa nisipoasă a crestelor muntoase. La fel şi grădinile acestora, împânzite cu flori viu colorate, în grădină sau aranjate în ghivece, pe terase sau la pervaze, şi chiar pe trepte.

- Iată apele ce dau faima oraşului Lapithos, anunţă Kypros, care-i deschise lui Paul uşa să coboare. Se numesc Kephalovryso. Priviţi cum ţâşnesc din stâncă.

Vedeau.Tessa era alături de soţul ei, privind înmărmurită.

Apele ce se revărsau dinlăuntrul rocilor alcătuiau o privelişte devastatoare.

- Parcă e argint viu în lumina soarelui, zise ea. Auzi - nu sună minunat?

- Sună cu putere. Mi se pare că e o cădere de apă foarte mare.

- Apele acestea deservesc întreaga zonă; de aici şi

abundenţa de spaţii verzi de jur-împrejur. Aduc mare profit oraşului.

Tessa îl luă pe Paul de mână şi, după o scurtă plimbare, intrară în cafenea. îi servi chiar proprietarul, prietenos şi vesel ca toţi cipriotii; ba chiar se autoinvită la masa lor, comandându-şi ceva de băut. Kypros nu se înşelase, priveliştea era superbă, cu toată acea vegetaţie, cu casele vopsite în culori calde, unele dintre ele aflându-se într-o stare avansată de degradare, poate chiar părăsite. Bisericile, albe şi ele, cu acoperişurile ţuguiate şi cu clopotniţele pitoreşti, golfuleţele şi fâşiile de uscat ce înaintau precum mici peninsule şi imaginea impresionant de albastră a Mediteranei, cu linia îndepărtată ce unea apele cu cerul.

- E prima vizită în Lapithos? se interesă proprietarul uitându-se când la Paul, când la Tessa.

De fapt, se holba, mai bine spus, iar Tessa motivă atitudinea lui prin faptul că "ciudatul" din Bellapais găsise un ecou la zeci de kilometri distanţă. Brusc omul singuratic.începuse a se plimba.cu noua lui soţie. Fără să ştie, Tessa devenise subiect de bârfă pentru săteni, cărora nu le prea convenea situaţia, şi nu doar la nivel local, ci chiar şi la distanţă de câteva sate! Orice nouă apariţie în zonă era supusă unor investigaţii amănunţite, interogată din diverse motive, şi întreaga poveste era făcută publică. Ulterior, persoana era integrată în

comunitate şi primită de toată lumea cu multă bunăvoinţă.

- Da, e prima noastră vizită, răspunse Paul. Presupun că sunteţi înconjuraţi de o mare de ruine pe-aici.

- Se numeşte Lambousa, şi reprezintă vechiul oraş Lapithos; a fost distrus într-un cutremur, iar acum, zidurile vechi sunt acoperite de vegetaţie. încă se mai vede ceva din ele, şi se zice că ar ascunde bogăţii inestimabile dedesubt, dar încă nu s-au făcut niciun fel de cercetări.

- Şi unde e acest loc?

- Cam la doi kilometri distanţă, în direcţia aceea, şi le arătă către Kyrenia. Aproape de mare.

Pe drumul de întoarcere se opriră la locul respectiv; spre bucuria ei, Tessa găsi o bucată dintr-o fostă ancoră.

- Uite, Paul, pune mâna. Simţi încrustările; sunt foarte vagi. Nu am noroc?

- O să găsiţi foarte multe rămăşiţe din acestea, o dezumflă Kypros, iar Paul începu să râdă. Oamenii care stau aici nu sunt interesaţi de ele şi nu se culeg.

- Se pare că ai putea să o arunci şi tu, spuse Paul. La urma urmei nu sunt piese de muzeu.

- O păstrez, totuşi. Gândeşte-te că au fost făcute acum câteva sute de ani.

Kypros zâmbea uşor ironic, la fel cum ar fi zâmbit oricărui turist entuziasmat de astfel de rămăşiţe pe care erau gata să le culeagă; şi, într-adevăr, la o privire mai atentă, găsi cu sutele astfel de bucăţi.

- Sper că n-o să umpli terasa cu ele.

- Să o umplu? Cum aş putea cu două bucăţi, răspunse ea uşor alertată, căci Kypros tocmai o avertizase că sunt şerpi.

Acum şi-ar fi dorit să părăsească acel loc pustiu şi dezolant, mai ales că pământul începea să devină arid şi tare.

- Nu cu două, dar la cât de entuziasmată te aud, nu cred că te vei mulţumi doar cu atât. Ciprul abundă în asemenea relicve, le găseşti peste tot, din câte ştiu eu.

Ajunseseră înapoi la maşină şi nu se mai opriră până acasă. Deja se făcuse târziu, iar cerul era ameninţat de nori grei.

- O să-ţi citesc câte ceva, se oferi Tessa. Ce-ai prefera?

- Să începem cu un ziar din Anglia. Dar, înainte, îmi aduci, te rog, un pahar cu apă?

- Bineînţeles.

Takis era plecat în sat la mama lui, precum şi după nişte cumpărături pe care Paul ţinea neapărat să le aibă în casă în fiecare săptămână.

- Ti-l pun ca de obicei, îl anunţă ea pe Paul; adică pe

colţul din dreapta al măsuţei, unde Paul doar întindea mâna ca să-l ia.

însă chiar în momentul în care îl aşează, Paul se repezi la pahar, răsturnându-l; apa i se vărsă pe haine.

- împiedicat-o! Adu-mi un prosop!

Tessa încremeni uitându-se la el. întotdeauna aştepta până când persoana care îi aducea ceva se depărta de locul respectiv. Şi niciodată nu-i mai vorbise pe un asemenea ton.Niciodată, oare?

Tessa îşi aminti tonul lui din momentul în care îi vorbise despre maşină, aceeaşi notă discordantă.

- Unde eşti; mi-ai adus prosopul?

- Nu. Ti-l aduc imediat, şi se întoarse repede. Lasă-mă pe mine, ţi-a căzut pe haină.

- Nu te agita, Lucinda, mă descurc şi singur, zise el cu voce calmă. Mă descurcam binişor şi înainte să vii tu.

După această întâmplare, Tessa îi citi, apoi pregăti cina. Tonul lui Paul îşi recăpătă tandreţea. Târziu, în pat, braţele lui o cuprinseră tandru, simţindu-i îngrijorarea.

- Ce s-a întâmplat, draga mea?

- Nimic. Strânge-mă, atâta tot. Ţine-mă aproape. pentru totdeauna.

Capitolul 4

Ochii aceia căprui o măsurau pe Tessa din cap până-n picioare. Deja se obişnuise cu atitudinea bărbaţilor care stăteau la poveşti în faţa cafenelei, şi se mulţumi să le zâmbească. Tessa ieşise din casă pentru a-şi ridica eventualele scrisori care le erau lăsate la local.

- Pe raft, doamna Lucinda, şi proprietarul îi arătă o cutie în care punea de obicei corespondenţa străinilor.

- Nimic pe ziua de azi, se încruntă ea.

Nu se citea dezamăgirea pe faţa ei; deşi scrisorile de acasă erau importante, soţul ei reprezenta acum centrul de rezistenţă; deci, nu prea avea motive pentru a-şi dori cu disperare vreo veste de-acasă. La ieşirea din cafenea se întâlni cu Christos, un tip din sat cu care discutase o dată, foarte mândru de accentul lui englezesc, şi care nu pierdea nicio ocazie de a mai schimba două cuvinte cu ea.

- Bună dimineaţa, doamnă Lucinda. Mergeţi spre casă?

- Mă gândeam să trec pe la Maroula înainte.

- Domnul Spiros e plecat la Kyrenia. Mă duc şi eu în direcţia aia, vă însoţesc.

- Unde ai învăţat engleza? întrebă ea pe drum

- Am lucrat la forţele armate cu mulţi ani în urmă, şi, dacă picai testul de engleză, erai dat afară. Aşa că am fost deştept şi am făcut ce mi s-a ordonat.

- Ţi-a fost greu? întrebă ea, văzându-l că vorbeşte fluent şi destul de complex.

- Da, mai ales la început. Dar dacă te ameninţă sărăcia, se poate trece peste multe neplăceri. Pe-aici, doamnă, vine autobuzul.

- Şi acum, lucrezi?

- Sunt fermier, am culturi întregi de lămâi.

- Şi sunt profitabile?

El confirmă din cap.

- Iată casa mea; era o clădire înaltă şi îngustă, cu obloane stricate, de culoarea mierii. Vă doresc numai bine, doamna Lucinda; kalimera.

Ea îi răspunse la zâmbet, apoi îşi continuă drumul printre căsuţele vechi, scorojite pe alocuri, construite în stilul acela neglijent, cu multe scări,terase şi obloane. Şi cu nelipsitele flori, pretutindeni împrejurul lor, aşezate în ghivece, în cutii de conservă sau vopsea, în găletuşe de plastic - nu conta; importantă era imaginea vie şi colorată pe care o ofereau privirii.
în curţi - găini, curcani, câte o gâscă ce scormonea nervoasă ţărâna după mâncare, aruncând în acelaşi timp şi câte un ochi la puii ei albi ca laptele şi care o aşteptau într-un colţ. Un peisaj leneş, tipic estic, în care singurele pete de culoare le dădeau albul caselor şi. .florile din conservele ruginite!

- Doamna Lucinda! o salută Maroula, toată un

zâmbet, cu braţele pline de anghinare pe care tocmai ce le culesese din grădină. Aţi fost prin sat?

- Am fost la cafenea, după scrisori.

- Multe aţi primit?

- Nu, azi n-am primit.

- Azi, ridică ea un deget, primesc una de la fiul meu. Vrea bani. Ah, tot timpul e nevoie de bani la Londra. Ciprul e mai ieftin.

- La unele lucruri, doar; multe sunt scumpe şi la Londra.

- Nu, Ciprul e foarte ieftin!

Tessa se aşeză pe un scaun, fără a mai fi atentă la ce spunea Maroula, şi-şi aruncă ochii spre înălţimi, gânditoare.

- E cam înnorat azi, pe munte.

- Da. Nu e vreme bună.

- Şi totuşi, mai e nevoie şi de ploaie. Ce zici, o să plouă?

- Nu. Anul acesta nu multă ploaie. Beţi ceva? Un vin?

Asta însemna un pahar mare plin, iar Tessa refuză, sugerând un suc de portocale.

- Beau şi eu unul, zise Maroula, şi se întoarse cu băuturile. Sunteţi norocoasă. Englezoaicele n-au casă. Ciprioatele trebuie.

- Adică, zestrea? se miră Tessa.

- Da; fata trebuie să vină cu casa.

- Imposibil. Bărbaţii nu se îndrăgostesc niciodată?

- Fata trebuie să aibă casă, repetă ea.

- Tu ia-i dat lui Spiros o casă?

- Nu dai, doamna Lucinda. Fata are casa. Am o casă în sat, deci Spiros se căsătoreşte cu mine. Mai târziu, vindem casa şi luăm hotelul.

- Sunteţi aşa de fericiţi.

- Eu şi Spiros? Da, aşa e.

- S-ar fi căsătorit cu tine chiar dacă nu aveai casă?

- Nu..Maroula nu are casă, Spiros se căsătoreşte cu altă fată.

- Mi-e atât de greu să cred una ca asta, zise Tessa, sorbind din suc.

- Se căsătoresc, ceremonia se face cu mare alai şi după ritualul stabilit, dar după un an, bărbatul merge la cafenea, iar nevasta rămâne acasă. Numai cei bogaţi, cipriotii cu carte, îşi iau şi familia după ei. Era odată un bărbat care trăia departe de-aici, şi care avea şapte fete. Niciuna nu era căsătorită, pentru că bărbaţii nu-şi permit să cumpere case. Niciuna nu era căsătorită, ci stăteau acasă.

- Trebuie să plec, Maroula, se ridică Tessa. Mai vin şi mâine.

- Domnul Pavlos e bine?

- Foarte bine, mulţumesc.

îl găsi în grădină, întins pe un şezlong, cu mâinile

sub cap.

Ea se opri la câţiva metri de el, măsurându-l. Pentru prima dată îl vedea drept ceea ce era de fapt, un grec ce moştenise aroganţa şi asprimea înaintaşilor săi, care acceptau doar moartea şi priveau spre viitorul luminos păzit de zeii muntelui Olimp. Tatăl ei avea dreptate - Paul adoptase o mască a culturii vestice cât timp trăise în Anglia.Dar trăsăturile sale originare? La un moment dat, el îşi duse mâna streaşină la ochi, ca şi cum soarele îl deranja. Avea o figură gânditoare, iar, dintr-o dată expresia feţei i se schimbă, nu se ştie din ce cauză.

- Nu avem scisori, Paul, interveni ea pentru a-i readuce zâmbetul pe faţă.

- Eu oricum nu aşteptam niciuna; eşti dezamăgită, draga mea?

- Ar fi fost bine să mai primesc veşti de-acasă.

- De-acasă? se miră el.

- Din Anglia, se corectă ea. Aici e acasă.

- Pentru totdeauna?

- Cu siguranţă. Mă mir că spui asta.

- Nu m-ai părăsi ? ezită el.

- Te iubesc, Paul, nu ştiu dacă-ţi imaginezi cât de mult te iubesc. Cum să te părăsesc?

- îmi pare rău, şi întinse mâna după obrazul ei. Ştiu că n-ai face una ca asta.

- Eşti viaţa mea. Nu-mi doresc altceva decât să te

am cu mine pentru totdeauna.

El tăcu o clipă, mângâind-o.

- Ai fost pe la Maroula?

- Da. Mi-a povestit despre zestrea pe care trebuie s-o aibă o fată şi-mi spuneam cât sunt de norocoasă.

- Dar ştie că nu eşti de-aici, zâmbi el.

- Poate crede că m-am măritat cu unul.

- Puţin probabil. Oricum, şi un cipriot care se căsătoreşte cu o englezoaică nu aşteaptă de la ea o casă.

- Pentru că s-ar căsători din dragoste. Să ştii că engleza Maroulei se îmbunătăţeşte pe zi ce trece. Munceşte foarte mult.

- Cine o învaţă?

- învaţă singură, din cărţi. Uşor - uşor; e motoul ei. Nu-i place să se grăbească.

- Siga, siga. repetă Paul, iar Tessa îl privi îngrijorată.

în scurt timp, apăru şi maşina comandată. Tessa avea carnet de conducere recunoscut internaţional, dar minţi atunci când Paul îi amintise că trebuie să facă rost de unul.

- L-am luat înainte să vin. Mă .gândeam că poate o să am nevoie.

- Nu erai sigură că o să rămâi, observă Paul după o tăcere stânjenitoare.

- Nu, nu! Nu eram sigură că ai să mă accepţi. Deci

nu te gândi la altceva.

Nu mai deschiseră subiectul, deşi Tessa era neliniştită din cauza felului în care Paul se mulţumise cu explicaţia dată. Chiar şi pentru înţelesul ei, cuvintele lui ascundeau o aluzie, dar nu-şi dădea seama la ce.

- Hai să facem o plimbare, sugeră Paul. Până la Kyrenia doar, poate şi până la plajă.

După ce se obişnui cu automobilul, Tessei începu să-i placă. Din loc în loc, se zăreau crestele înzăpezite ale munţilor din Asia Minor. îi vorbea în continuu, descriindu-i totul, dar el tăcea doar. în oraş, Tessa o luă pe câteva mici străduţe, apoi spre un mic port. Opri şi-l informă pe Paul unde se aflau.

- Bem ceva aici? întrebă ea. Au mese afară, şi-n port sunt o mulţime de bărci şi de iahturi.

Paul acceptă.

- Simţi mirosul mării?

- Povestete-mi despre bărci, Lucinda.

- Cele ale pescarilor sunt viu colorate, la fel şi iahturile, şi se reflectă în mare; fac nişte forme ciudate pe luciul apelor.

îl privi pe soţul ei care nu părea interesat de ceea ce-i povestea.

- Vrei să mergem?

- Da, cred că da, şi-şi luă bastonul, ridicându-se.

Cei care se aflau la celelalte mese îl priviră cu

interes în timp ce întindea mâna după Tessa. Aceasta simţi un nod în gât, văzând toţi acei ochi îndreptaţi asupra lor, înţelegând umilinţa şi nemulţumirea lui Paul din acest punct de vedere. Brusc răsări în mintea ei dorinţa de a-l duce undeva departe de acele locuri, de acei oameni curioşi.

- Dragul, meu, hai să mergem în golfuleţul acela ascuns în care înotăm noi.

- Da, e o idee excelentă, zise el, deşi puţin încruntat. Dar mai întâi, să mergem la un magazin ; vreau să-mi iau nişte ochelari de soare. Tessa rămase mirată. Ştia că orbii poartă aşa ceva, însă nu se aşteptase la o asemenea dorinţă din partea lui.

După ce-i cumpărară, Paul îi vârî în buzunar, pentru a-i pune pe ochi imediat ce ieşiră din maşină, în golf. Oare începea să-l deranjeze soarele? se întreba ea, şi-şi aminti de gestul de apărare pe care-l făcuse şi cu o zi înainte. Ar fi vrut să discute cu el această problemă, însă se temea. El nu vorbea niciodată despre acest subiect.

Următoara duminică, coborâră în sat pentru a participa la slujba de Paşte de la biserica din Bellapais. Era plin de lume în curte, precum şi de turişti veniţi din Kyrenia cu autocarul. Din cafenea se auzeau sunetele muzicii tradiţionale greceşti, şi zeci de oameni stăteau adunaţi în jurul unui mare foc de tabără. Paul şi Tessa

primiră scaune şi se integrară foarte repede grupului de oameni bine dispuşi.

- Flăcările se ridică până sus spre cer, îi povestea ea lui Paul. Luminează ruinele, lăsând pe ele o lucire plăcută. Arcadele se văd atât de bine.

- Chiar trebuie să ţipi, Lucinda? o întrerupse el. Nu e nevoie să afle toată lumea că nu văd.

- Scuză-mă, zise ea după o lungă tăcere. Nu mi-am dat seama că vorbesc tare. Era conştientă că glasul ei nu depăşise o şoaptă în intensitate, special pentru a nu-l intimida pe soţul ei. Replica lui o lăsase fără cuvinte.

- Arată minunat, şi voiam doar să afli şi tu.

- Nu sunt complet lipsit de imaginaţie. Simt focul într-atât de mult încât îmi imaginez cum luminează piaţa.

Tessa nu mai scoase niciun cuvânt; Paul o luă de mână după un timp, simţind parcă durerea ce i-o cauzase.

- Cred că se întâmplă ceva, şopti ea văzând agitaţie. Şoferii autocarului discută cu poliţia, gesticulează ca şi cum ar protesta.

- Cred că ai dreptate; s-a oprit şi muzica, lumea a tăcut.

Din nou se făcu zarvă mare, însă fără tonul vesel de mai-nainte. Bărbatul de lângă Paul remarcă ceva în greceşte; Paul îl aprobă şi cei doi începură a discuta tot

în greacă.

- Slujba nu începe până la ora două, o informă după aceea Paul.

- La două dimineaţa? Dar ziceai că începe la unsprezece jumătate.

- Nu a fost aprobată de episcop.

Cineva de lângă Tessa îi auzi şi intră în vorbă, în engleză.

- întotdeauna începea la unsprezece şi jumătate; niciodată la două.

- Nu mai aştept până atunci, zise altcineva. Am venit cu autocarul şi o să insist să ne întoarcem.

Lumea începu să protesteze, dar cum preotul nu venise încă, totul era fără rost. Turiştii se întoarseră dezamăgiţi înapoi, luminile din curtea bisericii se stinseră; de la cafenea se auzea o muzică în surdină.

Paul discuta cu cel de-alături, după care îi povesti şi Tessei.

- Tinerii din oraş au tăiat curentul de la biserică şi au astupat gaura cheii de la uşă cu ceară, ca părintele să nu mai poată intra.

- Oricum, deocamdată nu vine nimeni, observă cineva de alături.

- înseamnă că preotul apare la ora două? întrebă Tessa.

- Cred că da.

- Ce neruşinare! Nu din vina lui s-a produs toată hărmălaia asta?

- O să scrie mâine în toate ziarele. Nu s-a mai întâmplat la Bellapais până acum.

- Mai bine plecăm, şi Paul se ridică, mai ales că începuse a picura. Haide, dragă, mergem în altă parte.

Tessa credea că se vor întoarce acasă, dar Paul era hotărât să meargă la biserică şi încercară în alt oraş la câţiva kilometri distanţă de Kyrenia.

- Lumânarea mea e la tine, Lucinda? o întrebă Paul.

Veniseră cu două lumânări, şi ea îi dădu una.

- Când intrăm în biserică, dai banii şi iei o lumânare, o instrui el. Pe aceea s-o aprinzi, nu pe asta. Dar o să vezi cum fac şi ceilalţi.

Prima oară într-o biserică grecească - era destul de ciudat pentru Tessa, mai ales că toţi o priveau din cauză că nu era grecoaică.

- Aici se aprinde, îi şopti ea la urche în momentul în care ajunseră în zona cu candele. El înclină lumânarea până ce mucurile se atinseră, apoi o îndreptă; apoi o încercă şi-şi dădu seama că se stinge. Repetă mişcarea de câteva ori, fără succes. Tessa observa ochii aţintiţi asupra lui Paul, până şi ea îl privea neliniştită. Dar ceva dinlăuntrul ei o avertiza să nu-l ajute de faţă cu toată lumea. Intuia că el se va enerva. Dar şi să asiste la acea situaţie jenantă, era peste putinţele ei; cu lacrimi în

ochi, luă o lumânare din nisip, şi, în momentul în care Paul încercă din nou, îi aprinse ea lumânarea.

- Ai reuşit, dragule, îi şopti ea, punând la loc cealaltă lumânare. Să o pun eu în nisip?

- îndrumă-mă puţin, apoi mă descurc eu. ezită el. Gata, lasă-mă.

- Să te las? zise ea stupefiată.

Nu pot, şi se aşeză pe acelaşi rând cu el, în ciuda murmurelor din jur. Toată lumea începuse a discuta cu vecinul, nu foarte încet.

- Ţi-am spus să mă laşi! şopti el cu putere, lăsând-o pe Tessa fără cuvinte.

- Dar nu pot.

- Du-te în cealaltă parte a bisericii! Nu vezi că nu trebuie să stai aici?

Se uită împrejur. Femeile stăteau într-o parte, bărbaţii în alta.

Toţi o priveau insistent; cu toate că obrajii îi luaseră foc şi se simţea puţin jenată, tot mai avu un moment de ezitare. Cum să-l lase singur?

Dar când el se înfurie simţind-o încă acolo, se mută dincolo, aşezându-se între două femei în vârstă.

Era pentru prima oară când cineva o umilea într-un asemenea hal! înţelegea atitudinea lui Paul, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că o făcea pentru el şi nu pentru ea.

Din nou îi dădură lacrimile, dar încercă să nu pară afectată. Considera că Paul suferă mult mai mult decât ea.

Timp îndelungat îşi ţinu capul în pământ, din cauza situaţiei care crease confuzie în sufletul ei, apoi, înălţându-şi privirea, observă că centrul atenţiei generale se mutase. Nu ştia când avea să înceapă slujba. Oamenii continuau să apară - dădeau un ban, luau o lumânare, o aprindeau şi o înfigeau în nisip. Apoi se închinau la toate icoanele, erau paisprezece, din câte număra Tessa. Mamele îşi ridicau copiii în braţe ca să poată şi ei săruta icoanele.

Situaţia rămase neschimbată timp de o jumătate de oră, după care, într-un final, începu şi slujba. Când apăru preotul, se produse o rumoare nemotivată în rândul bărbaţilor.

Luminile se stinseră, în afară de lumânări. Toată lumea îşi aprinse lumânările de la preot, după care mulţimea se deplasă spre ieşire.

Tessa încercă să ajungă în partea unde era soţul ei, dar realiză că bărbaţii merg înaintea femeilor.

Nu ştia ce trebuie să facă. O cuprinse panica, şi , fără să-i pese de ce aveau alţii de zis, părăsi grupul femeilor şi ajunse pe cealaltă parte. Dar Paul dispăruse, iar ea începu să-l caute disperată. I se stinse şi lumânarea, iar un bărbat de lângă ea o reaprinse.

- Soţul meu, murmură ea, privindu-l neajutorată, iar bărbatul arătă spre un spaţiu deschis unde ieşiseră oamenii. Ah, mulţumesc.

Grăbi pasul spre direcţia indicată, apoi se opri dintr-o dată. Nu dorea să-l anuţe pe Paul că e acolo. Din nou i se stinse lumânarea, dar o aprinse de la altcineva. Tot farmecul se risipise; nu mai avea de gând să asiste la nicio altă slujbă, niciodată.

Mulţimea intra din nou în biserică. Nemaiputând suporta, atinse mâneca lui Paul.

- Paul, nu mă simt bine. Nu putem.. .Te superi dacă plecăm?

- Ce s-a întâmplat?

- Mă simt. şi-ncepu să plângă. Vreau doar să plecăm.

- Prea bine.

Răspunsul o miră într-un fel sau altul, dar, fără a mai sta pe gânduri, îl luă de mână, îndreptându-se către maşină.

- Ce este, dragă? se interesă el neliniştit. Poţi conduce?

- Da, acum parcă e mai bine

Restul drumului îl parcurseră în linişte.

- Paul, începu ea când intrară în casă, scuză-mă pentru cele întâmplate. Nu ştiam că trebuie să mă duc pe cealaltă parte.

- Bineînţeles, draga mea, şi o trase la piept. Eu am

fost cel care s-a grăbit. Ar fi trebuit să te înţeleg. Uită totul, Lucinda. N-are importanţă.

Oare? Cât de puţin ştia! Fiecare reproş al lui lăsa urme adânci în inima ei, iar în ultimul timp, acestea nu-i lipsiseră chiar deloc. Oare-l iubea prea mult ? Oare se dăruia prea profund, devenind vulnerabilă? Tremura în braţele lui, iar el continua s-o întrebe din ce motiv.

- Nu suport să te văd nervos, Paul. Mă răneşte cumplit.

Un element necunoscut Tessei făcea ca atingerile lui Paul să devină distante.. .iar ea simţi, dintr-o dată, nevoia de a se smulge din strânsoarea aceea.

- Te răneaşte? înseamnă că mă iubeşti foarte mult, Lucinda.

- Ştii foarte bine că aşa e.

- Atât de mult, şi totuşi.

El se ridică de pe scaun, fără a mai continua. Poate că-şi aducea aminte de momentul despărţirii, întrebându-se cum cineva, aparent foarte iubitor, îl abandonase în acele momente, pentru ca apoi să revină la starea iniţială. însă ceea ce nu ştia, era faptul că persoana cu care se căsătorise nu era aceeaşi care-l abandonase.

- Lucinda, draga mea, mă uimeşti.

- Nu te înţeleg. zise ea cu inima cât un purice.

- Schimbarea e atât de drastică.dar nu, n-am voie

să răscolesc trecutul. Nu câştigăm nimic.

Ea îl privi neliniştită. Aluzia la trecut era mai mult decât grăitoare, mai mult ca sigur.deşi încercase, apoi, să şi-o retragă.

- Paul, nu lăsa ca ceea ce trăim să fie distrus în vreun fel. Nu te schimba.Dragul meu, te implor, nu te schimba!

- Nu. Nicidecum, Lucinda. De ce plângi? şi-ncercă să-i îndepărteze lacrimile. Ai luat totul prea în serios. Haide, zâmbeşte-mi, şi-i atinse buzele. Un zâmbet pe buzele tale vreau să simt, şi-o bucurie în acei ochi. Acum!

Zâmbetul forţat nu reuşi să-i şteargă negura ochilor. O schimbare aproape imperceptibilă interveni din acel moment în mariajul lor.

La ora şapte, când Paul şi Tessa ajunseră pe plaja din Varosha, una dintre cele mai frumoase de pe insulă, nu se vedea nici ţipenie de om.

Petrecuseră două zile minunate la hotelul King George, ocupându-şi timpul fie înotând, fie lenevind la soare.

- Nisipul e atât de auriu, zise Tessa la un momet dat, pe când ieşeau din apă. Uite un prosop.

- Mulţumesc.

Urmărindu-l, Tessa observă că-şi ţinea prosopul pe faţă mai mult decât ar fi fost necesar; mai ales în zona

ochilor, pe care o apăsa, ca şi cum l ar fi durut.

După micul dejun, vizitară încă o dată vechiul oraş. Prima oară lăsaseră maşina la hotel şi chemaseră un taxi, ca să aibă şi un ghid. De data asta, Tessa conduse şi intră în oraş prin Poarta de Lut.

- Trecem un pod peste o mlaştină, îi povestea ea.

în dreapta noastră e biserica în stil gotic şi închisorile despre care ne-a povestit taximetristul. Să opresc dacă văd vreo cafenea?

- Da, ar trebui să ne luăm cafeaua.

Pe terasa cafenelei, Tessa începu să-i spună despre arhitectura bisericii şi despre Palatul veneţian, iar mintea îi zbură la ceea ce le spusese taximetristul despre războinicul Bragadino, căpitan al Famagustei în timpul stăpânirii turce.

- Mă ia cu friguri, se cutremură ea după toată povestea. Imaginează-ţi cum e să fii jupuit de viu!

- Groaznic! Presupun că mintea omului inventează multe asemenea torturi, adăugă cu glas ciudat, nici nu-ţi poţi imagina câte!

Ea îl fixă din priviri; faţa lui devenise rigidă, iar gura schiţa un surâs sadic. Se gândea probabil la toate cele pe care le suferise el însuşi.

- Mergem? întrebă ea distrată, iar el îşi recăpătă zâmbetul cald dintotdeauna.

- Mă las pe mâna şoferului meu.

- Mergem la Turnul lui Othello, apoi în locul unde Desdemona a fost ademenită amarnic spre moarte.

Paul murmura ceva, ca pentru sine.

- Inocenţă.Mă întreb unde oare se poate găsi femeia inocentă, şi râse uşor. Orice pedeapsă care vine din partea unei femei, este, de obicei, una binemeritată.

Cuvintele erau de-ajuns pentru a o întrista pe Tessa, care nu înţelegea aluzia. Totuşi, simţea că ar avea legătură cu ea.

Trăiseră câteva zile extraordinare, iar acum el avea o cu totul altă atitudine. Astfel se pierdu tot interesul şi farmecul priveliştii, iar ea continua să-i povestească despre turn, despre ziduri şi despre restul lucrurilor fără a le aprecia, de fapt.

- Vrei să ne întoarcem la hotel? sugeră ea, nerăbdătoare să scurteze excursia, mai ales că Paul nu-i vorbise de când părăsiseră piaţeta.

- O idee foarte bună. O să stăm restul după-amiezii pe plajă.

Imediat ce ajunseră înapoi, se schimbară, băură câte ceva pe
terasa hotelului, după care se instalară pe plajă.

- Mi-am uitat ochelarii, Lucinda, îşi aminti el. Mi-i aduci tu, te rog?

Ea îl ascultă pe dată, cu mintea încă foarte departe. Vedea că privirea lui ascunde ceva straniu, dar nu ştia

ce.

îi întinse ochelarii şi avu intenţia de a-l întreba ceva, dar renunţă din cauza pericolului pe care-l intuia în atmosferă. Instinctul o avertiza că atinsese marginea prăpastiei şi că orice menţionare a trecutului o putea duce la un dezastru.

Mai târziu, în timp ce se schimbau pentru ceai, Paul o prinse de mână şi o întrebă dacă vacanţa o mulţumea.

- E perfect.. .Dar tu, ce crezi?

- Ce şi-ar putea dori un bărbat mai mult decât o soţie frumoasă şi iubitoare, o vreme însorită şi ape calzi pentru a se scălda în ele?

Era un răspuns evaziv, iar Tessa observă acest lucru.

- Nu mi-ai răspuns.

- Mi-a plăcut, şi-ncepu a-i cerceta trupul, curios. Ce culoare e costumul tău de baie? E cel pe care-l porţi de obicei ?

- E negru cu roz.

- Şi e minuscul.. .Dar tu întotdeauna ai purtat costume de baie minuscule, nu-i aşa, Lucinda? şi cu o mână îi măsura lungimea costumului. Nu prea îl aveai, de fapt. Ce repede îţi bate inima! Ea era toată aprinsă, iar Paul îi atinse obrajii, ca şi cum ar fi simţit acea stare.

- Roşeşti? Iată încă un lucru pe care-l învăţ despre

tine. Nu te ştiam timidă, mai ales dacă eşti căsătorită de trei săptămâni.

Tessa înlemni. Paul o ironiza şi-i reproşa arogant.

- Nu mi-ai spus încă de ce-ţi bate inima atât de tare. De bucurie? Sau de.. .teamă, şi deveni serios dintr-o dată.

- Paul, nu-ţi înţeleg atitudinea. La ce te referi?

- Gândurile mele pot rămâne secrete, Lucinda. îmi ştii fiecare mişcare pentru că am nevoie de ajutorul tău, dar gândurile mele îmi aparţin.

O sărută delicat pe buze, ea îi răspunse, încă îndurerată.

în seara aceea acceptară să ia cina cu o familie de englezi, care petreceau ultima zi acolo. Aveau parte de o masă mai mare ca de obicei. După-masă, se mutară cu toţii la bar. Paul părea să fie foarte vesel, iar dispoziţia Tessei se înviora şi ea. El arăta chipeş, aşa bronzat cum era, iar ea era mândră de a-i fi soţie. Chiar şi celălalt cuplu se arătă surprins de respectul pe care Paul i-l oferea Tessei, şi de vorbele dulci pe care nu contenea să i le şoptească la ureche.

- Haide să luăm puţin aer curat, sugeră el, după ce cuplul englez se retrase.

La scurt timp după ce ajunseră în stradă, cineva o sălută pe Tessa, care se opri, mirată.

- Martin!

Ce mă bucur să te văd!

-Asemenea.

Ti-am promis că te îndrum, dar. şi se opri văzând că-l ţine de mână pe Paul.

- Martin, el este soţul meu, Paul. El e Martin, cred că ţi-am mai povestit despre el, de pe vapor.

Paul întinse o mână rece, neprimitoare, deşi vorbele adresate celuilalt păreau foarte binevoitoare.

- Mă duc, zise Marin după un moment. M-ai luat prin surprindere cu soţul tău. Nici nu-mi închuipuiam că veneai aici cu gândul de a te căsători.

în camera de hotel, Paul deveni altă persoană.

- Deci, aranjasei să-ţi arate împrejurimile, nu? întrebă el indiferent.

- Nu, a fost doar un fel de-a spune.

în caz că nu mă voiai.

- Te-ai fi consolat cu altcineva?

- Mă îngrijorezi, şopti ea.

Paul, ce se întâmplă cu noi? Mi-ai promis că nu te vei schimba.

- Cu toţii ne schimbăm.

- Dar.. .Suntem căsătoriţi de mai puţin de o lună şi te iubesc atât de mult.

- Da, mă iubeşti.

întotdeauna mă vei iubi. Haide arată-mi cât de mult! şi o trase spre el, sărutând-o frenetic.

Arată-mi cât de mult mă iubeşti, preafrumoasa mea Lucinda, pe care eu n-o pot vedea!

Capitolul 5

încet, încet, cuvintele soţului ei îi reveneau în minte. De ce?

- Ce faci, draga mea?

Tessa aruncă o privire de pe balconul plin de flori către soţul ei care stătea în grădină într-un şezlong. Nu-i răspunse pe dată şi era prima oară când făcea acest lucru. în schimb, scrută limpezimea mării ce se întindea înaintea ochilor ei. Culori de indigo şi de turcoaz, presărate pe alocuri cu dungi ce luceau a sticlă şi-n care se reflectau adâncurile.

Reveni cu privirea asupra bărbatului care se afla jos, şi, din nou, caracterul lui grecesc îi păru dominant. Aprig, dar şi curajos, mai ales atunci când scăpase din infernul flăcărilor, dar se întorsese după iubita lui. Şi era puternic; însă ea încă nu-l descoperise în profunzime. Cine era cel cu care se căsătorise? Cel căruia îi dăruise inima încă din prima clipă când se cunoscuseră? îi venea greu să accepte că se înşelase în privinţa lui. îi auzi din nou glasul chemând-o, calm, iubitor, delicat. Ce încerca să-i facă? Jocul de-a şoarecele şi pisica, de-a suişul şi coborâşul.Dar niciodată culmile pe care o ridica nu erau prea înalte, pe când cufundările.. .Siga, siga.Oare unde avea să se sfârşească totul?

- Vin, Paul. Vrei ceva?
- Pe tine, draga mea.

- Oare?

- Ce s-a întâmplat? şi întinse mâna după ea. Vino, şi o trase pe genunchiul său. Frumoasa mea Lucinda; în fiecare zi învăţ ceva nou despre tine. Acum, tocmai am descoperit o soţie cu temperament puternic.

- Nu sunt aşa, Paul, mi-e pur şi simplu teamă.

- Teamă? De ce?

Tessa considera că Paul nu avea dispoziţia necesară pentru a
o asculta.

- Nu mă lua în seamă, încercă ea să se prefacă. Astăzi sunt puţin mai obosită, cred că e din cauza căldurii.

- Cred că nu te simţi bine, draga mea, nici în ulimele zile n-ai prea strălucit.

Ea se ridică, cercetându-i trăsăturile feţei. Oare el îi înţelegea schimbarea? Era clar că o simţise; şi, cu toate acestea, nu părea ca el să fie cauza neliniştilor ei.

- Nu ne vom schimba, Paul. Promite-mi asta, şi se strânse mai tare la pieptul lui.

- De ce, draga mea ? Nu eşti fericită ?

- Săptămâna trecută, la Famagusta, te-ai enervat aşa de tare pe Martin, deşi nu aveai de ce, şi de atunci eşti foarte rece.

- Chiar şi acum? râse el.

- Nu, dar.

- Recunosc că am fost puţin gelos, dar mi-a trecut, nu ? Şi ne-am împăcat admirabil - trebuie să recunoşti asta.

Da, recunoştea. După acea ieşire nervoasă, îmbrăţişările lor deveniseră mai pătimaşe, iar el o înălţase pe culmi nebănuite, aşa cum se întâmpla de fiecare dată. Dar pe drumul de întoarcere, câteva zile mai târziu, Tessa frână la un moment dat brusc, din cauza unui copil care fugise pe stradă; Paul o criticase în ultimul hal, mult mai drastic decât până atunci, distrugând tot ce clădise până în acea clipă.

- Revino-ţi! Sper că n-o să conduci tot drumul cu viteza asta de melc!

- Tremur, Paul. Nu-ţi dai seama că mai aveam puţin şi-l călcam.

- Dar n-ai făcut-o, aşa că nu te mai agita. Dacă şofatul nu ţi se potriveşte, mai bine renunţi!

- N-ai văzut nimic! îi reproşă ea, fără să vrea. Copilul a fugit din spatele unei căruţe.

Urmă o tăcere de mormânt, iar piciorul ei nu mai putea controla cum trebuie acceleraţia.

- Ai dreptate, Lucinda. N-am văzut.

Probabil că replica fusese menită s-o rănească pe Tessa. Dacă era adevărat, înseamnă că iubirea lui se risipea încetul cu încetul.

Tot drumul până acasă, Tessa trăi cu agonia vorbelor

lui. Apoi, Paul se închisese în propria cameră, aşa cum făcea înainte de căsătorie.

- Cât despre faptul că eu sunt distant - să fim serioşi, cred că ai o imaginaţie foarte bogată.

- Nu recunoşti?

- Nu, cu siguranţă.

- Spune-mi, Paul, eşti la fel de fericit ca la început?

- Ce înseamnă "la început”?

încă o referire "subtilă" la trecut.

- în primele săptămâni de căsnicie.

- Luna de miere nu durează o viaţă întreagă, draga mea.

- Dar, de obicei, durează mai mult de o lună.

- Iarăşi imaginaţia ta! Suntem la fel de fericiţi ca atunci când ne-am.. .stabilit pentru prima oară. Si încetează cu prostioarele astea şi adu ziarul. Nu-mi doresc altceva decât să mă întind pe scaun şi să-ţi aud glasul minunat.

Tessa îl ascultă, dar teama din suflet se înrădăcină şi mai mult acolo. Nu avea rost să se prefacă, ceva se schimbase. Ştia că toanele soţului ei nu mai erau rezultatul durerilor fizice. Nu-l cunoştea pe deplin în momentul căsătoriei, dar îi învăţase tabieturile şi atitudinea schimbătoare, care trecea de la nerăbdare la furie, şi de la indiferenţă la cele mai pasionale cuvinte de dragoste ... sau de ceea ce părea a fi dragoste.

Pentru prima dată îi citea ziarul, fără a gândi ceea ce citeşte. începea să se întrebe dacă o iubea cu adevărat - adică pe Lucinda, al cărei rol îl juca. îi citi în continuare, mai dulce ca niciodată; şi gândurile ei zburau cu totul în altă parte. Reflectă asupra vieţii din ultimele săptămâni, când atitudinea lui Paul părea perfect normală, şi care la început o neliniştea uşor, fără a o răni. Treptat, aproape imperceptibil, se produsese metamorfoza fatală. Siga, siga.Paul rostise aceste cuvinte pe un ton foarte ciudat. Dintr-o dată, îi răsăriră în minte cuvintele tatălui ei, din scrisoarea pe care o primise înainte de căsătorie.

Acolo, el menţionase o cruzime latentă, adică mai degrabă se observa la Paul atitudinea răzbunătoare, un plan diabolic pentru a se răzbuna pe Lucinda.

Tessa se opri din citit îngrozită. Prin decizia de a se căsători cu el, încercase a-l "fura" surorii ei, oferindu-i, în schimb, toată inima ei. Presupunând că dragostea lui pentru Lucinda apusese, înseamnă că doar atitudinea ei înşelătoare îl determinase să-şi revizuiască planurile. Deci, Paul se căsătorise din dorinţa de răzbunare.

Tessa scăpă ziarul din mână. îşi pierdu autocontrolul, căci ochii minţii îl urmăreau necontenit pe soţul ei. Dacă el avea drept scop s-o pedepsească.. .înseamnă că ea îşi va afla sfârşitul în cele mai cumplite dureri.

- Eşti obosită? Sau te-a extenuat munca în grădină? Mai bine ne-am lua pauza de cafea.

Tessa ezită, neştiind dacă ar trebui să-i aducă la cunoştinţă temerile ei. Negăsindu-şi cuvintele, preferă să intre în casă pentru a face cafeaua. Când se întoarse, Paul stătea în scaun cu capul plecat, ca şi cum ar fi meditat la ceva. Ea îl anunţă că venise şi că-i pregătise cafeaua cu zahăr cu tot.

- Nu voiam zahăr! se încruntă el.

- întotdeauna o bei cu zahăr, înghiţi ea în sec.

- Ba nu! Oricum, îmi puteam pune singur! Chiar trebuie să mă dădăceşti ca pe un copil?

Tessa se oferi să facă altă cafea, iar el o aprobă, tăcut şi încordat. I-o aduse şi o puse pe colţul mesei. Paul întinse mâna

- avea degetele îngheţate, ca şi cum ceva l-ar fi măcinat în interior; muşchii feţei îi tresăriră, confirmând suspiciunile Tessei.

- Unde eşti? întrebă el.

- Aici, lângă masă.

- Bei şi tu?

- Da, dar înghiţiturile o înecau.

- De ce nu stai aproape de mine? şi puse jos ceaşca, deschizând braţele într-un gest atât de familiar Tessei, la care ea era întotdeauna pregătită să-i răspundă.

De data asta, îi oferi mâna ei, uşor rezervată, iar el

realiză imediat:

- Scuză-mă, draga mea. Am fost prea dur cu tine?

- Nu mai contează. păli ea.

- Nu eşti fericită. Haide, sărută-mă şi spune-mi că mă ierţi.

Ea se mulţumi a-şi retrage mâna.

- Eşti fericit, Paul? întrebă, cu glas stins.

- Nici că se putea mai bine!

N-am oare cea mai adorabilă fiinţă din lume?

- Ţin foarte mult la tine, zise ea, uitând de rolul pe care-l joacă. Vreau să ne împăcăm pentru tot. M-am căsătorit cu tine din dragoste - te-am iubit încă din prima zi. Şi speram să fim fericiţi, pe veci.

- Să ne împăcăm pentru tot. reflectă el. Ai dreptate, Lucinda. Dragostea ce mi-o porţi încă din prima zi, după cum spui, înseamnă totul pentru mine. Vreau să mă iubeşti pentru totdeauna; vreau să ştiu că nu te vei schimba.

- Nu te înţeleg, Paul. A fost minunat, iar acum.Ce se întâmplă cu noi, dragule? Nu eu mă schimb, ci tu, adăugă după un moment de gândire.

- Cum adică, Lucinda? Cred că ai nişte impresii, doar.

Ea tăcu. Tonul lui păstra ceva din tensiunea discuţiei precendente. El repetă întrebarea, mai insistent. Nu-l putea evita, iar tesiunea creştea atât de ameninţător, încât Tessa nu ştia ce să-i răspundă.

- E foarte greu de explicat. Când mi-a scris, tata a menţionat. şi se opri, dar el o forţă să continue.

- Da, ce-a zis?

Doar mi-ai citit toate scrisorile lui, nu?

Din nou o juca pe degete, de data asta într-un alt mod. Tessa hotărî să-i dezvăluie suspiciunile ei.

- în prima scrisoare, tata şi-a exprimat mirarea la cât de repede m-ai iertat.

- Altceva? zise el, după un lung moment de tăcere.

- Credea că.. .ai vrea să te răzbuni. Chiar vrei asta, Paul? adăugă, văzându-l că tace.

- Ce fel de întrebare e asta, Lucinda?

- Schimbarea ta m-a pus pe gânduri, şi încercă să-şi păstreze controlul asupra glasului.

La început, păreai că mă iubeşti, apoi au apărut toanele; când ma faci fericită, când mă întristezi. Nu aşa trebuie să te comporţi cu o soţie.

Replicile n-aveau niciun efect asupra figurii lui; niciun gest, niciun muşchi al feţei nu-i tresărea.

- Te plângi de viaţa pe care o duci? întrebă el contrariat, şi, pentru prima oară Tessa simţea cu adevărat tensiunea ce mustea în el. Sper că n-ai deja neplăceri. Suntem căsătoriţi doar de câteva săptămâni.

- Asta încercam şi eu să-ţi spun. Te-ai schimbat într-un timp atât de scurt, încât nu mă aşteptam.

- Nu te aşteptai! izbucni el.

Faţa i se contractase sălbatic, necruţător.

- La ce te aşteptai? La un bărbat iubitor, dispus să te accepte înapoi cu umilinţă după tot ce te-ai străduit să-i oferi? zise, după care făcu o pauză. Ce părere bună ai despre mine! Intenţionam să mai păstrez momentul culminant, dar fiindcă ai fost aşa de nerăbdătoare să aduci subiectul în discuţie, îţi spun acum. M-am căsătorit cu tine doar ca să mă răzbun. Aşa că-i poţi trimite tatălui tău felicitările mele. întotdeauna i-am respectat spiritul de intuiţie.

- Nu m-ai iubit niciodată? întrebă Tessa, şocată. A fost doar o prefăcătorie încă din prima clipă?

îşi aminti ce trăise în ziua în care el o iertase, şi decizia pe care o luase atunci, de a-l face fericit cu orice preţ, în semn de adâncă recunoştinţă pentru că îi oferea posibilitatea de a-i fi alături.

- Nu! Am încetat să te iubesc în clipa în care m-ai respins. Şi ştiu ce-o să-mi spui, că ţi-am promis iertarea, dar dacă n-ai fi fost atât de înfumurată şi de plină de tine însuţi, ţi-ai fi dat seama de intenţiile mele, şi de idee mea de răzbunare. Mi se face greaţă numai când mă gândesc la vanitatea ta! Ai avut obrazul să apari aici, să-ţi ceri iertare cu un calm imperturbabil şi să te aştepti la un gest de iertare instantaneu. Ce fel de femeie eşti, de mi-ai luat atitudinea drept una bineintenţionată? şi-şi întoarse faţa de la ea. Sau chiar

te aştepţi la o asemenea atitudine? N-ai schiţat niciun gest de uimire când te-am acceptat fără a-ţi reproşa nimic - Repet, vanitatea ta mă dezgustă, şi mă întreb cum aş fi putut oare să te mai privesc încă o dată în ochi.

Tessa îndura tot ce fusese hărăzit pentru Lucinda, tremurând din cap până-n picioare, incapabilă de a se apăra.

- Chiar nu ţi-am oferit nimic, Paul? zise ea, într-un final. Am fost atât de fericiţi.

- Tu ai fost fericită, lăfăindu-te în propria-ţi înfumurare. Cât despre ce mi-ai oferit.întuneric etern, asta mi-ai oferit, şi întreaga figură i se întunecă. Şi nimic altceva, Lucinda, ţine minte acest lucru. Şi nici n-ai să-mi oferi vreodată!

- Nu, nu! Nu spune aşa ceva! începu ea să plângă, cu mâinile întinse către fiinţa oarbă din faţa ei. Ţi-am oferit mult mai mult, şi încă mai pot. De ce nu mă laşi să încerc, Paul? şopti ea, dar speranţa i se risipea treptat, răvăşită de ura soţului ei. Ce vrei să fac, acum?

Paul se lăsă pe spătarul scaunului cu pumnii încleştaţi, complet transfigurat din cauza veninului din suflet, ca şi cum ar fi fost o persoană complet diferită de cea pe care ea o iubea.

- Faci ce-ţi dictează inima, Lucinda. Tu singură vei decide calea pe care s-o urmezi.

"Să faci cum îţi dictează inima. " sunau şi cuvintele tatălui
ei.

- Mă laşi să rămân?

- Ştii ce răspuns ai dat acestei întrebări? şi buzele îi schiţară un surâs ironic.

- Da, murmură ea, ducându-şi palmele la faţă ca şi cum ar fi vrut să-şi oprească lacrimile.

- Păcat că nu ţi-ai dat seama de puterea dragostei tale la momentul accidentului. Ai crezut că te poţi descurca şi fără mine, nu? Uite unde te-a adus greşeala ta! Viaţa ta e terminată, Lucinda; am de gând să ţi-o storc picătură cu picătură, să te târăsc în cele mai cumplite chinuri.

- Dar atunci.m-ai iubi ?

- Nu pot să neg acest lucru, pentru că ştii că e adevărat. Te veneram, Lucinda, continuă cu pumnii încordaţi. Ţi-o spun ca să-ţi dai seama ce-ai pierdut. încă de când te-am cunoscut, nu mi-am mai dorit pe altcineva. Asta ai pierdut, şi-o să continui să-ţi amintesc tot timpul. Poate că am să-ţi acord şi câte o clipă de fericire.. .doar aşa, ca să te torturez puţin.

Ultimele vorbe, deşi dureroase, nu o şocară atât de mult pe Tessa, ci ceea ce se înţelegea dincolo de ele. O venerase pe sora ei, nu-şi mai dorise o altă femeie.

întreg trupul o durea. în timp ce ea căutase orice

semn din partea lui, orice privire sau mică atenţie, el o venerase pe Lucinda, iubind-o cu pasiunea şi cu intensitatea de care doar esticii pot da dovadă.

Lucinda avusese parte de întreaga sa iubire. Iar ea, Tessa, primea întreaga sa ură. Cu amărăciune în suflet, scoase o batistă pentru a-şi ştege lacrimile. Paul schiţă o urmă de sarcasm în colţurile gurii.

Să fi fost Lucinda, ar fi putut să-l părăsească. Dar fiindcă era Tessa, şi pentru că se căsătorise cu el sub o falsă identitate, nu avea practic niciun drept să se plângă sau să-l ameninţe cu părăsirea.

Primise exact ceea ce ceruse. Nu era Paul de vină pentru toate câte pătimea acum.

- Nu te voi părăsi, şopti ea îndurerată. într-o zi, Paul. poate mai este mult până atunci, ai să mă ierţi, şi vom afla fericirea împreună.

Ise păru în acele momente că pe faţa lui apăru o urmă de emoţie. Cu toate acestea, glasul lui suna la fel de ameninţător:

- Nu vom fi niciodată fericiţi, pentru că n-am să te iert în veci!

***

După ceai, ieşiră pe terasă. Din zona muntoasă se abătea spre ei o briză plăcută; totul era cufundat în tăcere. Paul încercă să înveselească puţin atmosfera cu câteva cuvinte. în cele două săptămâni care trecuseră

de la incident, Tessa nu doar îl tratase ca pe un grec, dar îi şi cunoscuse această latură a personalităţii lui. Atât modul de a vorbi, cât şi comportamentul lui nu mai păstrau nimic din educaţia occidentală. Tessa dobândise pentru el poziţia femeii din est, adică era considerată drept posesia lui, un obiect care-i satisfăcea dorinţele, îl servea, îl asculta. Dacă planul său de răzbunare s-ar fi limitat doar la o asemenea trataţie, Tessa ar fi fost gata să-l suporte cu stoicism ; o consola întrucâtva faptul că-l avea aproape. însă Paul nu scăpa nicio ocazie de a o umili, de a-i reaminti de trecut; asprimea vorbelor sale devenise o obişnuinţă, iar îmbrăţişarea lui un gest arogant, posesiv, lipsit de tandreţe.

Pe măsură ce se scurgeau zilele, Tessa îşi dorea să nu fi adus deloc vorba despre temerile ei; prefera o tortură treptată, calvarului pe care-l trăia acum. Totuşi, se mulţumea şi cu dramul de milă pe care i-l mai arăta din când în când. Pentru Tessa, cea mai grea lovitură o reprezenta motivul pentru care se căsătorise cu ea. Ultimele sale cuvinte, "în veci", îi răsăreau câteodată în minte, şi se întreba dacă el va avea forţa necesară de a continua până la capăt. Oare starea jalnică în care se afla relaţia lor nu-l deraja? Oare perioada de singurătate şi de automutilare la care revenise de bunăvoie, nu-l va afecta? Probabil că aşteptarea avea să dureze până la

bătrâneţe, dar există întotdeauna o speranţă.

Se auzi motorul unei maşini care parca pe aleea nou pavată din faţa casei.

- E Stephanos, o anunţă Paul.

Tipul era primarul oraşului învecinat, o veche cunoştinţă de-a lui Paul, singurul său vizitator.

Stephanos îi făcu cu mâna Tessei, care-i răspunse la salut.

- Ţine minte, zise Paul, suntem devotaţi unul altuia. Trădează-mă şi ai să suferi la nesfârşit!

- Nu te trădez, îl linişti ea. Am mai puţine motive decât tine să-i fac pe alţii să creadă că nu suntem fericiţi.

- Bună ziua, bună ziua, domnule Pavlos, se auzi glasul musafirului. Doamnă Lucinda, kalispera!

- Kalispera, zâmbi ea şi aşteptă ca Paul să-i ofere bărbatului ceva de băut.

El ceru ouzo, Paul coniac; Tessa ieşi pentru a-l anunţa pe Takis.

- Cum v-aţi acomodat cu climatul, doamnă Lucinda? încă nu v-aţi săturat de soare? zise el amuzat, forţând-o pe Tessa să râdă.

în primele zile pe insulă, avea obiceiul să deschidă obloanele, dornică de lumină. Stephanos prezicea o schimbare rapidă, dar Tessa nu voia să-l asculte.

-Aveaţi dreptate; uneori nici nu mai ştii ce să faci ca

să scapi de căldură.

- Şi închideţi obloanele, aşa cum v-am zis ?

- Da, deşi nu-mi place.

Aruncând o privire spre Paul, observă că-şi umbrea ochii; în ultimul timp, acuzase dureri de cap.

- Te doare capul, Paul?

- Puţin. îmi aduci, te rog, ochelarii; Cred că sunt în salon.

Ea se ridică, trecând pe lângă Stephanos, care-i privea cu
uimire. Cu ochelarii pe ochi, Paul îşi mai reveni, gustând chiar glumele musafirului.

- Săptămâna viitoare are loc o nuntă la noi în oraş, îi informă el. Poate vreţi să veniţi?

- Mi-ar face plăcere, zise Tessa şi se uită la soţul ei. Ce zici, Paul? N-ai vrea să vezi.. .să mergi în oraş? Inima începu să-i bată puternic; cuvintele îi ieşiseră fără a se gândi.

- Poţi să te duci; eu nu cred că m-aş distra prea mult.

- Atunci nu mă duc nici eu; nu merg fără tine.

Se lăsă tăcere. Era prima oară când Paul îi sugera să meargă singură undeva, iar acum părea surprins că ea nu se repezise la prima ocazie de libertate.

- Nu vii fără soţul tău? întrebă Stephanos mirat. Convinge-o, Paul. Vin eu după ea, dacă eşti de acord.

- Din partea mea.. .Trebuie să te duci, draga mea.

Apelativul fusese spus doar de dragul lui Stephanos, dat
Tessa nu-i înţelegea atitudinea relaxată. Ezită să dea un răspuns pe care ambii bărbaţi îl aşteptau; însă chiar nu-şi dorea să meargă nicăieri fără Paul. De aceea, încălcă regulile bunei-cuviinţe, şi-l refuză din nou pe Stephanos.

- înseamnă că şi tu trebuie să vii, Paul. Uite că soţia ta vrea. Paul se întoarse încet spre musafir.

- Aşa e, se pare că trebuie să vin, zise el calm.

- Deci, nu mai vin după voi?

- Nu, îţi mulţumim oricum. Venim cu maşina noastră. Când e nunta?

- Peste două săptămâni. Dar mai trec pe la voi până atunci.

- Mireasa are casă? întrebă Tessa.

- Nu.. .Logodnicul ei nu e orfan, iar părinţii lui i-au lăsat casa în care stă. Aşa că mireasa e foarte norocoasă.

- înseamnă că e o căsătorie.. .din dragoste?

- Cred că da, răspunse Stephanos, amuzat. Ţi se pare un obicei ciudat?

- Da. în Anglia, cununiile se fac de obicei din dragoste... Paul ridică cinic din sprâncene la aluzia faptului că mariajul
lor nu îndeplinea acestă condiţie.

- Fiecare ţară are propriile obiceiuri, explică

Stephanos. Ideea cu casa şi cu mobila e specifică nouă. Altădată se adăuga şi un cufăr cu obiecte din lână, toate lucrate de rudele miresei. Astăzi, ea vine doar cu nişte lucruşoare făcute la maşina de cusut, aşa că schimbarea intervine chiar şi în obiceiurile foarte vechi. De ce nu te duci cu Paul la muzeul din port? sugeră el după o pauză. Se pot vedea acolo astfel de cufere cu tot cu ce a fost în ele.

- Mi-ar plăcea. Paul, vrei?

- Poate, răspunse el, dezinteresat. Vedem noi, când suntem pe-acolo.

A doua zi Paul stătea în grădină, ascultând radioul, iar Tessa îi scria tatălui ei, când el o întrebă ce face.

- Am scris o scrisoare tatălui meu.

- Numai lui?

Şi mamei, bineînţeles, se repezi ea panicată. El se întoarse spre ea, strângându-şi ochii, deranjat.

- Vezi? Izbucni ea fără să-şi dea seama.

- Ce-ntrebare e asta? Ştii foarte bine că nu!

- îmi pare rău, Paul. Ai. .adică vedeam că te. Scuză-mă!

- Şi pentru Dumnezeu, nu te mai sclifosi atât! Citeşte-mi scrisoarea!

- Să ţi-o citesc?

- Da!

Tessa înghiţi în sec. Paul o trata suspicios; de

curând, o întrebase dacă părinţii ei ştiau unde se află. Ea negase, ceea ce era adevărat, iar acum el devenise curios faţă de conţinutul scrisorii. Nu avea cum să evite răspunsul, doar dacă nu-şi dorea să-şi audă critici dure din partea lui.

- Am început prin a-i povesti despre locurile pe unde am fost, selectă ea de pe pagină.

Nu-l înştiinţase pe tatăl ei despre necazurile pe care le avea, nedorind să-i creeze şi lui o stare de anxietate. Dar toată scrisoarea era plină de referiri la rolul pe care-l juca.

-Apoi am continuat "Paul este bine şi suntem fericiţi. E ca un fel de vacanţă prelungită; mi-aş dori foarte mult ca tu şi cu mama să puteţi veni aici.".

Se opri brusc, realizând ceea ce-i ieşise.

- Deci, la urma urmei, doar lui i-ai scris? se întoarse el. Şi de ce n-ar putea ei să vină aici?

- Cred că ţi-am citit greşit, Paul, se bâlbâi ea. Voiam să spun că.

- Cum adică ai citit greşit? Nu-ţi poţi descifra scrisul?

- Am un scris oribil..şi să ştii că într-adevăr nu mi-l pot descifra.

Tessa tremura toată, căci scrisul Lucindei fusese întotdeauna de admirat.

- De obicei scriu citeţ, după cum ştii, dar am ţinut foaia pe genunchi acum, şi mi-au ieşit nişte monştri.

Era cea mai proastă explicaţie posibilă, iar liniştea ce urmă nu trebuia să mire pe nimeni.

- Mai citeşte-mi.

în disperarea ce o cuprinsese, Tessa spicui părţi din scrisoare pe care şi Lucinda ar fi putut să le scrie; pentru că le scotea din context, foarte multe păreau nepotrivite. Din când în când, ridică ochii la soţul ei, care o asculta încruntat.

- Atât, cu excepţia finalului, bineînţeles.

- Citeşte-l.

- Finalul?

- Da.

- Vă trimit multă dragoste din partea amândurora; şi m-am semnat.

Spre uşurarea ei, Paul nu mai făcu alte comentarii, iar ea jură să nu mai fie luată prin surprindere şi că nu va mai menţiona nimic despre scrisori soţului ei.

Capitolul 6

La două zile după incidentul cu scrisoarea, apele se mai calmară. Tessa era mai liniştită, căci până atunci, Paul părea preocupat de acea problemă.

Dar el nu mai deschisese subiectul, ceea ce dovedea că temerile ei erau nefondate.

- Mergem la Kyrenia, o anunţă el după micul dejun. Trebuie să fac nişte cumpărături.

- Să mă duc mai întâi după scrisori? Nu le-am luat aseară.

- O să le aducă Takis. Merge în sat mai târziu.

La ora nouă se aflau în Kyrenia.

- Ce vrei să cumperi? îl luă ea de mână imediat ce coborâră din maşină.

- Du-mă la farmacie, răspunse el scurt. Trebuie să iau ceva de cap.

- Te doare rău?

Ochii ei se umplură de lacrimi; blestema în gând sorta, natura, împrejurările ce-l aduseseră pe soţul ei în acea situaţie. Era o suferinţă în plus faţă de rănile pe care le suferise în trecut, iar durerea îl priva până şi de plăcerea de a asculta radioul, pe care fie îl dădea la minimum, fie îl închidea de tot. Sub influenţa acestor dureri, Paul devenea insuportabil.

- Nu mă doare acum. Suntem pe strada principală?

- încă nu. Am parcat în faţa cefenelei la care am fost

alaltăieri.

- Nu puteai parca mai aproape?

- E plin de maşini, explică ea calm. E şi mult trafic, iar drumul e plin de gropi foarte mari, fără niciun indicator de avertizare.

- Dacă sunt destul de mari, înseamnă că le poţi vedea şi evita. Data viitoare să găseşti ceva mai la îndemână.

- Bine. şi privi împrejur. Nici nu ştiu dacă am voie să parchez pe.

- Află! N-am de gând să mă plimb prin tot oraşul, afişându-mă.

- Ce te face să crezi că te afişezi? întrebă ea surprinsă.

- Faptul că mă agăţ de tine!

- Sunt multe cupluri care se ţin de mână, Paul, zâmbi ea trist.

- Toată lumea vede că tu mă ţii pe mine, nu invers.

- Nimeni nu ne observă.

- Asta o spui tu, dar nu sunt chiar atât de prost.

Ajunseră la farmacie, unde Tessa îl conduse pe Paul la
tejghea; farmacista crezu că Tessa e bolnavă.

- Nu, soţul meu e.

- Bine, bine.. .nu trebuie să-i spui tu ce vreau!

Tessa se desprinse de mâna lui, făcu un pas înapoi,

lăsându-l să discute cu farmacista, în greacă. Pe tot parcursul conversaţiei, urmări figura acesteia din urmă, care devenise vădit îngrijorată. Spre uşurarea Tessei, Paul primi o soluţie pe care Tessa o plăti imediat, apoi îl luă din nou de braţ.

- Ne oprim să bem ceva? întrebă ea conducând înapoi spre port. Nu e multă lume pe terasă.

Paul aprobă din cap, dezinteresat, dar ea insistă ca ei să facă o pauză.

- Marea e atât de calmă încât nu se vede niciun val, zise ea, după ce se aşezară. Şi bărcile - sunt cu zecile, de un alb strălucitor!

- Sunt şi oameni la bărci?

Tessa făcu o grimasă; ştia că soţul ei se gândeşte la barca pe care o deţinea în Anglia. în fiecare duminică o plimba pe Lucinda în larg; într-un weekend, invitase toată familia, iar Tessa îşi amintea de acele zile cu oarecare amărăciune. Farmecul călătoriei fusese spulberat de gesturile tandre şi iubitoare pe care Paul le afişa faţă de sora ei.

- Nu, nu sunt; toate bărcile sunt ancorate.

- Poate că aparţin cipriotilor din Nicosia; o să vină în weekend să le ia.

Când Paul îşi termină cafeaua, Tessa îl întrebă dacă mai vrea; el refuză plictisit şi ceru să se întoarcă acasă.

- Bine.A, Paul, muzeul.. .Nu vrei să mergem?

- Nu acum.

Oare era bolnav? Părea foarte obosit, iar faţa îi era lividă, în ciuda bronzului puternic.

- Ar fi totuşi ceva diferit, insistă ea. înăuntru e răcoare.

- Bine, fie cum vrei..

- Sigur? N-aş vrea să.

- Pentru Dumnezeu, Lucinda, nu te mai eschiva atâta pentru tot ce facem. Dacă vrei să mergem, mergem, şi gata!

Replica îi tăie tot avântul de a mai vizita muzeul, dar nu îndrăznea să-i spună lui Paul, aşa că intrară, fără alte comentarii.

- Doamnă Lucinda! o strigă Maroula din uşa hotelului când o văzu pe Tessa trecând pe-acolo.

Tessa o salută, continuându-şi drumul, dar femeia o strigă din nou. Tessa se apropie.

- Un domn, într-o maşină de închiriat, a întrebat de domnul Pavlos Demetrius. Spiros a arătat pe deal, dar cred că n-a înţeles.

- Un domn? N-a spus cum îl cheamă?

- Am uitat să întreb. Zice că vine din Anglia.

- Din Anglia? se alarmă Tessa. Cine-ar fi putut să fie?

- Da. Era blond şi înalt, şi zice că e prieten cu domnul Pavlos. I-am spus că domnul Pavlos s-a căsătorit cu o doamnă Lucinda;

şi a făcut ochii mari, aşa.Şi apoi a zis "A, deci aşa.". Ce ziceţi de asta?

- Sunt surprinsă.

Joe.Ştia că intenţiona să-şi ia zile libere, pentru a-l căuta pe Paul.

- A întrebat multe lucruri despre dumneavoastră şi domnul Pavlos; apoi a plecat să caute casa, dar a luat-o greşit. Nu l-aţi văzut?

- Nu; în ce parte?

- A, uitaţi-l; vine înapoi. Vedeţi? Aceea e maşina lui. Cred că s-a rătăcit.

Tessa se întoarse fascinată către maşina ce se întorcea din sat. Simţea că o lasă puterile, iar când îl văzu pe Joe ieşind din maşină, se făcu albă ca varul. Ochii lui scăpărară observând-o acolo, dar se abţinu pe cât posibil.

- Măi să fie, mă bucur să te văd. Cum e viaţa de căsnicie.doamnă Lucinda? Arăţi destul de bine; bronzul te prinde, adăugă el amuzat.

Maroula îi privea uimită pe amândoi.

- De ce-ai venit, Joe?

- Mi-am luat o vacanţă timpurie. Brusc, m-am hotărât să vin să-l caut pe Paul. L-am întrebat şi pe tatăl tău unde eşti şi mi-a spus că te-ai întors în Turcia.să predai.

- Tata nu intenţiona să te mintă; eu l-am rugat să nu

spună nimic nimănui.

- Doamnă Lucinda, ce vă pot oferi? interveni Spiros.

Tessa răsuflă uşurată, neştiind cum să-i mulţumescă cipriotului pentru întrerupere.

- Ce vrei să bei, Joe? Stăm aici?

- Cu mare plăcere.

- Eu vreau un suc de portocale. Trebuie să încerci vinul, îl sfătui pe Joe. Spiros are de toate soiurile şi o să fie foarte mulţumit dacă vrei.

- Foarte bine, iar gazdele dispărură înăuntru pentru a se pregăti.

Joe aşteptă să rămână singur cu Tessa.

- Ce tupeu! Nu te credeam în stare de aşa ceva! Am rămas uimit când Maroula mi-a povestit despre doamna Lucinda, soţia lui Paul. Bineînţeles că ştiam că tu eşti, nu avea cum să fie altcineva; dar cum ai reuşit? O să afle la un moment dat, să ştii!

- Până acum, nu ştie.

- Poate, dar.. .Nu-mi imaginez cum ai reuşit să-l păcăleşti.

-Avem cam aceeaşi constituţie, explică ea, zâmbind amarnic. Nu a observat diferenţa. Singurul lucru pe care eu şi Lucinda îl avem în comun la faţă este gura, şi forma buzelor.

- Dar nu te văd prea fericită, iar Tessa roşi, dar nu mai avu timp să răspundă, pentru că apăru Spiros cu

băuturile.

- Vreţi ceva de mâncare?

Amândoi refuzară, iar bărbatul îi lăsă din nou singuri. Tessa se pregătea să înceapă să-i povestească, dar o observă pe Maroula în apropiere. Femeia nu vorbea foarte bine engleza, dar înţelegea.

- Putem să mergem în salon, Maroula? întrebă Tessa. E prea cald aici.

- Da, cum să nu; unde doriţi dumneavoastră.

După câteva minute, cei doi aveau salonul la dispoziţie, cu uşile închise.

- De ce mă închizi aici? Eu venisem să iau cât mai mult soare.

- Maroulei îi cam place să ştie ce se întâmplă peste tot. Dacă aude ceva, a doua zi va şti tot satul.

- Bine, bine; şi acum, spune-mi totul, se entuziasmă el după un scurt moment de reflecţie. Trebuie să recunosc că am meditat ceva la întrebările pe care mi le-ai pus despre Paul; în cele din urmă, am ajuns la concluzia că ai să-l cauţi oricum. Dar nici nu mi-a trecut prin minte că o să te căsătoreşti cu el.

Tessa se văzu obligată să-i povestească totul, cu lacrimi în ochi.

- Biata de tine. De ce vrei să suporţi tu totul pentru Lucinda? Spune-i adevărul, înfruntă situaţia!

- S-a arătat indiferent faţă de persoana mea; ba

chiar părea dezgustat de faptul că mă ţineam după el.

- Prostii! De ce-ar crede aşa ceva?

Tessa îi mărturisi ce auzise la petrecerea lui.

- Ai auzit? se întunecă Joe. Groaznic. Şi ce e de făcut?

- Nimic, răspunse ea, resemnată. Suport totul şi sper într-un miracol.

- Adică?

- Poate că într-o zi are să-şi revină.

- Dar tocmai ai spus că nu crezi în aşa ceva.

- Oricum, Paul n-are cum să ştie ce va fi peste zece ani.

- Zece ani! izbucni el. O viaţă întreagă, Tessa.

- Ba nu, Joe, zâmbi ea, resemnată. Pot suporta zece, chiar şi douăzeci de ani.Indiferent ce-ar spune Paul, n-are să-mi spulbere speranţele.

Joe îşi puse paharul pe masă, după care rămase tăcut.

- Nu ştiu cum ai ajuns să te implici astfel, spuse el; dar cum reuşeşti să-l suporţi cu o astfel de atitudine?

- Nu pe mine mă tratează aşa, ci pe Lucinda, pe care vrea s-o pedepsească.

- Lucinda! pufni celălalt. Care a scăpat! Care se distrează, fără nicio grijă. Care se agaţă de braţul celuilalt, zâmbindu-i cuminte, ca o şcolăriţă! E nedrept, Tessa, iar dacă Paul ar afla adevărul, ai suferi, probabil, la fel de mult.

- Nu vreau să fac asta. Vii să-l vezi, acum?

- Bineînţeles. Mergem împreună, cu maşina mea.

înainte de a pleca, Joe o duse la cafenea pentru a-şi ridica scrisorile. Apoi, Tessa îl sfătui să fie atent cu vorbele sale.

- Poţi să ai încerdere în mine. Secretul tău este.în siguranţă.

- Presupun că şi Paul va dori să te inducă în eroare; aşa că ai să ne vezi "îndrăgostiţi".

în tot acest timp, Joe continuă s-o privească fascinat.

- Eşti formidabilă, Tessa. Ai o frumuseţe aparte, pe care Lucinda n-o are; străluceşte înlăuntrul tău. Dragostea a făcut din tine ceea ce eşti? murmură el, şi-i atinse degetele. Eşti invincibilă, Tessa. Păstrează-ţi speranţa; sunt sigur că o astfel de dragoste va învinge în cele din urmă.

- Crezi că o să mă ierte.. .adică pe Lucinda? Chiar crezi că o să înceteze să mă mai urască.. .şi că vom fi fericiţi?

- Sunt sigur că de data asta ai să-ţi găseşti fericirea, răspunse el, ignorând primele două întrebări.

încă nesigură de propriile sentimente, Tessa îl conduse pe Joe acasă. îl strigă pe soţul ei. Paul se desprinsese de toate cunoştinţele lui din Anglia; nu lăsase nicio adresă. O dovadă clară că nu dorea să mai fie căutat. Drept urmare, Tessa nu ştia cum avea să

reacţioneze la apariţia lui Joe. Neprimind niciun răspuns, Tessa îl caută şi-l găsi în camera lui, întins în pat. Obloanele erau trase, deşi ferestrele stăteau deschise.

- Paul, şopti ea, dormi?

- Nu. Ce vrei?

- Avem.. .ai un vizitator, dar, dacă te doare capul.

- Puţin, şi se ridică imediat în capul oaselor. Un vizitator?

- Din Anglia. E Joe. A venit în Cipru special ca să te caute.

Pe faţa lui Paul se citea surprinderea, dar şi o oarecare
întristare.

- Soluţia pe care ai luat-o de la farmacie nu te ajută?

- Ba da, şi întinse mâna după baston. A venit Joe? Cum de m-a găsit?

Tessa îi explică, iar Paul se interesă dacă Joe aflase de mariajul lor. Ea ezită. Dacă nega, o putea lua la întrebări, pentru că Joe făcea parte din cercul lor de prieteni; iar dispariţia bruscă a Lucindei, fără alte explicaţii, i s-ar fi părut ciudată.

- Da.l-a spus tata.

Joe trebuia să fie foarte precaut.

- Si cum a ajuns aici? A condus?

- Da. A închiriat o maşină. Unde îl cazăm? schimbă ea subiectul. Sper că te bucuri că a venit.

- Da.cred că da, şi se ridică, tatonând terenul cu bastonul. O să aducă o schimbare. N-am de gând să fac cearta noastră publică. Ai înţeles?

- Da, Paul, am înţeles.

Trecu pe lângă ea, dar se opri dintr-o dată.

- Cred că n-are să-ţi fie prea greu s-o faci pe soţia fericită, remarcă el sarcastic.

- Chiar deloc. O să mă port foarte natural.

- Unde e Joe?

- în salonul mic. I-am cerut lui Takis să aducă nişte răcoritoare.

Paul îşi continuă drumul, iar Tessa rămase, tăcută în uşa camerei lui. Cuvintele sale tăiaseră parcă adânc în rana deja deschisă din sufletul ei. Dar era conştientă că toate îi erau adresate Lucindei, iar asta îi dădea puterea de a merge mai departe.

Capitolul 1

Măreţia apusului - un cer de chihlimbar, cu tente de curcubeu şi cu pete aurii. Tessa stătea pe terasa de la ultimul etaj, urmărind spectacolul naturii. Totul era învăluit în tăcere; din munţi se lăsa în jos parfumul ameţitor al brazilor. Undeva jos, în grădină, Paul mirosea şi atingea florile. îl urmări curioasă cum culege un trandafir şi cum îl duce la obraz. El rămase acolo destul de mult timp, fără a simţi privirea soţiei sale aţintită asupra lui. Apoi, dintr-o dată, îşi puse trandafirul între dinţi, continuându-şi inspecţia printre flori, spre surprinderea soţiei. Un gest tipic pentru un grec - să culeagă o floare şi să şi-o pună între dinţi. Dar în ce-l privea pe Paul, gestul nu se potrivea cu brutalitatea şi cu agresivitatea de care dăduse dovadă în ultimul timp.

- E un bărbat foarte ciudat, îi şopti o voce. Iniţial, voiam să mă alătur, dar cred că m-ar lua drept un intrus.

- Se plimbă prin grădină pe la ora asta, zâmbi Tessa. Florile miros mai puternic în aerul proaspăt şi răcoros al serii.

- îi place să fie singur?

Tessa confirmă.

- Nu-l deranjez niciodată. Si mi se pare că nu i-ar plăcea să aibă companie, oftă ea.

- Să nu te simţi rănită din cauza asta.. .E o atitudine

specifică orbilor, care vor să fugă de toţi şi de toate. Am o senzaţie ciudată, în ce-l priveşte pe Paul, continuă el; nu ştiu cum să-ţi explic.

Ea îl urmărea în continuare, aprobând afirmaţia lui Joe - Paul îşi dorea cu disperare acele momente de solitudine, de pace.

- Am certitudinea că se luptă cu ceva, că ceva îl macină.

- Ciudat, şi se întoarse spre el. Ce anume l-ar putea deranja?

- Te-ai gândit vreodată că ura pentru Lucinda ar putea să se risipească în curând? Felul tău de a-l îngriji, de a-l trata, dragostea pe care i-o arăţi. n-ar fi surprinzător dacă ar avea, totuşi, un efect asupra lui?

- Ah, nu, nu. Te înşeli.

- Dacă e aşa cum zic, înseamnă că se îndrăgosteşte din nou de Lucinda, ceea ce ar explica neliniştea interioară pe care am avut impresia că o simt. Din principiu, n-aş putea lupta împotriva unui asemenea sentiment.

- încă o mai urăşte pe Lucinda, scutură ea din cap. O să treacă foarte mult timp ca s-o ierte pentru ceea ce i-a făcut.

- Dar să ştii că sunt momente în care.se apropie de tine cu foarte mare dragoste.

- Doar de dragul tău, îl corectă ea. Şi uneori, în

intimitate, mai face astfel de gesturi, doar ca să-mi reamintească ce am pierdut. M-a avertizat că o să facă aşa doar ca să mă tortureze.

- O atitudine meschină, remarcă Joe, ca şi cum nu-i venea să creadă în latura răzbunătoare din Paul.

- Când te gândeşti la cel ce-a fost în Anglia, nu l-ai fi văzut astfel, şi sunt de acord. Nici eu nu l-aş fi crezut capabil de asemenea acte de cruzime.

în sinea ei, Tessa medita la cuvintele lui Joe, la dragostea pentru Lucinda, prin intermediul ei. însă gândul o părăsi la fel de repede precum apăru.

- Dar poate să fie şi din altă cauză, continuă Joe, după care schimbă subiectul. încă o săptămână, şi înapoi la muncă. Aş fi vrut să stau mai mult, dar poate reuşesc să vă fac o vizită de Crăciun.

- Şi eu sper.

Ultimele fâşii de cer se pierdeau într-o masă imprecisă de culori întunecate. în curând avea să apară luna, îngheţând sufletul Tessei. în fiecare seară, momentul apusului aducea o oarecare doză de optimism, întărind-o, dându-i puterea de a îndura mai departe.

- Ce poziţie excelentă a ales Paul pentru casă, remarcă Joe.

- Aşa e.dar el nu poate admira toate acestea. Joe! Un şarpe, şopti ea îngrozită, arătând spre Paul.

Acesta din urmă nu părea deloc deranjat de ce se petrece în jur. Tessa şi Joe coborâră în grabă; ea nu îndrăznea să-l avertizeze, de teamă să nu înrăutăţească situaţia. Ajunşi jos, Tessa luă în mână un bolovan şi-l aruncă în direcţia lui Paul, tocmai în momentul în care creatura încerca să atace. Din instinct, Paul se repezi cu bastonul spre posibilul atacator, lovind-o pe Tessa în gleznă. Aceasta îşi stăpâni cu greu un strigăt de durere.

- Tessa, ce naiba cauţi aici? Te furişezi?

Ea se ferea să răspundă, căci şapele, lovit doar în moalele corpului, continua să se mişte ameninţător.

- Lasă că mă ocup eu de el, se auzi vocea lui Joe, care ridică de jos bolovanul, ţintind capul şarpelui.

Tessa nu mai aşteptă rezultatul, ci-l luă pe Paul de braţ şi-l conduse înăuntru. Nu întâmpină niciun pic de rezistenţă din partea lui, şi nici nu auzi reproşuri. în salon, Paul îi dădu trandafirul pentru a fi pus în apă; nu remarcă nimic nici când îi simţi tremuratul mâinilor.

- Canapeaua e în spatele tău, îi spuse ea. Să-ţi aduc ceva de băut?

- Da.. .dar ia şi pentru tine; coniac.

Tessa reveni cu o tavă plină cu mai multe sticle. Intră şi Joe care o anunţă din priviri că şarpele murise.

- Poate îmi spune şi mie cineva ce se întâmplă.

Joe se pregătea să-i dea o explicaţie, dar soţia lui îl opri.

- Nimic, dragul meu. Din jocul umbrelor, mi s-a părut că ar fi un şarpe.

Figura lui Joe părea a-i spune că atitudinea ei era zadarnică; nu înţelegea de ce Tessa ascunde adevărul.

- De fapt, a fost un şarpe.. .Dar unul mic. Cred că m-am cam pierdut, şi-ncercă să mascheze situaţia cu un surâs. Nu ştiu ce m-a apucat; de obicei nu mă panichez din senin.

- Din senin. repetă Paul ironic; tâmplele îi zvâcneau puternic. Te-am auzit, Joe, că urmai să te ocupi tu de şarpe. Cât de mare a fost?

- Cam un metru, răspunse Joe promt. Şi era foarte urât. Lucinda deja se repezise la el până să ajung eu de sus. Eu doar l-am lichidat, ca să zic aşa.

Tessa se holba terifiată la musafir. Cum de o trădase într-un asemenea hal?

De ce-i spusese adevărul? Adevărul îl va împiedica să mai meargă singur în grădină; şi n-ar fi putut să-l priveze de acea oră de libertate.

- Deci aşa .Şi zici că Lucinda deja se ocupase de el?

- Da, Paul. Eu doar am aruncat cu o piatră în el, ca să-l sperii.

- Cât de aproape erai când ai aruncat piatra? întrebă Paul curios.

- Foarte aproape, Paul. Şarpele era pe punctul de a ataca, de aceea a trebuit să se apropie cât mai mult, ca

să nu rateze. Din fericire, şarpele nu şi-a îndreptat atenţia şi spre ea.

Tessa nu înţelegea manevra lui Joe, şi se încruntă la el.

- Nu cred că m-ar fi atacat deloc.Paul, dragule, pot să-ţi umplu paharul?

- Da, te rog.

Subiectul fiind astfel închis, cei trei mai aşteptară câteva momente înainte de a porni spre un restaurant, pentru a lua masa. Găsiră o masă afară; în faţa lor se deschidea priveliştea mării. Tessa îi povesti soţului ei că se văd câţiva oameni care înoată.

- Se distrează de minune, Paul. Noi n-am înotat niciodată noaptea.

Se opri imediat, realizând divagarea. Soţul ei zâmbi - de dragul lui Joe, probabil; dacă ar fi fost singuri, cu siguranţă i-ar fi răspuns tăios.

- Atunci, trebuie să încercăm, draga mea. Poate chiar cât stă Joe la noi.

- Mi-ar face şi mie plăcere, răspunse celălalt. îmi imaginez cum e să poţi înota noaptea, în mai.

- în Cipru se înoată pe toată durata anului, îl informă Paul. Totuşi, ciprioţii aşteaptă să se facă ceva mai cald.

- Presupun că simt că apa e cam rece pentru perioada asta din an, adăugă Tessa.

Sosi şi mâncarea - un platou mare cu peşte,

asezonat cu cartofi şi legume, precum şi nelipsitele salate, plus vin grecesc. Atmosfera era întreţinută de patru muzicieni care cântau buzuki, muzică tradiţională. La un moment dat, câţiva clienţi se încumetară să încerce să danseze pe acele ritmuri vioaie. O senzaţie de abandon total şi de veselie - toate se petreceau sub un singur acoperiş, la întretăierea liniei munţilor cu apele clare ale Mediteranei. Tessa purta doar o rochiţă fără mâneci; Paul arăta superb într-un costum de in. Lumea îl privea, şuşotind pe la spate, ceea ce o deranja vădit pe soţia lui.

- De ce nu dansezi cu Joe? sugeră Paul după cină. Ia-o!

Câteodată, maniera lui de a vorbi stârnea mirarea amândurora. Ceva se întâmplase cu el, ceva imperceptibil aproape. în acelaşi timp, Tessa continua să descopere în el detaliile pe care i le semnalase scrisoarea tatălui ei, toate acele comentarii care o făcuseră să tresară la momentul respectiv, înainte de a-şi da seama de adevăratele lui intenţii.

- Ce idee bună, sări Joe. Hai Lucinda, arată-mi ce trebuie să
fac.

- Nici eu nu ştiu, zise ea, urmărindu-i pe ceilalţi. Dar cred că o să ne descurcăm.

Ritmul rapid îi extenua, dar Tessei îi plăcea la

nebunie; şi totuşi, ochii ei zburau necontenit în direcţia unde Paul stătea de unul singur, cu faţa spre mare.

- Cum a mers? se întoarse el, auzind că cineva se aşază la masă. Poţi dansa.. .draga mea?

De ce ezitase? se întrebă Tessa

- Ne-am distrat, răspunse ea obosită. Toată lumea e veselă, toţi râd acolo. Se aruncă cu capul înainte în orice.

- Da; mă tem că la voi, în vest, sunteţi atât de plini de inhibiţii, încât pierdeţi ce e mai frumos în viaţă.

- Poate că ai dreptate. Dar compensăm, remarcă Joe.

- Aşa e. Şi e dificil să atingi acele compensaţii, sau să le compari.

- Diferenţa e că aici, oamenii nu sunt interesaţi de bani.

- Nu..? se miră Paul. De unde ai venit cu ideea asta Joe?

- Fiecare se duce degajat la muncă, să mai adune nişte vreascuri, să-şi pască oile şi caprele. Toţi sunt mulţumiţi. Nu eşti de acord?

- Peste tot în lume, oamenii se preocupă şi de partea materială. Aici, şi mai ales în regiunea asta, fermierul se preocupă în primul rând de cultura lui de lămâi. După care aşteaptă roadele; şi n-are ce să facă altceva decât să stea la cafenea şi să joace cărţi. Câştigă în jur de două mii de lire pe an.

- Aşa de mult? exclamă Tessa, căreia fermierii îi păreau întotdeauna săraci.

- Da. Deşi lămâile cresc aici peste tot, uitaţi-vă la preţul lor de acasă.

- De acasă? remarcă Joe. Tot mai consideri Anglia drept casa
ta?

- Da, deşi pare foarte ciudat.

Tessa ar fi dat orice să afle la ce se gândeşte soţul ei. Probabil că se reîntorcea la clipele petrecute cu sora ei, pe vremea când se iubeau şi pe când viitorul se deschidea promiţător în faţa lor. Asta înainte ca dragostea lui Paul să se transforme într-un sentiment de ură, care zăcuse latent în sufletul lui.

- Cred că ar fi timpul să ne mişcăm, spuse Paul într-un final.

După ce dădură mâna cu proprietarul restaurantului, se
îndreptară spre parcarea de maşini. Joe returnase maşina închiriată, pentru că nu mai avea nevoie de ea. Tessa conduse pe drumul de întoarcere, spre Kyrenia. Ca de obicei, pusese o floare frumos mirositoare pe partea soţului ei, iar el se întinse după ea. O atinse delicat, pentru ca apoi, din când în când, s-o adulmece încântat. Gesturile lui ascundeau ceva de neînţeles; împreună cu mica vietate din mâna lui se depărta

complet de lumea reală. îl preocupau exclusiv detaliile estetice. Oare din cauza orbirii? se întrebă Tessa, care-şi împărţea atenţia între drumul din faţa ei şi bărbatul de lângă ea. La un moment dat, coti spre centrul satului, părăsind şoseaua principală, tăind drumul printre şirurile de măslini şi de lămâi, până când, în faţa ei apărură, albe, zidurile bisericii. Apoi, o luă spre dealuri, iar luminile satului îi urmăriră până în depărtare, la fel şi stelele de deasupra lor. Takis lăsase luminile din faţă aprinse, astfel încât, din depărtare, casa lor părea un palat din basme.

- Mă duc să mă culc, anunţă Paul, imediat ce intrară înăuntru. E foarte târziu, motivă el, cu mâna pe ceas. Noapte bună.

- Noapte bună, zise Tessa, care-l salută din cap pe Joe, urmându-l pe soţul ei.

Se întoarse după o clipă.

- Din cauza capului, observă ea. Si-l ţine în mâini. Durerile lui mă îngrozesc. Ce remediu să fie oare împotriva lor?

- Linişteşte-te Tessa! Deja ai destule pe cap ca să te mai îngrijeşti şi de asta!

- Dar nu înţeleg de ce-l doare capul. îl deranjează foarte tare, dar nu prea vorbeşte depre ele.

- întotdeauna a purtat ochelarii aceia de soare?

- De puţin timp. M-a surprins când mi-a spus că vrea

să şi-i ia. La început i-a purtat ocazional, dar acum nu-i mai place fără ei.. Joe, crezi că durerile au de-a face cu vederea?

- Dacă e aşa, îţi dai seama ce-ar însemna? răspunse el, după o scurtă tăcere.

- Nu.. .Nu-mi dau seama, refuză ea adevărul.

Geamurile spre terasă erau deschise şi atenţia lui Joe fu atrasă de zgomotele ce se auzeau de undeva de pe dealurile din depărtare - sunete de greieri, de broaşte, de măgari aninaţi de trunchiul vreunui copac.

- De ce-ar fi trebuit să ceară brusc nişte ochelari, dacă a stat şi fără ei atâta vreme? murmură el. Eu cred că gestul are legătură cu vederea lui. Te-ai gândit vreodată că vede, de fapt?

- Dacă vede.? tremură Tessa. Nu, nu, nu se poate una ca asta. Sunt sigură.

- Poate n-ar fi trebuit să pun problema astfel. Dar nu-ţi dai seama că poate îl deranjează lumina? însă nu-şi termină gândul, căci Tessa tremura din ce în ce mai tare, de frica viitorului pe care l-ar fi aflat ea. Dacă Paul avea să-şi recapete vederea.

- Doctorii din Anglia. bolborosi ea. Niciunul nu i-a dat speranţe. Ştiu că n-are să mai poată vedea vreodată.

- Poate că s-au înşelat; se mai întâmplă. Cel puţin, cazul lui Paul e unul ciudat.

După cum ţi-am spus, atunci când s-a aruncat în

flăcări nu era orb, dar şi-a pierdut vederea din cauza şocului de a o ştii pe Lucinda acolo.

Acum, Tessa era cea şocată de posibilitatea ca Joe să aibă dreptate. Chiar şi pe ea o mirase dorinţa lui Paul de a purta ochelari de soare; îi observase gestul de a-şi umbri ochii, se mirase de atitudinea farmacistei în momentul în care soţul ei îi explica situaţia. Iar soluţia.. .nu-l ajutase deloc.

- Dacă îi revine vederea, sunt terminată. înseamnă că tot ce m-am luptat să câştig e pierdut.

- Mai bine bei ceva tare, o sfătui musafirul, şi-i turnă un pahar de coniac. Cred că şi eu am nevoie de o gură. Bineînţeles, continuă el, se poate să mă fi înşelat, dar ar fi bine să nu treci cu vederea acest aspect.

- Nu! N-am de gând să-l pierd.

- Adică îi negi dreptul de a-şi recăpăta vederea?

- Da. Adică nu; nici ea nu mai ştia ce spune. Nu-mi pot permite să-l pierd, zise ea sfârşită de emoţie. Nu pot!

- Ce te face să crezi că o să-l pierzi? Sunteţi căsătoriţi, nu?

- Bineînţeles că o să-l pierd. El e căsătorit cu Lucinda, de fapt.deci poate divorţa fără probleme.

Joe îi reaminti că Paul o ura pe sora ei.

- Asta nu înseamnă că mă va iubi pe mine.

- Asta ţi-o garantez şi eu; dar tu l-ai tratat al naibii de

bine, iar el are să aprecieze, cu siguranţă, gestul tău.

- N-o să mă iubească niciodată.Acasă avea oroare de mine, zicea că-l urmăresc. Ce are să creadă acum, că mă folosesc de starea lui ca să-l am pentru mine? O să-i displacă profund gestul meu, şi are dreptate. Deci nu vreau ca el să vadă, pentru că are să devină şi mai răzbunător, şi mai acru dacă se va vedea legat pe viaţă de o tipă pe care a dispreţuit-o atât de mult în trecut, de o tipă pe care o considera urâtă.

- N-a spus niciodată aşa ceva!

- Dar a spus că doar ochii sunt de mine, îţi aminteşti, sper.

Cu ochii în lacrimi, Tessa se aruncă într-un foltoliu, iar Joe
veni la ea, îmbrăţişând-o.

- Uite ce e, mai bie nu te îngrijorezi; nu avem nicio dovadă pentru ceea ce am discutat. Hai să uităm totul, deocamdată. Cum ajung acasă, o să întreb un specialist în astfel de cazuri.

- Nu! ţipă ea. Nu vreau ca cineva să intervină în viaţa noastră. Ti-am spus, nu vreau ca Paul să mai vadă vreodată!

Joe se reaşează în scaunul său, iar în cameră se lăsa o tăcere adâncă.

- Paul mi-e prieten, Tessa. Deci, trebuie să mă interesez de specialist. Cu tot cu tratament şi cu

operaţie, progresul lui este uimitor. Şi mi se pare. da, chiar ştiu un caz similar cu al lui Paul. O femeie care şi-a pierdut fiica într-un accident, iar şocul i-a provocat orbirea; mi se pare că n-a fost necesară o operaţie în cazul ei, a fost de-ajuns doar tratamentul. S-ar putea să fie la fel şi pentru Paul, cine ştie? Este de datoria mea să-l ajut, dacă am posibilitatea.

- Iar eu sunt soţia lui! Eu decid pentru el!

- Bea-ţi coniacul, o linişti el. Nu gândeşti ceea ce spui. Dacă ai să-i acorzi o a doua şansă, poate ai să ajungi la concluzia că tratamentul sau operaţia i-ar putea face un bine.

E vorba de viaţa lui, Tessa, şi are dreptul să şi-o trăiască din plin.

- N-am să mă implic în niciun fel de consultaţie. Nu e nevoie să-l cauţi pe acel bărbat pentru că n-am să-l duc niciodată pe Paul acolo.

- îţi condamni soţul la o viaţă fără vedere?

- Da! E pentru binele nostru.

- Pentru Dumnezeu, Tessa! Cum poţi spune una ca asta?

- Tocmai ai spus că n-ai nicio dovadă că are să vadă din nou. Ar fi o cruzime să-l duc acolo, doar ca să-i dau speranţe deşarte.

înlăuntrul ei se dădea o bătălie aprigă, care-i amplifica durerea şi disperarea din relaţia cu soţul ei.

- într-adevăr, n-am dovezi. Iar Paul ar putea ieşi dezamăgit. Totuşi, îi acordăm o şansă. E de datoria noastră.

- Prima mea grijă e să-mi protejez soţul. N-am de gând să-l ridic pentru ca apoi să-l dobor la pământ cu ideile mele. A încercat tratametul care a dat greş. Sunt convinsă că nici operaţia nu va reuşi.

- Hai să mergem la culcare, o întrerupse Joe, luându-i paharul din mână. E cam târzie ora pentru a mai gândi lucid. încearcă să dormi puţin.

însă ea rămase trează, cu privirea aţintită în largul mării; adormi abia când se crăpa de ziuă. Paul se afla tot în camera alăturată când se trezi, acolo unde-l condusese în seara precedentă. îşi strecură capul înăuntru. Dormea, însă ceva îi deranja somnul, căci respira foarte greu.

Tessa părăsi încăperea, îngrijorată. Oare chiar era cu putinţă ca el să-şi recapete vederea? Auzise şi ea că odihna şi tratamentul special, sau chiar un alt şoc, ar fi dat rezultate. Şi, precum o spusese şi prietenul lor, doctorii se puteau înşela..."N-am să-l las să afle" gândi ea cu voce tare. Se întoarse în camera ei păşind spre oglindă; aici îşi analiză obrajii şi nasul mic pe care natura le modelase asemănător cu cele ale surorii ei; nici nu-i trecea prin minte faptul că ar putea fi la fel de atrăgătoare ca Lucinda.

- Nu, n-am să las niciun specialist să se atingă de el. Nu-mi voi pierde soţul! E al meu. De ce să risc să-l pierd? De ce-a trebuit Joe să apară aici, să ne deranjeze? Să-şi vadă de treaba lui. Cu ce drept îmi vorbeşte mie de datorie? Soţia lui Paul trebuie să decidă pentru el!

Cu astfel de gânduri Tessa mărşăluia neîncetat prin cameră. La un moment dat intră Paul; era îmbrăcat doar în pijama, iar părul negru şi bogat îi cădea răvăşit pe umeri într-un mod atrăgător.

- Eşti cam neliniştită, se apropie el. Te tot aud de vreo oră. Te simţi bine?

- Da, numai că n-am somn. Poate din cauza vinului. Ştii că nu prea mă împac cu băutura.

- Haide aici, şi-şi deschise braţele pentru a o îmbrăţişa.

Ea se abandonă în acel gest rece, căci degetele lui nu o cuprindeau toată, ca altădată.

- E de la vin, zici? şi o sărută.. .iar ea îşi dădu seama.

- Iar te joci cu mine, îşi ridică ea privirea. Te rog, nu.

Nu acum.

- De ce nu? Am să mă joc cu tine de câte ori am chef.

- Sunt foarte obosită, Paul, încercă ea, resemnată.

El o sărută pe obraz, apoi pe bărbie, apoi uşor pe faţă, şi delicat pe buze. Chiar şi el era destul de

încordat. îi mângâie nasul mic - unul din elementele ce o diferenţiau de Lucinda. Tessa îşi ţinu respiraţia; Paul făcuse acest lucru de mai multe ori, de fiecare dată ca pe un fel de rutină, dezinteresat. Dar acum părea foarte preocupat de ceea ce simte. în cele din urmă scăpă un oftat, fără însă a face alte comentarii. Gesturile lui ascundeau o oarecare reţinere. O îndepărtă de el cu brutalitate.

- Eşti obosită, nu? întrebă el calm, dar cu o notă aluzivă în glas. Atunci, încearcă să dormi.

Mai rămase câteva clipe în camera ei, după care o părăsi. Tessa auzi uşa lui închizându-se şi odată cu ea se închise încă o portiţă de acces spre sufletul soţului ei. O încercă senzaţia de a fi fost îndepărtată din viaţa lui pentru totdeauna.

Capitolul 8

Deşi era abia ora patru şi jumătate dimineaţa, Tessa deja se trezise şi stătea cu privirea aţintită spre munţii de deasupra vilei lor. Cerul era încărcat de nori, iar vârfurile munţilor învăluite în ceaţă - un peisaj ce se potrivea perfect cu starea ei de spirit, un peisaj pe jumătate vizibil doar, pe care ea îl urmări timp îndelungat. Soarele răsări fără strălucirea de altădată. Discul lui abia dacă se distingea prin ceaţa groasă, iar razele nu răzbeau printre crengile copacilor. în curând, ceaţa se risipi, făcând loc razelor ce se înălţară tot mai sus. Tessa îşi îmbrăcă halatul şi ieşi în hol. Uşa de la camera lui Paul era întredeschisă ş, dinăuntru se auzea respiraţia lui ritmică. Se opri pentru a-l asculta puţin. încerca să înţeleagă de ce voia să doarmă singur. încă de la incidentul cu şarpele, atitudinea lui se schimbase. înainte, o considera "femeia lui", după cum o numeau ciprioţii; el o folosea după bunul plac, fără a-i da în schimb nici dragoste, şi nicio urmă de afecţiune, însă Tessa îl simţea foarte aproape de ea. Fiindcă ea însăşi îi dăruia îndeajuns; îi oferea toată dragostea ei, toată afecţiunea de care era capabilă. Si tocmai această apropiere îi dăduse speranţă. însă acum.

Tessa se îndreptă spre baie, continuând să caute o explicaţie pentru atitudinea soţului. Chiar şi-n ultimele zile ale şederii lui Joe, Paul devenise distant, iar Tessa

nu găsise nici atunci vreo explicaţie.

- Nu ştiu de ce e aşa, îi spuse ea prietenului lor. Sunt sigură că s-a bucurat de prezenţa ta, cel puţin până de curând.

- Poate e din cauza sănătăţii. îi înţeleg dispoziţia, într-un fel.

Din clipa în care musafirul plecase, Paul se distanţă şi mai
mult; în săptămânile ce au urmat, abia dacă a schimbat câteva cuvinte cu soţia lui. Devenise şi destul de posomorât; când nu stătea tăcut alături de ea, se retrăgea în camera lui, pe pat, cu obloanele trase. Tessa încercase de câteva ori să-l înveselească, fără niciun rezultat însă. Era clar că n-o mai dorea şi că-şi pregătea un răspuns dur pentru momentul în care avea să-i ceară o explicaţie pentru o asemenea schimbare de atitudine.

în plus, ura lui Paul părea alimentată de încă un element, ceea ce o aducea pe Tessa pe culmile disperării. însă ea tot mai spera, şi, în ciuda îndepărtării lui, mai existaseră câteva situaţii în care el îşi abandonase răceala în favoarea unei atitudini mai relaxate şi mai binevoitoare.

Prima, cu ocazia unei excursii pe muntele Troodos. Plănuiseră să-l ducă şi pe Joe, însă din lipsă de timp, preferaseră să-i arate doar muntele Karpas. Drept urmare, Tessa sugerase ca cealaltă excursie s-o facă

doar ei doi, iar el acceptase, spre satisfacţia ei.

Aerul părea a-i face foarte bine lui Paul, ca un fel de cură de dezintoxicare.

- Ce loc minunat, remarcă el în timp ce-şi luau prânzul, sub formă de picnic. La ce altitudine suntem?

- Suntem destul de aproape de muntele Olimp, citi ea dintr-un ghid turistic, adică, aproape la două mii de metri.

- Se pare că nu prea sunt turişti. N-am auzit pe nimeni în afară de noi.

- Cam aşa e. Se vede un adăpost pentru pădurari ceva mai încolo, iar în rest, niciun om.

- Poate e cam devreme.

Ei porniseră la cinci dimineaţa, iar drumul fusese o adevărată aventură - o şosea foarte acidentată şi abruptă pe măsură ce se apropiau de masivul vulcanic dinspre partea sudică. Tessa îi dăduse câteva detalii pe parcurs, iar Paul chiar îi remarcă abilităţile de şofer.

- Conduci ca o expertă. Nu ştiu de ce ai refuzat prima oară când am spus să luăm o maşină.

- Pentru că drumul care duce spre casa noastră mă cam speria. Oricui i s-ar părea că drumul acesta e mai uşor decât celălalt.

îşi terminară prânzul în linişte.

- Nu miroase extraodinar a pini?

- Ba da, răspunse el, cufundat în propriile-i gânduri.

Paul atinse în mişcarea lui rapidă mâna Tessei, iar aceasta era convinsă că gestul fusese unul neintenţionat.

- La fel miros şi celelalte flori, adăugă el după o clipă. Cred că sunt cu miile.

- Da, sunt peste tot.

- Parfumul lor e diferit de tot ce-am simţit până acum; se simte că eşti în vârful munţilor.

îşi continuară drumul ţinându-se de mână, atât de apropiaţi unul de celălalt, şi totuşi, foarte departe. Briza vântura necontenit crengile copacilor, făcându-i să foşnească. Iar cântecul păsărilor îi însoţea în acea lungă plimbare.

- Vrei să urcăm până pe Olimp? întrebă ea. Drumul e destul de bun.

- Bineînţeles. Cred că priveliştea e extraordinară.

Cuvintele păreau rostite atât de natural, şi totuşi Tessa nu se
simţea în largul ei; mai ales că pe drum retrăi în sinea ei sentimentul de groază la gândul că Paul şi-ar putea recăpăta vederea. "M-am hotărât. N-am de gând să-l pierd”. însă conştiinţa încărcată nu-i dădea pace. Cu o oră înainte să plece la aeroport, Joe discutase serios cu ea în vederea consultării unui specialist. Văzând-o atât de încăpăţânată, Joe îşi pierduse răbdarea.

- Eşti egoistă, Tessa. Orice ai zice, eu iau legătura cu

tipul acesta. Si-am să mă asigur că Paul are parte de un consult!

- Nu văd cum ai putea aranja ceva fără aprobarea mea

- Va veni şi aceasta - la timpul potrivit.

- N-am să mi-o dau. Şi nici n-am să-l las pe Paul să afle de asta.

- Ai să te mai gândeşti pe parcurs, zise Joe împăciuitor. Ştiu asta, pur şi simplu pentru că te numeşti Tessa.

- E al meu! strigă ea cu lacrimi în ochi. Şi n-am să-l pierd! Pot să am eu grijă de el, aşa cum fac şi acum! Şi-am s-o fac, întotdeauna!

- Dar nu eşti fericită.

- Sunt mai fericită aşa, decât dacă nu l-aş avea deloc.

Cu toate împotrivirile ei, Joe persistă în dorinţa lui de a lua legătura cu acel doctor, anunţând-o că avea să-i scrie imediat ce lucrurile se vor fi aranjat. Pentru că Tessa se încăpăţână să nu răspundă, el schimbă subiectul. Astfel, Tessa nu era sigură dacă Joe avea să se ţină de promisiune, mai ales că nu putea face prea multe fără aprobarea ei.or, ea nu va fi de acord niciodată!

- Cred că nu mai avem mult, o trezi Paul la realitate.

- Aşa cred şi eu. Ah, Paul e exact aşa cum ai spus, o

privelişte încântătoare.

- Povesteşte-mi.

- E ca o hartă. La nord, se văd munţii Kyrenia cu vârfurile lor golaşe şi înnegurate; aşa cum se văd de aici, de la distanţă, par chiar de culoarea cernelii, poate chiar şi mai închis, dacă-ţi poţi închipui. La sud, sunt crestele stâncoase ale muntelui Troodos. Când se topeşte zăpada, cred că şuvoiul devine copleşitor, după cum chiar tu ai remarcat. Se vede cum crestele sunt străbătute de multe astfel de pârâiaşe; oare e multă zăpadă acolo sus?

- în mod normal, da, dar anul acesta n-a prea nins. Oricum, sunt mulţi care vin aici pentru sporturile de iarnă.

Tessa îi descrise mai departe păşunile ce coborau mai jos de munţi, pline de copaci înfloriţi; în tot acest timp, era conştientă că ea reprezenta un obiect de interes maxim pentru soţul ei. Nici urmă acum de indiferenţa, de sarcasmul, de ironia pe care o manifesta acasă. Ura lui nu mai punea oprelişti relaţiei pe care o trăiau. O zi în plină armonie, asta trăiau, iar Tessa se învioră şi ea.

A doua ocazie se ivi la nunta din sat. Asistaseră şi la ceremonialul de pregătire al mirilor - gătirea ei, respectiv bărbieritul mirelui, pentru ultima oară în calitate de burlac. în jurul lui erau adunaţi toţi cavalerii

lui de onoare - adică vreo douăsprezece persoane - şi toţi făceau glume pe seama lui, şi se distrau. Se respecta într-adevăr un ritual, însă totul se făcea cu multă voiebună. Chiar şi pregătirea patului nupţial se păstră în acelaşi ton. Bărbaţii dansară cu aşternuturi, în jurul patului, fetele îl decorară cu funde mari în fiecare colţ, după care un băieţel se urcă în vârful patului pentru a juca, în semn de fertilitate a mariajului; apoi, petrecăreţii aruncară cu bani pe pat, pentru ca tinerii căsătoriţi să nu trăiască în sărăcie.

Veselia continuă şi pe drumul de la casa mirilor spre biserică, un drum parcurs împreună cu tot alaiul de nuntaşi.

- Ţi-a plăcut? întrebă Tessa după ceremonie, pe drumul de întoarcere. Mie mi s-a părut foarte interesant.

- Da, şi mie.

Acestea fură toate comentariile, iar de a doua zi, Paul începu a se retrage în sine. Stătuse singur toată ziua, în grădină, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni scurţi; cum deja era bronzat, pielea lui nu mai suferea de pe urma razelor solare. Avea un corp perfect! Nimeni n-ar fi zis că un asemenea corp ascunde un bărbat neajutorat. Tessa îl urmărea de pe terasă, mereu în alertă de teama vreunui posibil pericol.

Când se întoarse de la duş, Paul încă dormea, aşa că Tessa ieşi în grădină pentru a inspira aerul proaspăt al

dimineţii. Mirosul puternic al trandafirilor pictaţi cu picuri de rouă îi invadă nările. Ce paradis ascundea această insulă! Ce perfect ar fi fost totul dacă ea şi cu soţul ei s-ar fi înţeles!

în zilele ce urmară, Paul nu ieşi din cameră, preferând să stea întins pe pat, cu obloanele închise; câteodată, apărea la masă sau pe înserate, când aerul se mai răcorea.

- Te doare chiar aşa de rău? încercă ea să afle.

Nu o preocupa doar starea lui de sănătate, dar o încercau, uneori, şi mustrări de conştiinţă.

- Lasă-mă în pace şi închide uşa! o repezi el.

Ea închise atât lumina cât şi uşa, dar intră până la patul lui, privindu-l de sus; înlăuntrul ei se dădea o bătălie fără seamăn. Poate că, totuşi, Joe se înşela, încercă ea să-şi liniştească tulburarea interioară. Iar dacă ea era cea care are dreptate, ar fi fost o cruzime să-i dea speranţe deşarte. Nu, decise ea, era îndreptăţită să acţioneze astfel.

- Paul.

Lasă-mă, te rog, să stau cu tine, şi se aşeză pe marginea patului. Eşti treaz, pot să-ţi ţin de urât.

- Nu vreau să vorbesc.nu cu tine.

Oare de ce pusese problema astfel?

- Nu suport să te văd aşa. Vreau să-ţi fiu alături; te rog, nu mă alunga. Am să stau aici, în linişte. îi întoarse

spatele, fără a mai scoate niciun cuvânt pentru un timp.

- Cu ce te ajută? întrebă el într-un final, cu glas obişnuit.

- Vreau doar.să fiu cu tine, răspunse ea.

Îşi dorea doar să-i aline durerea, dacă ar fi avut cum. îi atinse timid fruntea. Spre surprinderea ei, Paul n-o îndepărtă, ci dimpotrivă, părea a-şi dori atingerea ei.

- Vrei doar să-mi fii alături. şi se pierdu în propriile-i gânduri.

Ea rămase alături de el, tăcută, privindu-l, amintindu-şi comentariile lui Joe la adresa unui posibil sentiment înăsprit de ură pe care Paul l-ar putea manifesta. Deocamdată, soţul ei suferea; Tessa observă o tresărire involuntară a trupului său, ca şi cum întreaga lui fiinţă s-ar fi eliberat de o tensiune imensă, acumulată de-a lungul timpului.

- Ai sta aici, pe întuneric, doar ca să fii alături de mine? întrebă el calm.

- Prefer să fiu aici decât oriunde altundeva.

- Nu te-ai plânge niciodată, nu? şi-i luă mâna într-a sa, zâmbind. Indiferent cum te-aş trata.

O dispoziţie necunoscută încă, pentru Tessa.

- Cu ce drept să mă plâng? Am venit la tine din proprie iniţiativă.

- Crezând că am să-ţi ofer dragostea mea?

- Crezând că ai să-mi oferi dragostea ta, repetă ea,

înecată de emoţie.

- Şi ce te-a făcut să ai certitudinea că aşa se va întâmpla?

- Când ne-am despărţit.ai spus că m-ai accepta înapoi.. .Nu mi-am dat seama că aveai de gând să te răzbuni.

- Şi dacă ai fi ştiut?

Faţa lui Paul se lumină brusc de la cele câteva raze de soare care pătrunseră printre fantele obloanelor. Tessa se aştepta ca el să-şi umbrească ochii, dar nu se arătă deranjat de lumină. Şi nici durerile lui de cap nu mai păreau la fel de veridice, mai ales că-i dispărură cutele de pe faţă.

- Nu ştiu ce să-ţi spun, Paul. Dar cred că da, speram - şi încă mai sper - că ai să mă ierţi într-o bună zi pentru.

Degetele lui îi apăsară buzele împiedicând-o să-şi continue fraza. Gestul o umili şi-i amplifică remuşcările. Paul îi mângâie chipul, apoi gâtul şi umerii, după care degetele sale urcară din nou către frunte, către forma părului, către tâmple. Oftă adânc şi-n cameră se lăsă o tăcere profundă; Paul părea a fi în transă, iar Tessa aştepta cu sufletul la gură urmarea gestului său tandru.

- Dintr-o dată mă simt mai bine - mi-a trecut durerea de cap, şi se ridică în capul oaselor, iar Tessa trecu pe cealaltă parte pentru a-l ajuta în caz că voia să iasă din cameră. Să ştii, draga mea, că mi-ar plăcea să ieşim

undeva.

- Da? Am putea să ne ducem undeva cu maşina.

- Da, ar fi interesant.

- îţi va face foarte bine după ultimele zile. Eşti sigur că te simţi în stare?

- Da. Vino aici, zâmbi el cu indulgenţă.

Această dispoziţie anula toate urmele de reticenţă de pe chipul său frumos care o atrăsese încă din prima clipă. Paul o îmbrăţişă într-un gest care Tessei i se păru deosebit de tandru. Deşi sărutul lui păstra încă o urmă de posesiune, era acelaşi sărut delicat de altădată; însă Tessa încă îl simţea oarecum reticent, ca şi cum ar fi avut remuşcări în ce priveşte atitudinea lui faţă de soţie. Cu toate acestea, ea se mulţumea şi cu atât, chiar îi era recunoscătoare pentru atenţia pe care i-o acorda.

- Deci, ieşim? întrebă el după un timp.

Tessa îl rugă pe Takis să pregătească ceva de mâncare. Nu mai trăise o asemenea mulţumire interioară de când cu vacanţa aceea scurtă şi idilică de la începutul relaţiei lor. Paul se comporta extraordinar; şi nici nu mai avea dureri.

- Unde mergem? se interesă ea când ajunseră în centrul Kyreniei. O luă înspre coastă.

- Sau mai bine dăm o tură şi ne întoarcem, dacă nu ne place.

O replică ce-i scăpase fără să vrea, la fel cum îi

scăpau multe
altele. Tessa îşi ţinu respiraţia de teamă, urmărindu-l pe soţul ei cu coada ochiului.

- O idee foarte bună, se mulţumi el să spună. Poate dăm peste o privelişte mirifică, cine ştie?

Sufletul ei se înveselea din ce în ce mai mult; când intrase mai devreme în camera lui, nu se aşteptase la un asemenea rezultat. Cât timp discutaseră, Paul se trezise treptat din apatia de la incidentul cu şarpele. Ca şi cum ar fi trecut printr-o revelaţie, iar ea chiar se întreba dacă nu cumva sentimentele lui experimentau o fază mai vulnerabilă, sensibilizându-l.

- Intrăm în Morphou, îl anunţă ea. Trecem pe lângă portocali, încărcaţi cu fructe.

Tessa trase cu coada ochiului la el, observându-l relaxat şi mulţumit de călătorie la fel ca şi ea.

- Golful este minunat, iar marea are o
culoare.. .divină - un fel de indigo, amestecat cu acvamarin. Iar pe deasupra pare că pluteşte un fel de ceaţă, ca un voal. Cred că azi o să fie foarte cald.

- Poate mergem să înotăm, dacă e aşa. Ai adus şi haine de schimb?

- Da, sunt în maşină, ca întotdeauna. Vrei să găsim un locşor chiar acum? şi-ncepu să caute primprejur.

- Mai târziu, când se face chiar cald. Tessa continuă să conducă; la un moment dat, Paul o întrebă unde se

aflau.

- Tot pe coastă- trecem prin Xeros, şi-ncepu brusc să râdă. Văd un bărbat care stă pe banca din faţa casei sale şi fumează o pipă; pare atât de grav, ca şi cum ar îndeplini o treabă foarte serioasă.

- Poate că pentru el este o treabă serioasă. Astfel de imagini te fac să-ţi dai seama că eşti în est.

Ideea de imagine vizuală.. .Tessa se retrase pentru o clipă în adâncul conştiinţei sale.

- Ai vrea să mergi la palatul Vouni? întrebă ea când observă indicatorul. Am auzit că e un loc minunat.

El acceptă propunerea. Custodele nu se afla acolo, aşa că se plimbară pe cont propriu. Nu întâlniră pe nimeni; toată lumea părea doar a lor, aşa singuri cum erau.

- Stăm exact pe vârful unui deal, explică ea; pe un platou, iar zidurile palatului ne înconjoară.

Tessa îi descrise toate decoraţiile, băile, podelele de marmură.

- Cred că palatul a fost construit de regii locali, nu? E superb; jos e marea, iar pe cealaltă parte se înalţă munţii Troodos.

După alte câteva minute de hoinăreală fără ca nimic să-i deranjeze, Tessa găsi un loc perfect pentru picnicul lor. întinse pătura pe jos. Linişte deplină în jur; nicio adiere, niciun val, niciun foşnet de frunză care să-i

tulbure.

- Sandvişuri, Paul? şopti Tessa. Sunt amestecate. O să le pun lângă tine. Vrei limonadă sau ceva cald?

- Ce avem?

- Şi ceai şi cafea.

- Cafea, te rog. Dar de ce vorbeşti şoptit? întrebă el amuzat.

- Cred că.. .din cauza atmosferei sacre de-aici de sus. Parcă zeii sunt încă prezenţi. în zare se vede templul mare din Atena. îţi poţi imagina tot acel ceremonial şi toate sacrificiile care se făceau pe vremea aceea?

Paul începu să râdă, spre surprinderea Tessei, care nu-l mai văzuse atât de bine dispus. Poate că era doar începutul; nu mai cunoscuseră o asemenea bună dispoziţie de când el începuse a-şi afişa ura. O atrăgea şi mai mult cu această atitudine.

- La ce te gândeşti? întrebă el. Vreau să ştiu.

- Nimic important, răspunse ea, măsurându-şi cuvintele, pentru a nu strica atmosfera.

- O să aflu eu.

- Nu, Paul, nu mă face să-ţi spun.

-Acum m-ai făcut curios, se încruntă el. De ce atâta reţinere?

- Dacă-ţi spun, stric totul, însă el nici nu vru să audă. Mă gândeam că n-am mai râs de mult.

Spre surprinderea ei, el n-o ironiză. Pe chipul lui apărură urme de regrete.

- E adevărat. Poate că începând de acum, o să râdem mai mult.

Emoţia o copleşea pe Tessa.

Pe drumul de întoarcere, se opriră într-un golfuleţ pentru a înota. Nu vorbiră prea mult; tăcerea continuă să-i apese chiar şi spre casă, mult mai târziu. Tessa încercă să-i spună lui Paul câte ceva despre peisajul schimbător al înserării. Cândva, Paul remarcase felul ei de a vorbi despre imaginile ce-i treceau prin faţa ochilor:

- După felul în care îmi descrii totul, cred că aceasta este una dintre cele mai frumoase insule.

Ea îl aprobă.

Şoseaua trecea pe la poalele munţilor Kyrenia pentru a se uni, mai apoi, cu drumul de coastă; într-o parte se zăreau stâncile golaşe ale munţilor, iar în cealaltă, nemărginirea mării. De-o parte şi de alta a drumului creşteau măslini.

- Culorile sunt mirifice. Se schimbă neîncetat, de la un roz ce bate în violet, spre un roz delicat.

Tessa nu se gândea cum avea să se sfârşească o asemenea zi încântătoare, dar dorinţa lui Paul de a se culca imediat ce ajunseră acasă o lăsă fără cuvinte. O salută, iar ei nu-i rămase altceva de făcut decât să-i

ureze noapte bună cu glas tremurat. El n-o luă în seamă, ci-i întoarse spatele ca şi cum vechiul conflict renăscuse.

Tessa nu reuşi să închidă nici măcar un ochi; încercă să citească, dar cuvintele îi fugeau din faţa ochilor. Se întreba dacă soţul ei într-adevăr dormea. O dorinţă lăuntrică o făcu să iasă pe hol; ascultă la uşa lui, convinsă că e treaz. Nu se auzea niciun zgomot; împinse uşor uşa. îl găsi pe Paul la fereastră; purta doar pantalonii de pijama. Părea încadrat ca-ntr-un tablou cum stătea aşa, cu fereastra deschisă, privind munţii. Părul îi flutura în dezordine.

Tessa rămase în prag, urmărindu-l în tăcere. Apoi, dintr-o dată el se întoarse spre ea. Conştientă că o simţise, Tessa îl strigă pe nume.

- Paul.

Nu primi niciun răspuns.

- Ce cauţi aici? se răsti el într-un târziu.

- Nu reuşeam să adorm, şi înaintă în cameră deşi atitudinea lui nu era prea încurajatoare. Văd că şi tu eşti treaz.

- Si ce dacă?

- Pot să stau puţin cu tine?

Paul înlemni şi se încruntă; conflictul renăscuse, tulburându-i pe amândoi.

- Sau poate ar fi mai bine să mă duc la mine, şopti

ea. Scuză-mă că te-am deranjat, Paul.

- Nu.. .stai, se auzi glasul lui când era pe cale de a ieşi.

însă cuvintele păreau a-i fi ieşit pe gură fără voia lui. Ea se
opri; dorinţa de a-i fi alături era mai mare decât şi-ar fi putut-o închipui el. înainte ca vreunul dintre ei să-şi dea seama, se aflară îmbrăţişaţi, lipiţi unul de celălalt.

- Micuţa mea. şi o sărută delicat pe buze, eliberându-se de toată tensiunea, oftând.

Zorii îi găsiră tot îmbrăţişaţi. Primele raze ale soarelui gâdilau faţa Tessei.

- Paul.şi asta face parte din pedeapsă? Sau te joci din nou cu mine?

El o strânse mai aproape, astfel încât îi putu simţi bătăile puternice ale inimii.

- Nu, nu face parte din pedeapsă. N-am să te mai pedepsesc niciodată, murmură el.

Capitolul 9

Relaţia lor reveni la armonia iniţială, iar rezultatul era vizibil pentru amândoi. Tessa îşi recăpătă culoarea în obraji, la fel ca în primele săptămâni de mariaj. N-o mai deranja faptul că dragostea era, de fapt, destinată surorii ei. Când intrase în această horă, se resemnase încă de la început cu rolul de persoană de împrumut.

Iar pe Paul iertarea Lucindei îl eliberase, în sfârşit, de greutatea ce-i apăsa sufletul; durerile de cap îi dispărură. Tessa se felicita pentru faptul că acele dureri nu erau rezultatul simptomelor vederii sale, ci al relaţiei lor tensionate. însă tocmai când lucrurile păreau a merge mai bine, aceste dureri reveniră. Tessa îl căută într-o zi la el în cameră şi-l găsi întins pe pat.

- Dragul meu, te doare chiar aşa de rău?

- Da.

- Se pare că farmacist nu găseşte niciun remediu.

-A făcut tot ce-a putut, şi-i luă mâna, ducând-o la tâmpla lui.

Mai bine, oftă el. Joe contactase doctorul despre care îi vorbise Tessei, iar acesta era dispus să-l consulte pe Paul.

“Sunt sigur că te-ai mai gândit la ce-am discutat noi - scria Joe într-o scrisoare pe care o primi câteva zile mai târziu. Să-mi spui când îl poţi aduce pe Paul la Londra, şi eu o să aranjez cu doctorul o întâlnire. îl

cheamă Reade; a fost aşa de amabil şi s-a oferit să-l consulte pe Paul oricând. I-am povestit situaţia. După cum era de aşteptat, a fost destul de rezervat în comentarii, dar după expresia feţei mi-am dat seama că e dispus să-l consulte imediat. Aştept răspunsul tău, Tessa."

La momentul respectiv, Paul se simţea bine şi nu avea dureri, încât ea nici nu luă în seamă scrisoarea.

- Să te spăl pe cap cu apă rece? Poate te ajută, ca data trecută.

- Haide, dacă tu vrei, draga mea, zâmbi el în ciuda durerilor pe care le avea.

- Presimţi că acum nu te va mai ajuta, nu?

- Am ajuns la concluzia că nimic nu mă mai ajută, răspunse el după o clipă. Va trebui să mă obişnuiesc cu durerile acestea, deşi nu pot să-mi dau seama ce le provoacă. Doar nu obişnuiam să am asemenea probleme.

- Vrei să stai în linişte, şi-şi trase mâna dintr-a lui. Să te las singur?

- Puţin. Sunt sigur că o să-mi revin. Cred că viaţa pe care o ducem te plictiseşte. Astăzi ieşim undeva să luăm cina; la Mare Monte. Vrei? Din ziua vizitei la Vouni, Paul se îngrijea doar de preferinţele ei.

- Doar dacă te simţi în stare Paul. Iar eu sunt foarte fericită, pentru simplul fapt că sunt alături de tine.

Doar pentru atât.. .O oră mai târziu, Tessa se plimba în sus şi-n jos pe pajiştea din faţa casei.. .era fericită. Dar el? în sinea ei, Tessa credea că şi el se simte la fel de fericit. însă conştiinţa ei ducea o luptă interioară din ce în ce mai dureroasă, cu fiecare clipă ce trecea. Joe era atât de sigur pe el, mai ales de când aflase că doctorul e dispus să-l vadă pe Paul. Să fi fost oare vreo şansă ca soţul ei să-şi recapete vederea? Nu avea să afle niciodată, dacă nu-şi va călca pe mândrie. Câteva clipe mai târziu, Paul apăru în prag, ca şi cum nimic nu l-ar fi deranjat, determinând-o pe Tessa să renunţe la toate grijile pe care le avea.

- Eşti mai bine? Parcă arăţi mai bine.

- Da. Cred că e din cauza căldurii. Poate.deşi nu m-a deranjat niciodată.

- Probabil, se mulţumi ea cu explicaţia lui. Să-ţi dau să bei ceva?

- Nu, dar ai putea să-mi citeşi ceva.

- Ziarul? Tessa intră în casă pentru a aduce ziarul. Când plecase în oraş, Takis venise şi cu scrisorile. Cu un nod în gât, Tessa observă scrisul lui Joe pe una dintre ele. O deschise. Pe lângă nemulţumirea că nu mai primise răspuns, Joe mai scria:

“Am dat numărul meu de telefon doctorului Reade, care m-a sunat săptămâna trecută. M-a căutat şi azi, şi era destul de nemulţumit. După cum ţi-am spus, s-a

arătat foarte interesat de cazul lui Paul. Chiar a insistat să-l vadă. Vreau să te hotărăşti,
Tessa. Nu-i poţi refuza lui Paul şansa de a fi consultat. Poate că nu obţinem nimic, dar măcar încercăm. Scrie-mi de îndată."

Tessa mototoli scrisoarea şi trecu la alta, de la tatăl ei; apoi luă ziarul şi ieşi. Ziarul avea o singură pagină, şi aceea mică, aşa că-l termină repede.

- Să-ţi citesc şi o carte? Sau mai bine asculţi radioul?

- Pune-mi radioul.

Ea îi îndeplini dorinţa, lăsându-l pe soţul ei să se bucure de sunetele muzicii tradiţionale greceşti. Ea se cufundă în scrisoarea de la tatăl ei. Află astfel că Lucinda se căsătorise cu o sâmbătă în urmă şi că arătase precum " un înger" în rochia ei albă. Din rândurile citite nu reieşea că sora ei ar fi fost deranjată de absenţa Tessei. într-adevăr, Lucinda ştia că Tessa e în Cipru, dar ştia că predă. Nu ştia nimic de Paul. După cum zicea şi Joe, pustnicul din munţii de deasupra Bellapais-ului era prietenul său, dar nu făcea un subiect de discuţie cu Lucinda; ca şi cu ceilalţi prieteni, cu toţii îl credeau pe o insulă grecească. Scrisoarea continua:

Din moment ce mariajul tău a mers atât de bine, nu crezi că ar trebui să-i spunem şi mamei tale? Mi-a fost destul de greu să păstrez secretul, deşi mă lasă să mă ocup de toate scrisorile. A fost mai bine pentru ea că n-

a ştiut de la început, însă acum nu văd niciun motiv pentru care să-i mai ascundem. Sunt sigur că are să se simtă prost la început, dar e înţelegătoare şi nu are să ne reproşeze nimic. Să-mi zici ce crezi despre propunerea mea. Ai grijă de tine şi transmite-i soţului tău salutările mele.

- Ce faci? Se interesă Paul. Eşti cam tăcută.

Deşi nu-i plăcea să mintă, Tessa ştia că nu era o scrisoare ce putea fi citită faţă de Paul.

- Mă gândeam.

- La ce?

- La părinţii mei.

- Doar atât? Dar fraţii tăi sau sora ta.

- Şi la ei, bineînţeles, dar acum mă gâdeam doar la părinţi.

Paul părea mai interesat de cântecul păsărilor din grădină.

- Ti-ar plăcea să-i vizitezi? Ar fi o schimbare benefică pentru amândoi. Am putea merge şi la prietenii noştri.

- La prieteni. A, nu, izbucni ea. Nu mai vreau să merg în Anglia, niciodată.

- Niciodată? Dar.

- Nu asta voiam să spun, se corectă ea imediat. Normal că o să mergem la un moment dat, dar nu încă. Poate la anul.

îi urmări chipul tensionat; ochii lui păreau s-o

privească ironic, aceeaşi privire întunecată, de nepătruns, pe care o avusese la petrecerea lui Joe, când venise vorba despre ea. însă aceiaşi ochi erau acum ascunşi după lentilele negre ale ochelarilor. Iar vocea lui tandră era, de fapt, adresată Lucindei.

- Cum spui tu, draga mea. Mergem la anul.

Tessa răsuflă uşurată. Dorea să lase totul să vină de la sine.

în săptămâna următoare primi încă o scrisoare de la Joe, care o acuza pe Tessa de egoism şi de cruzime. îi răspunse scurt că nu vedea ce s-ar fi putut face pentru Paul, şi că ar fi fost mai crud dacă-l lăsa pe acel doctor să-l consulte şi să ajungă la concluzia că nu există speranţe pentru soţul ei.

Din cauza căldurii insuportabile, Tessa sugeră să termine cât mai repede cu cumpărăturile şi să să întoarcă acasă. Se aflau la Nicosia, pentru că Paul voia să-şi cumpre nişte haine.

- Am ajuns la magazin, îl anunţă Tessa.

Paul ceru o cămaşă.

- E verde, vrei verde?

- Ce nuanţă?

- Ceva mai deschisă decât smaraldul.

- E o culoare plăcută? Tessa observă felul în care vânzătoarea îi privea şi ceva se rupse înlăuntrul ei. Era pentru prima oară când făcea astfel de cumpărături cu

Paul, iar ochii aţintiţi asupra ei o deranjau; era ca şi cum unui orb n-ar fi trebuit să-i pese de culoarea pe care o purta.

- Uite încă una, şi-i puse în mână o altă cămaşă. Parcă arată mai bine decât cealaltă. E un verde măsliniu; şi materialul e mai bun, nu?

- Da, cred că da. Dar mă interesează culoarea, draga mea, spune-mi exact ce culoare este. Ea încercă, însă ochii i se umplură de lacrimi, văzându-l pe soţul ei atât de neajutorat.

- Ti se potriveşte.

- Atunci, o iau. Ce culori mai au?

- Albastru, galben.

- Nu vreau, şi-ncepu să-şi mişte degetele pe tejghea, iar Tessa îi puse în mână o cămaşă. E cea albastră?

Tessa nu mai putea îndura. Mai fusese la cumpărături cu el.. .Iar Paul ştiuse întotdeauna ce-şi doreşte, astfel încât să i se ofere imediat produsul respectiv.

- Da, răspunse repede vânzătoarea. E mai ieftină şi are o culoare foarte interesantă.

- E violet, zise Tessa.

- Dumnezeule. Rămân cu cele două.

Duse mâna la buzunar pentru a scoate banii. în mişcarea lui bruscă, atinse fără să vrea o cămaşă ce stătea agăţată de marginea tejghelei, care căzu pe jos.

Zgomotul îl făcu să înlemnească. Vânzătoarea se repezi s-o ridice, în timp ce Tessa se blocase, tremurând, iar Paul se înroşi tot. începu să caute obiectul pe care-l deranjase.

- Gata, dragul meu, reuşi soţia lui să spună, nu s-a întâmplat nimic.

- Hai să ieşim! Du-mă acasă.

- Si cămăşile ?. întrebă femeia.

- Nu mai contează, mulţumim. Tessa îl luă de braţ, transmiţându-i vânzătoarei scuze prin gesturi.

Incidentul rămase viu în mintea lui Paul pe tot parcursul drumului. De câteva ori, Tessa îl surprinse cu coada ochiului, preocupat de gândurile lui.

- Au o cafenea aici, Paul. Vrei să stăm?

El acceptă, spre mirarea ei, astfel că ea parcă la umbra unui palmier de pe marginea drumului. îi servi un grec tânăr şi simpatic, care se uita curios când la Tessa, când la Paul. Ca de obicei, Tessa era singura femeie din local, ceea ce o făcea să se simtă oarecum în plus. Toţi ceilalţi bărbaţi o priveau şi ei, curioşi, dar deja se obişnuise cu o asemenea atitudine, încât se mulţumi să-l urmeze pe băiat la tejghea pentru a-şi lua comanda.

- Două cafele, vă rog. Una turcească şi una cu lapte.

- Din ce parte a Angliei veniţi? întrebă băiatul câteva minute mai târziu, venind cu cafelele şi aşezându-se lângă cei doi soţi.

Tessa îi răspunse, iar tânărul mai rămase pentru a schimba câteva vorbe cu clienţii, apoi îi conduse la plecare. Momentul îl ajută pe Paul să uite incidentul de mai devreme, deşi tot restul drumului nu mai scoase un cuvânt. Soţia lui era şi ea cufundată într-o meditaţie adâncă, mai ales că starea lui Paul îi dădea mai mult de gândit. La personalitatea puternică şi la forţa fizică ce-l caracterizau pe soţul ei, lipsa vederii îl sfâşia pur şi simplu, punându-l în situaţii foarte jenante.

-Vreau să mă întind puţin, anunţă el când intrară în casă. Nu cred că o să pot dormi, dar să mă strigi, te rog, la ora ceaiului.

Părea profund dezamăgit de viaţa pe care o ducea, ceea ce însemna că se considera înfrânt atât fizic, cât şi psihic.

Tessa încă păstra în geantă scrisoarea pe care urma să i-o trimită lui Joe; intenţionase s-o pună la poştă la Nicosia, dar întâmplarea din magazin îi stricase alte planuri. în orice caz, priorităţile ei se schimbară complet în urma zilei ce trecuse. Scoase foaia de hârtie şi o rupse, apoi se aşeză pentru a scrie o altă scrisoare, pe care o trimise imediat, deşi fără prea multe speranţe de reuşită. Lacrimile îi împăienjeniră ochii. Era oare începutul sfârşitului? se întreba ea. Se luptase atât pentru a câştiga dragostea soţului ei, doar pentru a o pierde deja? Nici măcar nu ştia la ce reacţie să se

aştepte din partea lui. Se jucase cu suferinţa lui, se folosise de neputinţa lui pentru a obţine ceea ce-şi dorea de atâta vreme. O cuprinse o teamă grozavă şi gândul că nu va mai fi în stare să dea ochii cu el niciodată. Paul fusese o dată pe punctul de a o crucifica, şi ar fi fost în stare s-o mai facă încă o dată, s-o biciuie cu aroganţa, cu reproşurile, cu ironia lui. Dacă va afla că se căsătorise cu femeia pe care o dispreţuise cel mai mult, cu femeia care-i făcuse "ochi dulci” pe vremea când era logodit cu sora ei, avea să-şi arate cruzimea în cele mai variate forme.

Cu siguranţă, nu mai putea da ochii cu el.. .dar ce putea face altceva? Căută o cale de ieşire pe acelaşi drum pe care fugise şi prima oară. Un post de profesoară peste graniţă, pe care avea să-l găsească. Doctorul poate că nu-l va putea vindeca pe Paul, dar oricum, ea trebuia să fie pregătită.

Ajungând acasă, îl găsi pe Paul tot în pat. încă nu era ora ceaiului. Tessa urcă în maşină şi se îndreptă spre Kyrenia. Nu mai intrase niciodată în Country Club, dar ştia că toate ziarele englezeşti se găseau acolo. Nimeni nu se interesă dacă era membru, aşa că se aşeză şi citi; găsi în scurt timp ceea ce căuta şi-şi notă. Canada. Australia. Venezuela. Hong Kong. Hong Kong.

Capitolul 10

Atâtea amintiri.. .Lumina lunii peste vârfurile împădurite cu brazi parfumaţi, ţârâitul greierilor în liniştea nopţii.

Tessa stătea pe terasă admirând apusul, cu privirea pierdută spre pădurile de leandri şi măslini, de palmieri şi de portocali. în ziua următoare avea să plece. fără speranţă de întoarcere.

Când apăru şi Paul în prag, ochii ei se umplură de dragoste; îi observă mersul drept şi sigur, ceea ce-i dădea un sentiment de teamă. îi spuse o rugăciune în gând, pentru ca operaţia să reuşească.

Cu două săptămâni în urmă, Paul acceptase consultaţia doctorului londonez. John Reade nu găsise nervul optic distrus, ceea ce putea să-i dea speranţe de a-şi recăpăta vederea, după un tratament adecvat.

- Dar am făcut deja un tratament, sărise Paul.
- Cred că s-au produs ceva schimbări, îi răspunse doctorul.

Nu-ţi promit nimic, dar sunt optimist în ce priveşte rezultatele, de data aceasta.

Paul nu luă o decizie pe loc, pentru că nu-şi dorea să treacă printr-o a doua dezamăgire, şi se întoarseră în Cipru. Doar Joe ştia de vizita lor în Anglia. Totuşi, la insistenţele Tessei, Paul acceptase şi tratamentul.

- Sunt aici, îl anunţă soţia lui.

Paul se ţinu după linia balustradei, până ce ajunse la ea. Făcuse o baie. O îmbrăţişă protector.

- Miroşi bine. El zâmbi, iar Tessa spuse altă rugăciune în gând. Dacă ceva n-avea să reuşească.. .Tesa se înălţă pe vârfuri, mângâindu-i obrazul.

- Da.îmi place.

- Si tu îmi placi mie!

O sărută profund, lăsând-o fără suflare.

- Si o să te pot privi în curând, draga mea soţie, zise el cu o notă ciudată în glas.

Tessa se cutremură, de teamă şi de emoţie, deşi în ultimele zile îşi imaginase adesea o asemenea tonalitate a vocii lui de câte ori vorbea despre un posibil succes al tratamentului.

- Draga mea.. .frumoasa mea.. .să-ţi văd chipul.

Se strânse lângă el. Să fie aceasta ultima noapte pe care o petrecea alături de el? Si ultima noapte pe care el o petrecea alături de frumoasa lui Lucinda. înainte de marea deziluzie. Dacă soarta ar fi lucrat în folosul lor încă de la început, Paul ar fi putut să fie al ei chiar din prima clipă.

Rămaseră aşa nemişcaţi, adânciţi fiecare în propriile-i gânduri. Ce-ar fi făcut soţul ei să ştie că ea stătea cu bagajele făcute, că majoritatea lucrurilor ei fuseseră deja trimise în Anglia? Ce-ar fi făcut să ştie că

în ziua în care el se interna, era deja programată la un interviu pentru un post în alt colţ de lume?

- Povesteşte-mi despre noapte. Simt aerul răcoros şi proaspăt, aud greierii, dar ce altceva mai este?

- O lună plină ce se rostogoleşte pe deasupra norilor. Stelele par pete de lumină, iar culoarea cerului printre nori e de un violet-închis, uneori chiar ametist, cred că din cauza razelor pe care luna le răspândeşte în jurul ei.

- Chiar dacă n-am să mai pot vedea niciodată, cred că la fel de frumos ai să-mi povesteşti, întotdeauna.

întotdeauna.. .Ce puţine lucruri ştia.

- E o noapte foarte romantică, Paul.

Cuvintele refuzau să mai iasă. Era o noapte pe care ar fi vrut s-o trăiască din plin, să uite de tot ce-avea să vină, de durerea ei, de anii de singurătate în care avea să trăiască de-acum încolo.

- Draga mea. şi-i atinse faţa, ochii, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i afle lacrimile. Ce s-a întâmplat?

- Nimic. De ce întrebi?

- Vocea ta.e tristă.

- Nu e tristă, încercă ea să râdă. Sunt doar îngrijorată, normal.

- Cu privire la tratament?

- Da.

- Indiferent de rezultat, o să fim tot împreună.

Din depărtare se auzi răgetul unui asin; amândoi se

opriră pentru a asculta. Apoi Paul întoarse capul spre ea, aşteptând un răspuns.

- Da, Paul, o să fim împreună.

- Si dacă ceva nu merge cum trebuie.

Ea îi duse degetele la buze, dar el i le îndepărtă şi continuă:

- .ai să mă îngrijeşti în continuare, ai să fii din nou ghidul meu.

- Nu vorbi aşa. Doctorul era atât de optimist, şi cred că e un motiv de speranţă, dragul meu.

- Oricum, riscul de a da greş este din nou foarte mare. Nu trebuie să ne încredem prea mult în ce a spus el, sunt perfect conştient că totul este un pariu foarte riscant.

Un pariu din care ea nu voia ca el să iasă câştigător. închise ochii pentru a-şi stăpâni lacrimile; nu dorea să mai plângă, cel puţin nu în această ultimă seară. Se agăţă de braţele lui şi rămaseră îmbrăţişaţi timp îndelungat.

La primele ore ale dimineţii plecară spre aeroport. Abia când ajunseră acolo, pe Tessa o năpădiră lacrimile. Altcineva avea să ia maşina. Altcineva avea să-l ducă pe Paul acasă.sau poate că va conduce chiar el - pentru prima oară de la acel accident teribil care-l privase atât de lumina zilei, cât şi de dragostea vieţii lui.

Zborul dură patru ore. Joe îi întâmpină şi-i duse la

spital. Urma o perioadă de observare, cam de două săptămâni, timp în care ea mai putea veni să-l viziteze.

- Plec, îl informă ea pe Joe, în timp ce acesta o conducea. Dacă reuşeşte, asta este. Şi simt că o să reuşească.

- Şi eu. Cum adică pleci?

- Paul n-o să mă mai dorească. Trebuie să plec înainte să-i îndepărteze bandajele.

- Nu poţi fugi de el aşa. Unde te duci?

- Am concurat pentru un post în străinătate.

- Pentru Dumnezeu! De unde ştii că el n-o să te mai vrea? Tessa era foarte palidă. îşi aminti bătălia pe care o purtase
pentru a câştiga bunăvoinţa soţului ei la început. O recâştigase, însă pentru Lucinda. Nu că acum i-ar fi folosit la ceva surorii ei, dar conştiinţa faptei nu-i dădea linişte.

- O iubeşte pe Lucinda.

- Şi ea, cu ce-l poate ajuta acum?

- Nu e asta problema. Şi faptul în sine nu înseamnă că ar fi gata să mă accepte şi să rămânem căsătoriţi.

- Să ştii că grecii divorţează foarte greu.

Poate că nu va divorţa, se mai gândi ea. Dar n-o să vrea să trăim împreună

Joe se opri, realizând că nu reuşeşte nimic cu încăpăţânarea Tessei.

- Hai să mâncăm ceva înainte să te duc acasă.

Mintea ei zbură înapoi, spre serile pe care le petrecuse alături de Paul pe terasă. Luminile, muzica, imaginea munţilor şi a lunii ce se reflecta în mare. Oare Paul se va întoarce acolo? Bineînţeles, doar era locul lui preferat.

însă ea nu va mai fi acolo să-l urmărească.. .dar oricum, n-ar mai fi avut nevoie de ea.

Se aşeză cu Joe într-un restaurant aglomerat. Apoi, el o conduse acasă, cu promisiunea de a o mai căuta în zilele ce aveau să urmeze.

Zile ce se dovediră extrem de agitate pentru Tessa, care abia dacă mai putea închide un ochi. Obţinu postul din Hong Kong, având avantajul experienţei anterioare ca profesoară. Anagajatorii se aşteptau ca ea să-şi ia în primire postul cât mai repede posibil, ceea ce-i convenea de minune. Nu se hotărâse încă data exactă la care avea să plece din Anglia; depindea de cât de eficient se va dovedi tratamentul lui Paul. Intenţiona să rămână alături de soţul ei până când se apropia momentul ca bandajele să fie îndepărtate. Astfel că tot timpul şi-l petrecea cu pregătirile de plecare şi cu vizitele de la spital.

Paul stătea singur într-un salon întunecat, bandajat la ochi. Avea nevoie de linişte deplină, fără momente amuzante, fără vizitatori, doar odihna deplină. Totuşi,

Tessa avea voie să intre la el în fiecare zi; trăia doar pentru a-l mai vedea încă o dată, pentru a-i fi alături pe patul de spital, pentru a-l ţine de mână.

De mai multe ori pe perioada tratamentului, Tessa încercase să obţină ceva informaţii de la John Reade, însă acesta era foarte rezervat în detalii.

Totuşi, modul lui de a lucra inspira un optimism profund ori de câte ori îi făcea vizita lui Paul, ceea ce însemna că era mulţumit de rezultate.

Zgomotul maşinii care parcă în faţa casei lor abia dacă ajunse la urechile Tessei; era foarte absorbită de împachetatul lucrurilor. Patru cufere mari stăteau deja în salonul casei părinteşti. Toate lucrurile erau împrăştiate prin toată casa - haine, pantofi, pături, prosoape, ustensile, cărţi. Mama ei apăru în prag, uitându-se dezamăgită la deranjul dimprejur.

- Mă întreb oare de câte ori o să ne mai confruntăm cu asta?

Tessa continuă să-şi împăturească prosoapele, mecanic.

- Nu-mi găsesc locul, mamă. Presupun că am să tot plec până ce n-am să mai fiu în stare să predau peste graniţă.

Adică încă vreo zece ani, cel mult cincisprezece; la treizeci şi cinci de ani, o femeie găsea foarte greu posturi de profesoară în străinătate. Abia atunci va fi în

stare să-şi caute un post în ţara natală. Iar Paul, oare unde o să fie? Va rămâne în Anglia, sau va pleca înapoi în Cipru? Poate că are să divorţeze; avea motive, în ciuda scepticismului lui Joe în această privinţă.

- Cu ce pot să te ajut, draga mea? întrebă doamna Blane, resemnată.

Ştia adevărul; atât ea cât şi soţul ei încercaseră s-o împiedice pe Tessa să facă această mişcare pripită. Ar fi putut să rămână măcar să vadă reacţia lui Paul atunci când va da ochii cu ea. însă Tessa nici nu vru să audă. Toţi copiii familiei Blane fuseseră educaţi să gândească pe cont propriu, să înveţe singuri încă de la o vârstă fragedă; deşi vărsase multe lacrimi auzind de necazul fetei ei, doamna Blane îi acceptă totuşi decizia.

Cu tatăl ei, lucrurile se dovediră mai dificile.

- Fata mea, trebuie să-l vezi. Nu poţi fi sigură că n-are să te mai dorească.

- Să nu vorbim despre asta. Nu vreau să-l înfrunt şi gata. Mă ura dinainte de accident.

- Dar a fost, practic, sănătos.

- Cu siguranţă. s-a folosit de lipsa vederii pentru a-mi da mie ce voiam!

- Dar n-ai de unde să ştii ce va simţi.

- Ştiu ce va spune când va afla că s-a căsătorit cu mine, de fapt.

Astfel, şi tatăl ei se resemnă cu decizia fetei. Dar

ceva era în neregulă cu el; de câteva ori, Tessa îi surprinsese privirea piezişă, apoi modul în care îşi scutura capul, ca şi cum gândurile lui nu erau tocmai luminoase.

- Să-ţi împachetez lenjeria? încercă doamna Blane să fie de folos.

- Mă descurc mai bine singură, mamă. Poate că ar fi trebuit să mai iau şi alte valize, dar mă costă foarte mult să le trimit.

- Chiar trebuie să te grăbeşti aşa de tare şi să pleci azi?

- Vin după bagaje mâine la prima oră. Cât despre mine, ştii foarte bine de ce plec azi.

Trebuia să fie la aeroport la ora cinci. Paul o aştepta la spital

- doctorul o anunţase să fie acolo la ora patru, ca să asiste când va scoate bandajele lui Paul.

- Soţul tău a solicitat acest lucru. Pe tine vrea să te vadă prima oară.

Pe Lucinda - chipul frumos al femeii pe care o iubea.

Tessa se uită la ceas. Era unu. Peste trei ore, Paul va vedea cu ochii lui.

Deja îşi luase la revedere de la toată lumea încă din ziua precedentă, deşi Paul nu ştia acest lucru.

- Eşti cam tăcută, observase el de câteva ori.

- Din cauza emoţiilor. Gândeşte-te că mâine, pe

vremea asta, ai să poţi vedea.

- Da.am să văd, am să te văd pe tine, draga mea!

O durea sufletul la gândul că Lucinda se căsătorise cu altcineva şi era fericită, că Paul va trece printr-o deziluzie, că ea însăşi îl iubea cu disperare, însă fără speranţă.

Reuşise să-şi păstreze buna dispoziţie şi-l sărută, însă în inima ei, totul murise. Ultimul sărut, ultima privire când închise uşa; coborî cu ochii în lacrimi pe holurile spitalului. îl îndepărtase pe Paul din viaţa ei pentru totdeauna.

Se auzi soneria, iar Tessa făcu un pas către fereastră, să vadă cine este. Observă taxiul parcat afară, dar nu ştia cu cine venise.

- Mă duc eu, zise doamna Blane, dar se auziră şi paşii tatălui. Sau merge tatăl tău.

Domnul Blane îi surprinsese pe toţi ajungând mai repede de la muncă, motivând că nu se simte bine. Era cu atât mai ciudat cu cât nu se plânsese de nimic în viaţa lui, păstrându-şi umorul chiar şi când i se făcea rău. Puţin mai târziu, Tessa îl auzi cântând în baie. Brusc, îi încolţi în minte gândul că tatăl ei nu fusese, de fapt, la muncă.

- Deci, ai reuşit? se auzi glasul bărbatului.

- Oare cine e? se întrebă doamna Blane, în timp ce Tessa strângea mormanele de haine dimprejur.

- E aici?

Tessa îngheţă. Mama ei ieşi uşor în hol.

- Da, e aici. Mă temeam că n-au să-ţi dea drumul mai repede.

- Nu trebuia să te deranjezi, râse celălalt. Unde e?

- Aici, sus.

Venindu-şi în fire, Tessa se repezi la valize, pe care le aruncă de jur-împrejur, baricadându-se din instinct; era conştientă de imaginea ridicolă în care se punea, dar nu suporta situaţia.

îşi ridică privirea fără să clipească. Paul stătea în prag, cu ochelarii pe ochi. Pe chipul lui se simţea nelinişte, pe măsură ce ochii lui cercetau încăperea şi faţa îmbujorată a soţiei sale.

- Paul. începu ea. Ai venit după Lucinda, dar ea.Am.

- Am venit după soţia mea.

- Da, ştiu. Dar vezi tu Paul. Problema e că eşti căsătorit. şi se opri fiindcă vorbele ei nu aveau niciun sens. Paul, nu sunt Lucinda! şi-ncepu să plângă, acoperindu-şi faţa cu mâinile.

El îşi îndepărtă ochelarii, apoi înaintă spre ea până la barieră.

- Văd că nu eşti Lucinda, zise el calm.

- Vezi.

Glasul ei era plin de dragoste şi de bucuria reuşitei. Aceiaşi ochii care altădată o respinseseră, care

trecuseră prin ea indiferenţi. care îi oferiseră întreaga dragoste şi afecţiune pe care o simţeau pentru Lucinda.

- Vezi.

El nu-i răspunse pe loc; spre surprinderea ei, nici Paul nu-şi găsea cuvintele. îşi mişcă buzele murmurând ceva. Să fi fost chiar aşa de furios încât să nu poată vorbi? Ea îşi mută privirea îngrozită de la soţul ei spre părinţii care aşteptau în prag.

- Ce faci? se auzi vocea lui într-un final. Pleci?

Ea tresări. Nişte cuvinte atât de inutile pentru toată situaţia aceea. Paul dădea impresia de nesiguranţă!

- Mă duc la Hong Kong.

- Serios? şi-şi puse ochelarii la loc, continuând să privească în jur. De ce tocmai acolo?

- Pentru că nu mai au profesori.

Situaţia devenea ridicolă. Tatăl ei se hotărî să acţioneze primul.

- Fata mea. am fost la spital azi-dimineaţă. I-am spus lui Paul toată povestea, iar el l-a convins pe doctor să-i scoată bandajele şi să-i dea drumul doar pentru o oră, ca să fie aici când ai să pleci.

- Ai fost la spital! De-aia n-ai fost la muncă! exclamă doamna Blane.

- Cred că putem trece peste asta acum, zâmbi el.

- Mulţumesc, surâse şi Paul. Mă descurc de-aici încolo.

- Pot să te ajut.? se oferi doamna Blane să mute valizele.

Peste câteva clipe, Tessa era din nou în braţele soţului ei.

- Pe mine. chiar pe mine? murmura ea şi inima era gata să-i sară din piept. De când ştii?

- Primele dubii au apărut când mi-ai citit scrisoarea tatălui tău.

- Da, şi mie mi-a fost teamă câteva zile după aceea.

- Da? Nu ştiam, şi o mângâie delicat pe frunte. Dar am aflat cu certitudine în momentul în care ai înfruntat acel şarpe. Poate că nu ştiai, dar Lucinda se temea de şerpi. Am fost cu ea o dată la zoo şi când am ajuns la încăperea cu reptile, a cuprins-o panica. La fel s-a întâmplat şi altă dată, când am dus-o la ţară. Deci, am ştiut imediat că nu Lucinda mă salvase de acel şarpe. Şi cred că nu e cazul să mai vorbim despre aşa-zisa dragoste a surorii tale, adăugă el pe un ton posomorât.

- Nu.Dar chiar eu.?

- Te surprinde aşa de mult? îi ridică el faţa. Cât de puţin te cunoşti pe tine însăţi. Eşti cea mai bună, soţia perfectă.şi nu ştiu de ce m-ai ales pe mine, să mă faci cel mai fericit bărbat din lume.

- Sunt o persoană foarte normală, Paul.

- Cum de-am putut fi atât de prost? La momentul respectiv nici măcar nu puteam face diferenţa între bun

şi rău. Am fost aşa de nervos când am descoperit că nu eşti Lucinda.dar mă simţeam şi triumfător, în acelaşi timp. Am urât-o pe sora ta din momentul în care m-a abandonat, iar când i-am făcut acea ofertă de a se întoarce, a fost numai din dorinţa de răzbunare. Aveam slabe speranţe că se va întoarce, pentru că o cunoşteam deja, deci îţi închipui ce mare mi-a fost mirarea când ai apărut tu, cerându-mi iertare! Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început că nu e ea, dar eram aşa de înceţoşat de furie, încât nu mă gândeam la altceva în afară de planurile mele de răzbunare. Draga mea, nu mai tremura aşa.. .Am să te răsplătesc pe deplin, nu te teme.

- Nu te teme. N-ai de ce să te învinovăţeşti, Paul, şi-şi şterse lacrimile de la ochi. Era normal să-ţi doreşti răzbunare.

Tessa îşi aminti imediat discuţia pe care o avusese cu sora ei în prima zi de la sosirea acasă.

- Paul.

- Da, iubito.

- După incidentul cu şarpele, ai fost atât de dur cu mine o vreme. A fost din cauza suspiciunilor?

- La început te-am urât mai mult decât pe Lucinda, pentru că ajutorul tău mă făcea să par şi mai inutil. Si m-a durut şi mai tare gândul că te-ai căsătorit cu mine, folosindu-te de handicapul meu, evidenţiindu-mi astfel

şi mai mult inutilitatea. Faptul că şi Joe ştia, nu mă ajuta defel, îţi dai seama. Aşa că m-am închis în cameră în speranţa că vei suferi, căci era clar faptul că mă iubeai. Dar am stat şi-am meditat la gestul tău, la faptul că te-ai sacrificat, la modul în care reuşeai să-mi oferi puţin din simţul văzului tău

- şi-atunci mi-am dat seama cât de orb am fost cu-adevărat. Nu puteam să te fac să plăteşti pentru două fapte deodată, a Lucindei şi a ta. Să ştii că meritam să mă părăseşti pe loc.

- N-aş fi făcut aşa ceva. Joe a simţit schimbarea atitudinii tale, dar niciunul dintre noi nu găseam motivul. Paul, adăugă Tessa după o clipă, dacă ai ştiut că nu sunt Lucinda, de ce n-ai spus nimic?

- După cum am spus, la început îmi doream doar să te fac să suferi şi mai mult, pe tine, Tessa, pentru fapta ta. Apoi, mai târziu, când mi-am dat seama că ţin la tine - şi pot să-ţi spun că afecţiunea pentru tine durează de ceva vreme şi că m-am luptat cu ea - am devenit brusc îngrozit la gândul că ai putea să mă părăseşti de ruşine. între timp, am descoperit că nu puteam trăi fără tine, aşa că am tăcut, zâmbi el. Speram că într-o zi ai să-mi spui adevărul cu gura ta.

- Acum îmi dau seama că ţi-ai fi dorit acest lucru, zise ea, amintindu-şi de ultima zi petrecută cu el la spital.

- Da, mai ales dacă aş fi ştiu ce vrei să faci. La Hong Kong deci! Mai bine că tatăl tău s-a gândit să intervină; dacă mă puneai să vin la Hong Kong după tine, ţi-arătam eu ţie!

Tessa se strânse mai aproape de el.

- Ai fi venit până acolo după mine?

- Te-aş fi urmat oriunde, răspunse el hotărât.

Pentru a treia oară, Tessa vedea grecul din el - puternic, pasional, posesiv.

- Până la capătul pământului, şi-n lumea de dincolo!

Sfâr[it